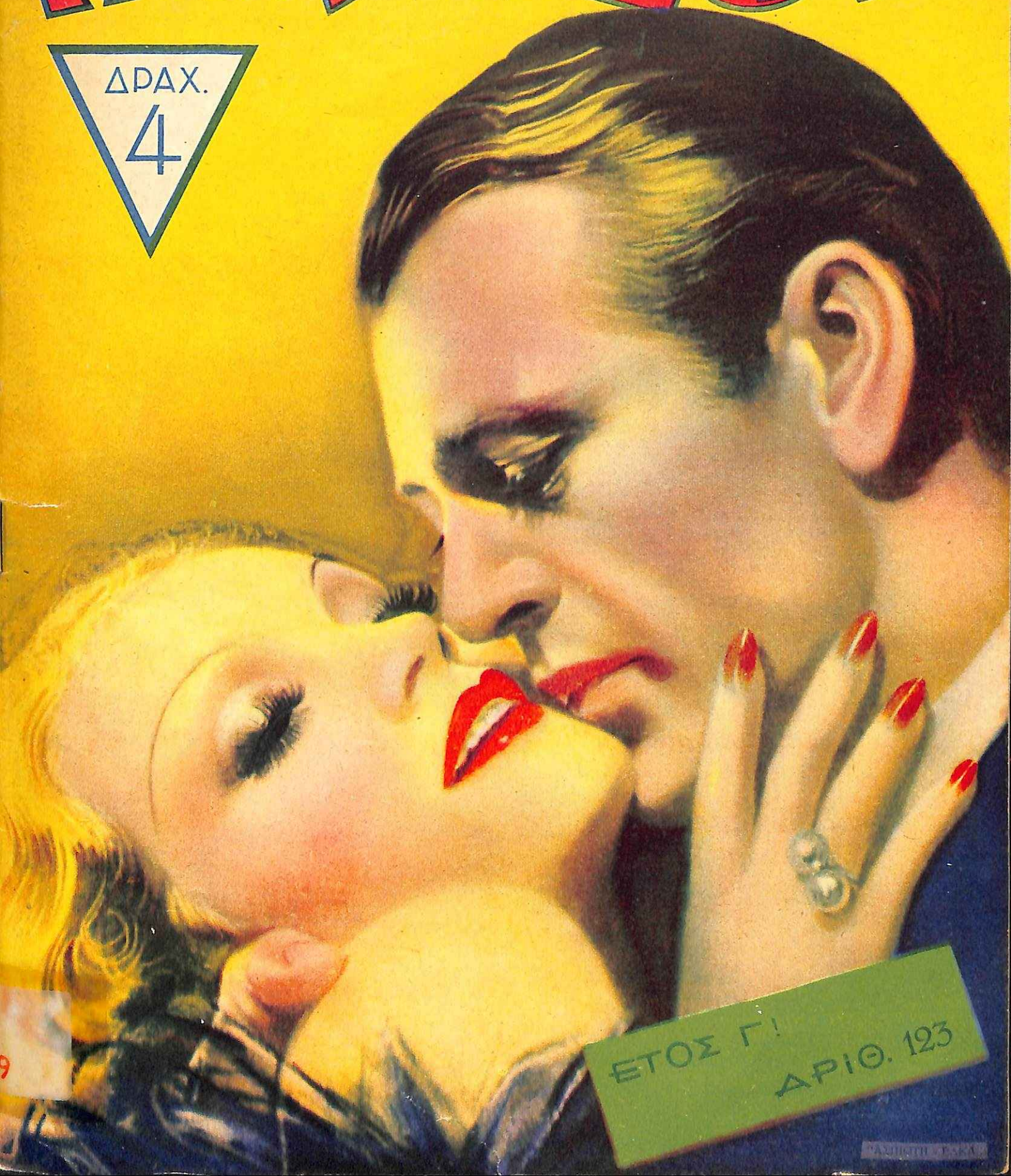

ΠΑΙΝΟΥΕΝ

ΕΤΟΣ Γ!

ΔΡΙΘ. 123

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

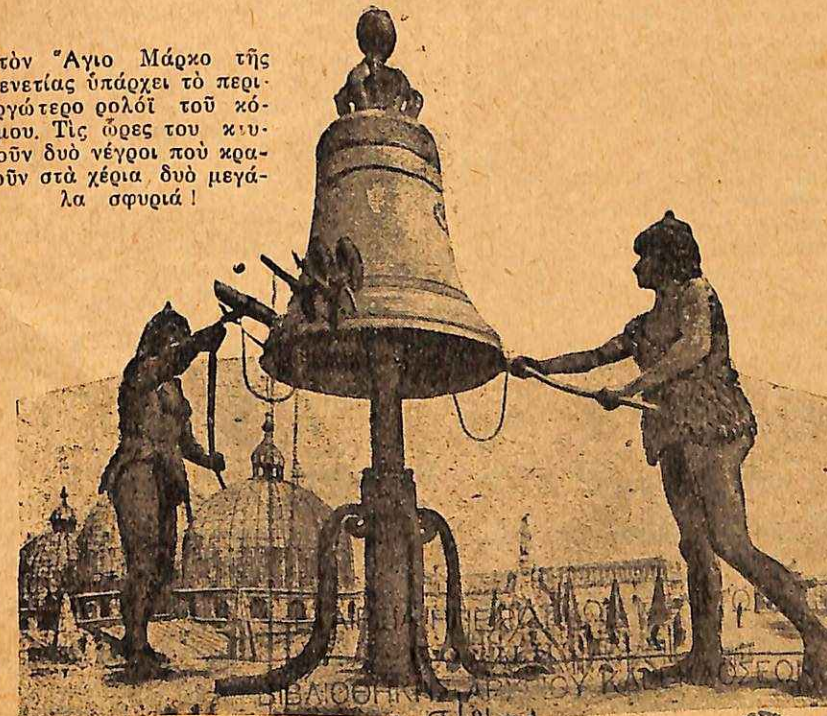
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

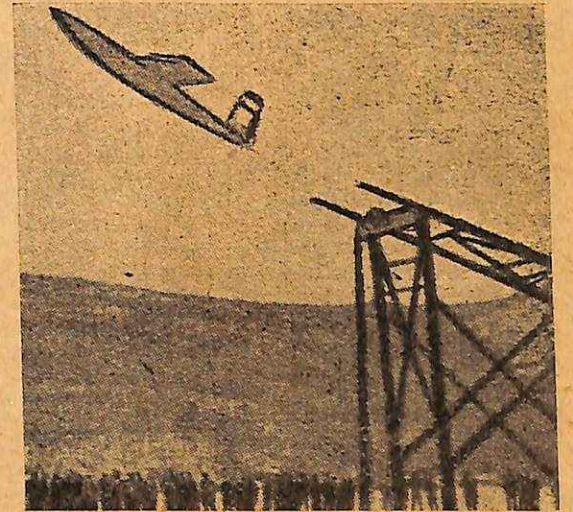

Ἡ γνωστὴ «βεντέτα» τοῦ κινηματογράφου Ζᾶν Χάμιλτον παίζει τόσο ὡραία φλάουτο ὥστε... μαγεύει ἀνδρὰ καὶ τὸν φλόρο της καὶ τὸν κάνει νὰ κάθεται ἐπάνω στὸ ὄργανο καὶ νὰ κελαϊδῇ κι' αὐτὸς μαζί της.

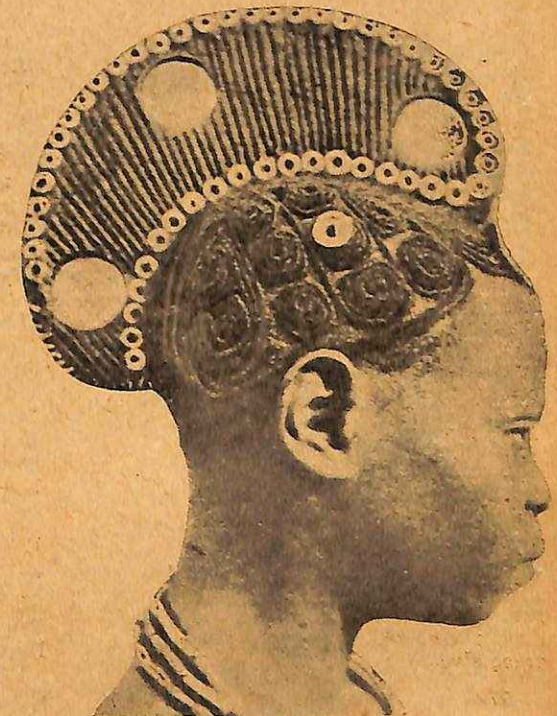
Στὸν Ἅγιο Μάρκο τῆς Βενετίας ὑπάρχει τὸ περιεργώτερο ρολοὶ τοῦ κόσμου. Τὶς ὥρες τοῦ κινουμένου δυὸ νέγροι πού κρατοῦν στὰ χέρια δυὸ μεγάλα σφυριά!

ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 10/2
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.35
ΑΡΙΘ. 26017

Ἀπὸ καιρὸ ἤρχισαν στὴν Γαλλία νὰ κάνουν πειράματα γιὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ταχυδρομείου διὰ βολίδος. Στὴν Ἀμερικὴ τὸ ταχυδρομεῖον - βολὶς λειτουργεῖ κανονικώτατα μεταξὺ διαφόρων πόλεων.

Ἐνα κτένισμα πολὺ παράξενο τῶν γυναικῶν Γκάλα τῆς Ἀβησσυνίας πού δὲν διαφέρει ἀπὸ μιὰ τούρτα!

Τὰ φαιδρά τῆς εβδομάδος

“Αφθονα τὰ γεγονότα
Καὶ τὰ σκάνδαλα ἐπίσης
Ποῦ δὲν ἔξερες τί ν’ ἀφῆσες
Κι’ ἀπὸ ποῦ ν’ ἀρχίσῃς πρῶτα...
Γεγονότα θρυλικά
Σκάνδαλα ἐρωτικά
Μέτρια, μικρά, μεγάλα,
“Αλλά, πρὶν ἀπ’ ὅλα τ’ ἄλλα
Ποῦ ξεφύτρωσαν στὴ μέση
Πάλι τὰ φοιτητικά,
“Ἐχουνε τὴν πρώτη θέσι.

Συνεχίζετ’ ἐν Ἀθήναις
“Ἡ φοιτητικὴ ἀπεργία
“Απεργοὶ καὶ ἀπεργίνες
Τρέχουνε στὰ Ὑπουργεῖα
Καὶ μιλάνε μετὰ μένους...
Νὰ καὶ μιὰ ἐπιτροπὴ
Ποῦρχεται νὰ μᾶς τὰ πῇ
Καὶ νὰ δράσῃ ἐνεργῶς...
“Ἡ γνωστὴ μᾶς ἀπεργός,
Δεσποινὶς Πορφυρογένους
“Ἐκ τῆς Χημικῆς Σχολῆς
Εἶναι ἐπὶ κεφαλῇ...
“Ἡ καυμένη, ὅλο νάζι
Μιὰ θυμῶναι, μιὰ φωνάζει
Λημονὰ φᾶτ καὶ σπῆτ
—“Α! πολὺ τὴν ἐκτίω!
Καὶ ἡ μακρουλὴ τῆς μῦτης
Κοκκινίζει ἀπ’ τὸν θυμὸ!.

Στὴν πολιτικὴν, σκοτούρες...
Πέθανε ὁ Βενιζέλος
Καὶ ἀρχίσαν τὶς μουρμούρες
Οἱ πολλοὶ τοῦ ὑπαρχηγοῦ
Καὶ φοβούμεθα στὸ τέλος
Πῶς ἐκ λόγων ἀπωτέρων,
“Αρχηγὸ Φιλελευθέρων
Θάξωμε τόν... Παναγῇ!.

Φυσικά, ὁ Δεμερτζῆς
Πάντοτε κατοφερτζῆς,
Εὐκαιρία βρῆκε τώρα
Κι’ ἀλωνίζει μὲς στὴ χώρα
Κάνει πλέον ὅτι θέλει
Καὶ κανεὶς δὲν τοῦ μιλά
Καὶ φοβούμεθα ἐν τέλει
Μ’ ὅλα τούτα τὰ συμβάντα,
Πῶς σὸν σβέρο κατὰ γὰρ πάντα
Νεὸν βάλαμε μπελᾶ!.

Ταῦτο γίνοντ’ ἐν Ἑλλάδι...
Κι’ ἕνα σκάνδαλον ὥρατον
“Ἐγινε προχθὲς τὸ βράδυ
Σ’ ἕνα κάποιο σινεμά
“Οπου ἦσαν μοιραῖον
Ν’ ἀρπαχτοῦν καταφανῶς
Μία κόρη, μιὰ μαμὰ
Κι’ ἕνας ἐραστής... κοινὸς!.

Νὰ τὸ διηγηθῶ, ὀφείλω:
“Ἡ μαμὰ εἶχε ἕνα φίλο
“Ἐνα εἶδος ξιγκολό,
Μὰ παιδί πολὺ καλόν...
Τὸ ὄνομα καὶ χαρτεῖλόν
Μὲ τὸν ὄρον τὸν γνωστὸν
Πῶς ὁ νέος τῆς ἀνῆκει
ὁπως εἶναι καὶ σωστόν!.

Πλὴν ὁ νέος, νέος φύσει
Μὲ τὴν κόρη τὰ χε ψῆσει
Κι’ ἐνῶ εἶχε τὴν μαμὰ
“Ο καυμένος μὲ τὸ ζόρι,
Ποῦ καὶ ποῦ στὰ σινεμά
Πήγαινε καὶ μὲ τὴν κόρη...

Καὶ λοιπόν, προχθὲς τὸ βράδυ
“Ἐν ὃ’ ἕνα σινεμά...
Δόγια ἔλεγαν θεράμ
Μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι,
Δίπλα ἐκάθησε ἡ... μαμὰ
“Ἡ ταλαίπωρη, τυχαῶς
Δίχως νὰ τὴν δῇ ὁ νέος,
“Ὅστις εἶχε βάλει χέρι
εἰς τὴν νεαρά του φίλη
κι’ εἶχε ἀνοίξει νταραβέρι
Καὶ στὸ στόμα τὴν ἐφίλει...

Κι’ ἡ μαμὰ μὲ ἀκκισμούς
“Ἦκουε τοὺς ἀσπασμούς
Κι’ ἐγλυκαίνετο κι’ ἐκείνη
Κι’ ἔτσι ἐν πάσῃ ἡρεμία
Περιέργεια καμμία
Προφανῶς δὲν τὴν ἐκίνει!...
“Αλλά ξάφνου, ἔγινε φῶς
Καὶ ὁ ἔρως ὁ κρυφὸς
Βγήκε παρευθὺς στὴ φόρα
Καὶ... ἐξέσπασεν ἡ μπόρα
“Ἐγινε τρανὸς καυγᾶς
Μὲ φωνὰς καὶ μὲ κραυγὰς
Ποῦ ἀμέσως, παραχρῆμα
“Ἐρεξε ἀσυνόμοτος τὶς
Κι’ ὠδηγήθησαν στὸ τμήμα
Μήτηρ, κόρη κι’ ἐραστής!.

Σκάνδαλον ἐρωτικόν
“Ελαφρῶς θεατρικόν
“Ἐγινε εἰς τὴν γνωστὴν
Τὴν Μονμάτρη, τελευταίως,
Δηλαδή, συμπρέτ α μιὰ
“Ἐν σφοδρᾷ ἐπιθυμίᾳ
“Ὅπως γίνῃ ἀρεστίη
Εἰς τὸν φίλον τῆς τὸν τέως
“Ἦλθε μετὰ νέου φίλου,
Καὶ εἰλικρινδὸς ἐδήλω
Πῶς τὸν ἀγαπᾷ τρελλὰ
Κι’ ἄλλα πλέον παρὰ τὰ!...
Κι’ ὁ παλαιὸς ὁ φίλος
Ποῦ ἐκύτταζεν ὀργίλως
Κοὶ ὀλίγον ξηλοῦπως
“Ἦτο δὲ γνωστὸς ὡς τύπος,
Τῆς ἐμνήνυσε μὲ τρόπον
Δι’ ἐμπίστων τοῦ ἀνθρώπου
Πῶς πικρῶς μετανοεῖ
Προθεομίαν δὲ τῇ· δίνει
ὡς ἡς ἔξῃ τὸ πρῶτ
Πάλι ταῖρι του νὰ γίνῃ...
“Ὅπερ κι’ ἔγινε β βίως
Καὶ ἀλλάξαν τὰ πλῆθη
“Ὁ καινούργιος ἐπουλήθη
Καὶ ὁ φίλος τῆς ὁ τέως
ἔμεινε—ὕγεια νά’χῃ
Νικητὴς σ’ αὐτὴ τὴν μάχη...

Πλὴν ἡ παλαιὰ συμπτρέττα,
Εἰς τοιαῦτα μαθημένη,
Ξύρουσα ἀπ’ τὴν ὀπερέττα,
Πῶς, καπρίτσιο ἦταν τοῦτο
κι’ ἔτσι πάντοτε συμβαίνει...
Φρόντισ’ ἐν τῷ μεταξῷ

Νά’χῃ κάποιο νέο φρούτο
Κι’ ἕνα ἔτοιμο ταξί...
Κι’ ἀπὸ πούλησε τὸν ἄλλον
Χάριν τοῦ παλίου τῆς φίλου
Διὰ τρόπον ἀρριδιήλου
Καί... κεκορεσμένη μᾶλλον
“Ἐγγενεψε κρυφὰ τοῦ τρίτου
Κι’ ἀνεχώρησε μαζί του!.

“Υποφέροντες βαρεῖα,
Φίλος παλαιὸς καὶ νέος,
τὰ κοπάνισαν γενναίως
Καὶ ζητοῦν παρηγορίαν
Νᾶβρουν παρὰ τοῦ “Υψίστου!...
Δι’ αὐτό, μετὰ καιρὸν
Γράφεται καὶ τὸ παρὸν
Εἰς ὑγίαν τῆς... ἀπίστου!.

**

“Ἐρχεται λοιπόν ὁ Μιάντζο
Κι’ ἡ ὀρχήστρα “Ισπανῶν
Καὶ θ’ ἀκούσῃ τὸ κοινόν
Τὸ λαμπρόν, τὸν “Αθηνῶν
Πάλιν τὸ γνωστὸν τὸ “Τάγκο...
Κι’ ἄλλα τέτοια παμπληθῆ
“Ασματα ἡδυαθῆ!.

Καὶ ξανά οἱ “Αθηναῖες,
Καὶ μεσοκόπες καὶ νέες,
Πάλι θὰ ξετρελλαθοῦν
Πάλι θὰ τοὺς φύγῃ ὁ νοῦς
Καὶ θὰ λένε πῶς ποθοῦν
ἔρωτα μὲ “Ισπανοὺς!.

Εἶναι ζήτημα μεγάλο
Καὶ ἐκτάκτως τραγικόν
Πρέπει δὲ, εἴν δὲν σφάλῃ,
“Απὸ κάθε συμπολίτη
Νὰ ληφθοῦν μέτρα, ἦτοι,
“Ἐάν ἔλθουν, μετὰ μένους

“Ὅλο νάζια καὶ καπρίτσια
Νὰ προσφέρουν στὰ κορίτσια,
“Ἐρωτὰ “Ισπανικόν,
Νὰ μᾶς δοῦν ἀγριεμένους
Νὰ τραποῦν εἰς... πανικόν!

Αὐτὰ λοιπόν πρὸς τὸ παρὸν
“Ἐγιναν στὴν Ἑλλάδα
Καὶ γιὰ ἄλλα ἔχομεν καιρὸν
τὴν ἄλλην εβδομάδα

ΓΙΑΝΟΥΚΑΚΗΣ

“Υστερόγραφον

Πρὸς τὴν “Αναγνωστρίᾳ μου
“Ἦτις ἐμένει μακροῦ μου...
“Ὡς μοῦ γράφει σ’ ἕνα γράμμα
Μὲ παράπονο καὶ κλάμμα
Κι’ ἐρωτᾷ ἰδιαιτέρως
“Ἐάν εἶμαι νέος ἢ γέρος
Ν’ ἀπαντήσω τῆς ὀφείλω
Εἰς τὸ προσεχὲς τὸ φύλλο!

ΠΑΝΘΕΟΝ

“Απὸ τὴν Ἑποποιίαν τοῦ 1821

Τὸ λάβαρον τοῦ 21

Θρύλος καὶ ἱστορία.—Ποιὸς τὸ ἐκέντησε.—Οἱ περιπέτειές του.—
“Ἡ ὕψωσίς του στὴν Ἀγία Λαύρα.

25 Μαρτίου. Ἀγία Λαύρα, Λάβαρον, Ἐπανστάσις, Χρο-
λονολογίαις, μέρη, πράγματα, πρόσωπα καὶ πράξεις ποῦ
ἔρχονται στὴ μνήμη, μέσα σὲ μιὰ ἀποθέωση δόξης, τὸ
ξημέρωμα τῆς ἡμέρας αὐτῆς. Οἱ ἄνθρωποι πέθαναν, οἱ πρά-
ξεις πέρασαν στὴν ἱστορία καὶ στὸ θρύλο καὶ μόνο τὰ
μέρη καὶ τὰ πράγματα μένουν πάντα, ἀψυχὰ μὰ
ζωντανὰ σύμβολα μιᾶς μεγάλης καὶ φωτεινῆς ἐποποιίας.

“Ἐνα ἀπὸ τὰ πρὶν πολὺτιμα κειμήλια, τὸ περισσότερο ἴ-
σως, ἀπ’ ὁποιοδήποτε ἄλλο συνδεδεμένο μὲ τὴν ἐποποιίαν
τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἀνεξαρτησίας εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ
ἱστορικὸ παραπέντασμα, ποῦ ἐσκέπαζε κάποτε τὴν “Ωραία
Πύλη” τῆς ἐκκλησίας τοῦ παλίου μοναστηριοῦ τῆς Λ. Ὑρας

Τὸ περίφημο αὐτὸ παραπέντασμα ποῦ ἔχει περάσει στὴν
ἱστορία μὲ τὸ ὄνομα «Λάβ-ρον τοῦ 21» ἔχει μιὰ δική του
κι’ αὐτὸ ἱστορία ποῦ ἡ ὁρχή τῆς χάνεται στὰ βάθη περα-
σμένων αἰώνων, ἀνάμεσα σὲ συγκινητικὸς θρύλους καὶ σὲ
ρωμαντικὰς ἀφηγήσεις, καὶ τοῦτο φυσικὰ γιὰτὶ κανεὶς—ὡς
τὴν ἡμέρα ποῦ ἕνας ἡρωϊκὸς ρασοφόρος τὸ κάρφωσε σ’
ἕνα κοντάρι γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ σημαία—δὲν θὰ μπορούσε νὰ
πρὶν βλεψῇ τὴν μετέπειτα δοξασμένη σταδιοδρομία του.

“Ὅπως δὲ, ἀπ’ ὅλες τὶς ἀπλοϊκὰς παραδόσεις ποῦ
μιλοῦν γι’ αὐτὸ βγαίνει τὸ κεντρικὸ συμπέρασμα ὅτι,
ἡ ἱστορία τοῦ Λαβάρου, ἱστορία γεμάτη ἀπ’ δραματικὰς
περιπέτειες, ἀρχίζει ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 12’ αἰῶνος ἢ τὰ πρῶ-
τα χρόνια τοῦ 14’.

“Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἑκατὸ καὶ περισσοτέρα χρόνια πρὶν
ἀπὸ τὴν ἐκκρηξὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως,
καλόγεροι τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς Λαύρας μὲ τὸν
ἡγεμόνιστόν τοὺς ἐπὶ κεφαλῇ, ξε-ἴνησαν ἀπὸ τὸ
μοναστήριον γιὰ μιὰ θρησκευτικὴ περιοδείαν—
ὅπως συνηθίζονταν τότε—στὶς χριστιανοκατοικη-
μένες ἐπαρχίας τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας.

Γυρίζοντας ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, τὸ
θρησκευτικὸν καρβάνι, ἔφθασε ὕστερα
ἀπὸ καιρὸ στὴ Σμύρνη, ποῦ μὲ τὴν
ἄλλα δῶρα κι’ ἀφιερῶματα, ποῦ σύνα-
ξε ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς τῆς πόλεως, δέ-
χτη καὶ μιὰ μεγάλη εἰκόνα τῆς Παρ-
θένου, ὁποῦ κάποιος εὐσεβοὺς κόρης, κεντημένο ἀπὸ τὸ
χέρι τῆς σὲ πορφύρῳ μεταξωτὸ μ’ ἀσημένιες καὶ χρυσοὺς
κλωσίδες κι’ ἄλλα πολλὰ βαρύτιμα πετράδια.

Καθὼς ἐγύριζαν στὸν τόπο τοὺς οἱ καλόγεροι, πεζοπο-
ρώντας ἀνάμεσα ἀπ’ τοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνὰ τῆς σκλα-
βωνίας Ἑλλάδος, βρέθηκαν στὸ δρόμο μιᾶς ὁρδῆς Ἀλβα-
νῶν ληστῶν κι’ ὅταν κατῶρθωσαν νὰ ξεμπλέξουν ἀπ’ τὰ
χέρια τῆς δὲν εἶχαν πιά μαζί τοὺς τίποτε ἀπ’ τοὺς ἀμέ-
τητους θησαυροὺς ποῦ κουβαλοῦσαν στὸ μοναστήριον τοῦς.
Τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν χρυσοκέντητην εἰκόνα τῆς Θεοτόκου,
τὸ εὐλαβικὸ ἀφιέρωμα τοῦ κοριττοῦ τῆς Σμύρνης, ποῦ ἐξ-
φυγε ἀνέλπιστα ἀπὸ τὴν προσοχὴ τῶν ληστῶν.

“Ἡ δραματικὴ διάσωση τῆς εἰκόνας πιστεύθηκε ἀπ’ τοὺς
ἀπλοϊκοὺς καλογήρους πῶς ἦταν θαῦμα τῆς Παναγίας καὶ
σὺν ἔφθασαν στὴ Λαύρα τὴν ἔβαλαν, καθὼς ἦταν ἀπὸ με-
τάξινον πανί, μπροστὰ στὴν “Ωραία Πύλη” στὴ συνθησμένη
θέσῃ τοῦ παραπέντασματος.

Οἱ περιπέτειες ὅμως τῆς εἰκόνας δὲν ἦταν γραπτὸ νὰ
σταματήσουν ὡς ἐδῶ. “Υστερὰ ἀπὸ μερικά χρόνια κάποιο
πρωτὶ Κυριακῆς, ἐνῶ οἱ καλόγεροι ἦσαν μαζεμμένοι στὴν
“Εκκλησίαν, μιὰ συμμορία Τουρκῶν κουρσάρων πάτησε ξα-
φνικὰ τὸ Μοναστήριον καὶ, σὲ λίγες ὥρες, ἐπὶ πολὺτιμα ἦταν ἐ-
κεῖ μέσα, μαζί καὶ τὸ χρυσοκέντητο παραπέντασμα, ταξι-
θευαν μακριὰ ἀπὸ τὴν Λαύρα γιὰ τὰ Πελοποννησιακὰ πα-
ράγια, ποῦ καράβι ἔτοιμο περίμενε, μὲ ἀνοικμένα τὰ
πανιά, γιὰ τὴν Πόλη.

“Ἦταν τὰ μαῦρα χρόνια τῆς σκλαβιάς τότε. Ἀλλὰ ἦταν

μαζί κι’ ἡ ἐποχὴ ποῦ τὰ πρόνομια τῆς Ἐκκλησίας, τὰ δό-
σμένα σ’ αὐτὴν ἀπ’ τὸν Κατακτητὴ, διατηροῦσαν ἀκόμη ὅ-
λο τὸ κύρος τοὺς. Κι’ ἔτσι δταν ὁ Πατριάρχης παρουσιά-
σθῃ ἐστὴν Ὑψηλὴ Πύλη καὶ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν προ-
σβολὴν τοῦ Μοναστηριοῦ, αὐστηρότατες διαταγὰς δόθηκαν
ἀπ’ τὴν τουρκικὴν ἀρχὴν γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τῶν ληστῶν
καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀντικειμένων.

“Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνέργειες δὲν ἔγιναν βέβαια τόσο μυστι-
κά. Καὶ πρῶτοι τὶς ἔμαθαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι, καὶ γιὰ νὰ
μὴ πέσουν στὰ χεῖρα τῆς τουρκικῆς δικαιοσύνης, ποῦ θὰ
τοὺς ἔστειλε νὰ γίνουν τροφὴ τῶν ψαριῶν τοῦ Βοσπόρου
ἔφυγαν κρυφὰ νύχτα ἀπὸ τὴν Πόλη, μαζί μὲ τὸν κλεμμένο
θησαυρὸν, γιὰ τὰ μέρα τῆς Βλαχίας.

“Ὅσον ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν ἀρχῶν τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως ἔμειναν, ὡς ἦταν φυσικόν, χωρὶς ἀποτέλεσμα
πατριαρχικὰ γράμματα στάλθηκαν σ’ ὅλους τοὺς Μητροπολί-
τας τῆς Ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας καὶ σ’ ὅλους τοὺς Χρι-
στιανικοὺς Προεστούς, νὰ ἐρεγγύσουν αὐτοὶ ὅπως μπόρουν
γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τῶν ληστῶν κειμηλίων, ἀνάμεσα σὲ ὅ-
ποια ἦταν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παραπέντασμα καὶ ἡ κἀρα τοῦ Ἀ-
γίου Ἀλεξίου.

“Ἐνα τέτοιο γράμμα ἔλαβε τότε καὶ ὀφαναριώτης Ἡγε-
μόνας τῆς Μολδοβλαχίας Γεώργιος. Πῆρε ζήτημα φιλοτι-
μίας τὴν ἐκτέλεση τῆς Πατριαρχικῆς διαταγῆς, ἡ ὅπως
λέει ἡ παράδοσις εἶδε σὺν σὲ ὀπτασία τὴν Θεοτόκον νὰ τοῦ
δείχνῃ τὸ μέρος ποῦ κρυβόταν τὰ ἱερά ἀντικείμενα; “Αγ-
νωστον!.. “Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πῶς κατέβαλε ὑπεράν-
θρωπες προσπάθειες γι’ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, ὥσπου σὲ τέ-
λος κατῶρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ πολὺτιμα

λάφυρα καὶ νὰ τὰ στείλῃ μὲ ὅλες τὶς πεποι-
τες στὴν ἱερότητά τοὺς τιμὲς στὸ Μοναστήριον
τῆς Λαύρας.

Τὸ παραπέντασμα ξαναπῆρε πάλι τὴν θέσῃ
του. “Ὅχι ὅμως γιὰ πολὺν καιρὸ. “Υστερὰ ἀπὸ
ὀκτὼ χρόνια καινούργια λεηλασία, ἀπὸ
“Αλβανοὺς ληστὰς τώρα, ποῦ ἀπογύμ-
νωσαν τὸ Μοναστήριον καὶ ὕστερα τράβηξαν
γιὰ τὴν “Ἡπειρο.

Αὐτὴ τὴ φορά τὸ Πατριαρχεῖο ἀκο-
λούθησε πρακτικώτερον δρόμον. Ἀντὶ νὰ τρέξῃ σὲ
βραδυκίνητες τουρκικὰς ἀρχὰς ἤρθε σὲ συνεννόηση μὲ τοὺς
ληστὰς, πλήρωσε τὰ λύτρα, καὶ ὁ ἅγιος θησαυρὸς ξαναγύ-
ρισε στὸ Μοναστήριον.

Τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ὅμως κι’ οἱ ὁσες περιπέτειες
ποῦ βρῆκαν τὸ παραπέντασμα ἦσαν φυσικόν νὰ τὸ φθείρουν
καὶ νατοῦ πάρουν τὴν πρώτη λαμπρόδα κι’ ἀμορφὰ του.
Ζήτησαν λοιπόν οἱ καλόγεροι νὰ τὸ ἐπισκευάσουν. Ἀλλὰ
σ’ ὅλο τὸ Μωρητὶ καὶ τὴ Ρούμελη, δὲν βρέθηκε πούθενά τεχ-
νίτης, ποῦ νὰ μπορῇ νὰ κἀνῃ τὴν δύσκολη αὐτὴ δουλειά.
Τότε ἐσκέφθηκαν τὴν κοπέλλα ποῦ τῷ χε κεντήσῃ. Νὰ ζοῦσε
ἀραγε;.. Εἶχαν περάσει πάρα πολλὰ χρόνια... “Ὅσο ὅσο ἔ-
καναν τὸ ταξίδι στὴ Σμύρνη. Καὶ ἐκεῖ ὕστερα ἀπὸ πολ-
λὰς μακρινὰς ἀναζητήσεις, μπόρεσαν νὰ τὴν βροῦν. Γρη-
τὰ μὲ κατὰλευκα μαλλιά, πῆρε στὰ τρεμάμενα χέρια
τῆς τὸ παλιὸ τῆς ἐργόχειρο καὶ μὲ ὑπομονὴν τὸ ξαναφτια-
ξε ὅπως ἦταν στὸν καιρὸ ποῦ τὸ πρόσφερε στὸ Μο-
ναστήριον.

“Απὸ τότε, οὔτε ἡ ἱστορία οὔτε ἡ ἀγραφὴ παραδόσεις
μιλοῦν γιὰ ἄλλες περιπέτειες. Τὸ κέντημα τῆς κόρης φαί-
νεται δὲν ξαναβγήκε ἀπὸ τὴν θέσῃ τοῦ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ
γύρισε ἀπ’ τὴν Σμύρνη ὡς τὸ πρῶτ τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ
1821 ποῦ ὁ Γερμανὸς ὁ Μητροπολίτης τῶν Παλαιῶν Πα-
τρῶν τὸ ἐξεκρέμασε ἀπ’ τὴν “Ωραία Πύλη” μπροστὰ σὲ τρεῖς
χιλιάδες πολεμιστὰς γιὰ νὰ τοὺς τὸ δώσῃ σημαία, σύμβολο
καὶ προστασία τοῦ Μεγάλου Ἀγῶνος, ποῦ ἀρχίζει, γιὰ τὴν
Ἐλευθερίαν...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ

Κανείς άνθρωπος δεν χτυπήθηκε από την τύχη όπως αυτός. "Αν μπορούσε να την πιάσει στα χέρια του θα την ξεμάλλαζε—ή τυχόν δεν έχουν κόψει τα μαλλιά τους— και θα την πετούσε με τις κλωτσιές έξω. "Ετσι κι' έτσι φιλίες δεν είχε ποτέ μαζί της. Μά ήταν ζωή αυτή; Βήμα δεν έκανε ο χριστιανός χωρίς να βρή μπροστά του την άποτυχία. "Ως και το πραγματικό του όνομα δεν το γνώρισε ποτέ. Από το σχολείο τον έφώναζαν "Ανάτο, γιατί έτυχε να είναι ψηλός με στραβά κανιά και πολύ μικρό κεφάλι. "Ένα κεφάλι ίσα μ' ένα κυδόνι. "Έκεινο που τον φούρκιζε περισσότερο δεν ήταν η άτυχία του. "Υπήρχαν άτυχίες στον κόσμο πολύ πιο μεγάλες από τη δική του. Το ήξερε αυτό πολύ καλά. "Έκεινο που τον έφερνε στην παραφορά ήταν ο τρόπος με τον οποίο τον χειριζόταν η Μοίρα. "Ένας τρόπος κοροϊδιστικός που τον εξευτέλιζε. Δεν τον έκτυπουσε μόνο, τον εκοροϊδευε κι' άλλες. "Αν έπεφτε να πούμε, να σπάσει το πόδι του, θα έπεφτε με τέτοιο τρόπο που θα έσχιζε από πίσω όλο το πανταλόνι του και την ώρα που θα μετεφέρετο στο φαρμακείο θα άκουγε γύρω του δυνατά γέλια.

Σε χαμιά, δυστυχία του, δεν αντίκρισε τον οίκο γιατί όλες του ή δυστυχίες ήρχοντο σαν κομικά έπεισόδια. Μια φορά έτυχε ν' αρρωστήσει κι' αυτός κι' έπαθε από την πιο άσπια αρρώστια του λαού. Καθώς έβηξε έσφύριζε σαν χαλασμένη άγριοβασιλιάτικη σφυρίκτρα. Γκούχ, φσσσσ. "Ο γιατρός που τον έπεσκέφθη δεν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια, αν κι' είχε μπροστά του μια κατάσταση πολύ δυσάρεστη.

— Γιατί γελάς, γιατρέ;
— Δεν μπορώ να μ'ην γελάσω, παιδί μου. "Η πάθησής σου είναι σοβαρά. "Αλλά δεν μπορώ να μ'ην γελάσω.

"Εμινδύνευσες τότε να πεθάνω. Και μέσα στις τραγικότερες στιγμές της ζωής του έβλεπε ανθρώπους που προσπαθούσαν να πνίξουν το γέλιο. Γκούχ φσσσσ.

Μια τύχη κακή και χορατάτζου μαζί τον είχε πάρει στο μεξέ. Πού βρέθηκε τόσο κέρι μέσα σε τόση κακία;

Κάποτε—ήταν η τελευταία Κυριακή της αποκριάς—άπεφάνισε να διασκεδάσει. "Επ'ηγε σε ένα μαγαζί που πουλούσε μασιχαράδικα. Άφησε εκεί τα ρούχα του κι' έφόρεσε μια στολή ναυάρχου με κόκκινο τριαντό και με ξύλινο σιανθί. "Ο Γιάννης ο "Ανάτολος έβριζε από τον βράδυ δεν συνήνησε καμιά κακοτυχία. Το πρωί στις επτά, την ώρα που έκτυπούσαν και η καμπάνες της Καθαρής Δευτέρας, ξεκίνησε από ένα καμπαρέ για το ντομινάδικο. Μολις έφθασε, έστάθηκε, εγούρλωσε τα μάτια του και έμεινε με το στόμα ανοικτό. "Εμμέρος του ήταν ένας σωρός από στάχτες και από ξύλα, που εκάπνιζαν. Το μαγαζί είχε κατή τη νότα μαζί με όλη την οικοδομή. Και άκούστηκε πάλι το ίδιο γέλιο. Γιάννης δεν έχασε το ένα και μοναδικό κοστούμι, που είχε αλλά έμεινε και με τη στολή του ναυάρχου να γυρίζει μέσα στους δρόμους όλη την ημέρα. Τα παιδιά τον πήραν για πολύ γλεντζέ και του ορίχτηκαν με φωνές και με γιούχα.

— Για σου, ρε ναυαρχε.
"Ένας πόλισμα που τον είδε, τον πήρε για μέλος ξένης ναυτιλίας άποστολής; και αφού έλαβε σάβαν προσοχής του είπε.
— Μήπως θέλετε το ύπουργείο των Ναυτικών;
"Ετσι του συνέβαινε πάντοτε.

Την χειρότερη όμως φάρσα του την έσκάρωσε η τύχη του μια παρομονή πρωτοχρονιάς. Τον έστειλε να πιάσει σε μια μεγάλη χαρτοπαικτική λέσχη. "Όλες, όλες 300 δραχμές είχε. "Επ'ηγε θεώση δίπλα σ' ένα γινστό του και άρχισε να παίζει. "Ο γινστός του κύριος, την ήξερε τη γρουσουζιά του και έπειδή ήταν και προληπτικός έτραβήχθηκε ύστερα σ' άλλη θέση. Σε λίγο έθύμωσε και του φώναξε. «Από την ώρα που ήρθες έχασα πεντακό-

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ

σιες δραχμές». "Ο "Ανάτολος δεν μίλησε. "Εκέρδισε 200 δραχμές και έσκέπτετο να φύγει. "Επειτα όμως άλλαξε πάλι γνώμη. "Επαιξε και τις 200 και τις κέρδισε. "Επ'ηγε θάρρος και διευθετήθηκε στο κάδισμά του, παρήγγειλε κι' ένα καφέ.

— Να βάλετε και τις 400, του είπε ένας ενδιαφερόμενος που παρακολουθούσε το παιχνίδι... "Οι ενδιαφερόμενοι δεν λείπουν ποτέ από καμμία περίπτωση.

"Ο Γιάννης έπαιξε και τις 400 και ξανακέρδισε.

— Μπαράβό χέρι! είπαν πολλοί.

— "Ακοπο! είπε ο πάγκος.

Σε μια στιγμή ο "Ανάτολος έμέτρησε τις μάρκες που είχε μπροστά του και είδε πως εκέρδισε 3000 δραχμές. Το πράγμα άρχισε να προκαλή την προσοχήν και τα σχόλια όλων των παικτών και ιδίως εκείνων που εγνώριζαν τη γρουσουζιά του. "Ο ενδιαφερόμενος ανέλαβε να τον προστατεύσει από ένδεχόμενον γύρισμα του χαρτιού, και αφού του εξήγησε δυο τάλλητρα του είπε.

— Δεν φεύγετε, μπορεί να σ'ας πάρη κανένα ραζόριο.

"Ο "Ανάτολος έκανε την ίδια σκέψη και αυτός και εκάλεσε τον υπάλληλο να του αλλάξει τις μάρκες. "Ηταν όμως τότε η φασαρία, που κανείς δεν άκουγε. Τότε ένας κύριος που εκάθητο δίπλα του προσεφέρθη ευγενέστατα να τον ευκολύνει. "Επ'ηγε τις μάρκες των 3000 δραχμών και του έδωσε τρία καινούργια χιλιάδικα. "Ο "Ανάτολος έβγηξε χοροπηδώντας από τη λέσχη συνοδευόμενος και από τρεις φίλους του.

— "Επιτέλους, έσπασες ή γκίνα.
Αυτό ήταν. Κατόρθωσε και την ξεμάλλασε την τύχη. "Έκεινο το βράδυ εκέρδισε όλον τον κόσμο. "Όταν ήλθε η ώρα να φύγει εκάλεσε τους τρεις φίλους του για την άλλη ημέρα σπίτι του, για να πάνε να φάνε σε μια έξοχη. Χωρίς να κοιμηθεί έσηκώθηκε το μεσημέρι και κατέβηκε βιαστικός, να κάνει μερικές προμήθειες. Στο πρώτο μαγαζί που έπ'ηγε να πληρώσει τον έκτυξαν με περιέργεια.

— Αυτό το χιλιάδικο δεν περνάει, κύριε, το δείτε ή συχα.
"Ο "Ανάτολος εκλονίσθηκε. "Εβγαλε βιαστικά—βιαστικά και τα άλλα δυο χιλιάδικα και τα έδειξε στο ταμείο.
— Κι' αυτά κάλινκα είναι, του είπε, με το ίδιο ύφος.
"Επ'ηγε το δρόμο σαν τρελλός κι' εγύρισε στο σπίτι του. "Όταν ανέβαινε τις σκάλες άκουσε γέλια και φωνές. "Ήσαν οι τρεις φίλοι του οι οποίοι μόλις τον είδαν έσπευσαν να τον υποδεχθούν. "Ο ένας που κρατούσε και μια μεγάλη άνθοδέσμη, έπροχώρησε και τον προσφώνησε ως εξής.

— Μεγάτιμε άνερε! Σου προσφέρουμε τα άνθη αυτά εις ένδειξιν του θαυμασμού μας. Τα παραγγείλαμε για λογαριασμό σου στο άπέναντι άνθοπωλείον. Σε λίγο θα έλθω και ή απόδειξίς... Και θα έχης ούτως δυο αποδείξεις της μεγάλης μας εκτιμήσεως μεθ' ής διατελούμεν. Φέρε τώρα και τα τσιγάρα σου.

"Ο Γιάννης έπληρωσε να μιλήσει, αλλά δεν το κατόρθωσε. "Η φωνή του έπνιγχε μέσα στον θόρυβο και τα γέλια που έκαναν οι τρεις έκείνοι δαιμονισμένοι άνθροποι. Στο τέλος τον έσήκωσαν και στά χέρια και τον έβγαλαν έξω στο δρόμο.

— Για σου, πλούσιε, να μ'ας ξήσης.
Σε μια ώρα ή γειτονιά είχε πληροφορηθή ότι ο Γιάννης είχε κερδίσει 150 000 φράγκα.

"Ε, λοιπόν δεξά το πιστέψη κανείς. "Όταν πέθανε ήταν καρναβάλι. "Η πένθιμος συνοδεία καθώς περνούσε την οδόν Σταδίου βρέθηκε ξαφνικά μέσα σ' ένα σύννεφο από κομρετί. "Ένα άμαξι με σαντούρια και μεθυσμένους έμπλεξε με τ' άμαξία της κηδείας. Και για κάμψη ώρα τον συνόδευσε ένας επικήδειος άμανές. Με δόκοπο με λάβωσες άμάν, και σκλάβο σου με πήρες Μεντέεεε... "Ωχ!

ΤΙΜ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

τελευταίος ξεγύχτης άνεβαίνει άργά άργά τον έρημον δρόμον, βυθισμένον εις το σκοτάδι και εις την σιωπήν. Τα φανάρια είναι σβυσμένα, ή σελήνη γέρνει προς την δύσιν και μόνον εις τα ύψη των σπιτιών μια άσημενία γραμμή φωτίζει τας λευκάς προσόψεις. Εις ένα μπαλόνι, μια άσπρη σκιά—ώρλια λευκή οπτασία, που φαίνεται κρεμασμένη μεταξύ ουρανού και γης—κηρύττει την λήξιν κάποιας αυτίας και άποσύρεται να κοιμηθή τον βαρύν προϊόν ύπνον της εξαντλήσεως, που καίει τα μάτια Ειστηγγονίαν μια σκιά συγγέται με το σκοτάδι. Είναι ο άστυφύλαξ, θύμα του καθήκοντος, παλαίον προς τον ύπνον, ο οποίος έπ' μένει να άποσπάτη τον δυστυχισμένον άνθροπον από την υποχρέωσίν του.

Είναι τώρα ή άμφίβολος ώρα, που μάλλον ή ψυχή παρά το μάτι αισθάνεται έρχομένην την αυγήν. Ούτε νύκτα πλέον, ούτε ήμερα άκόμη. Εις το άπειρον γίνεται, μυστική κι' άδούρυτος, ή πάλη του Φωτός και του Σκότους, πάλη που θα καταλήξη άσφαλώς εις τον θρίαμβον του Φωτός, όπως, το βράδυ, ή ίδια πάλη θα καταλήξη εις την νίκην του Σκότους.

"Εξαφνα, μέσα εις την θαλν γαλήνην κάτω δεξ, έξαφνικό και και έπίμονον άκούεται. Είναι ο πρώτος πετεινός, πρωϊνότερος από τους άλλους, ο οποίος έτίναξε τα φτερά του, ύψωσε το κεφάλι του και διέκρινεν εις τον αϊθέρα τα πρώτα άόριστα και άμυδρά κύματα του φωτός της ήμέρας. "Υπερήφανος, αναγγέλλει την ανακάλυψίν του. Και, έπειτα από όλίγες στιγμές, όλοι οι πετεινοί του δρόμου, ο ένας από τον άλλον, παραλαβάνουν και έξακοντίζουν αυτό το σύνθημα της ζωής. Ταυοχρόνος, από μια καμινάδα, όρμα και άνεβαίνει προς τα ύψη ένας λεπτός και λιγνός καπνός, τρικιλίζων σαν μεθυσμένος εις την πνοήν της πρωϊνής δροσιάς.

"Ο μακρός στενός δρόμος που άντηχεί από το βήμα του τελευταίου νυκτερινού διαβάτου, αισθάνεται τώρα σαν κάποιαν άνατριχίλα ζωής.

"Ένας μικρός άόριστος καπνός, έλαφρά γάζα όμίχλης, σύρεται έπάνω από την πόλιν και θα έλεγε κανείς ότι πηγαίνει να κρυφθή διά να μη τον προφθάση το φώς της ήμέρας. "Ισως είναι ή όμίχλη των πρωϊνών όνείρων πυκνών και όμως διαφανών, τα όποια έρχεται ν' άρπάξη και να ξεσχίση ή πραγματικότητα της άφωπνίσσεως.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΕΣ

ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

—Ποιός άγιος άναμινύεται εις την πολιτικήν;

—"Ο Μάξιμος ο όμολογητής.

—Ποιά άγία δεν είναι δική μας;

—"Η άγία Ξένη.

—Ποιός άπ' τους άγίους δημοσιογράφει;

—"Ο Κύρος (ένας εκ των δύο... "Αναργύρων).

—Ποιός είναι κατάλληλος για να φυλάη βώδια;

—"Ο άγιος Βουκόλος.

—Ποιός άγιος μπορεί ν' αύξηση το άνθράπινον γένος;

—"Ο άγιος Πολύκαρπος.

—Ποιός είναι ειδικός διά την έπιβλεψιν των παρθεναγωγείων;

—"Ο άγιος Περθένης.

—Σε ποιόν μπορεί ν' άνατεθή ή καθοδήγησις των φοιτητών;

—Στον "Αγιο Μελέτιο.

—Ποιός θα διέπρεπε μέσα στα κοσμικά σαλόνια;

—"Ο άγιος... Λεών.

—Με ποιόν θα πήγαине μπροστά κάθε δουλειά;

—Με τον άγιο Προκόπιο.

—Ποιός θ' άποδοθεί έπιβάλη σιγήν εις την Βουλήν των "Ελλήνων;

—"Ο άγιος Πυχράτιος.

—Ποιός άγιος άναμινύεται εις την πολιτικήν;

—Και σε ποιόν θ' άνατεθή ή διαπαί-δαγωγήσις των πατέρων του έθνους;

—Στον άγιον Ευτρόπιον.

—Ποιός θα κατορθώση να μάς φέρη στα λογικά μας;

—"Ο άγιος Σωφρόνιος.

—Ποιός μπορεί να σκορπίση κέφι σε μια συναναστροφή;

—"Ο άγιος "Ιλαρίων.

—Ποιά έχει πιότερες συμπάθειες στη νεότητά;

—"Η άγία "Αγάπη.

—Ποιά τα κάνει θάλασσα όπου άναμινύη;

—Ποιά άγία Πελαγία.

—Ποιός θα ήταν ο πιο εύχαριστος χοροδιδάσκαλος για κορίτσια;

—"Ο άγιος "Ισαΐας.

—Ποιός άγιος είναι αυτόχθων έδω;

—"Ο άγιος "Ελλάδιος.

—Ποιός άπουσιάζει από την "Ελλάδα αιώνας;

—Το άγιον Πνεύμα.

—Ποιός είναι κοσμικώτερος άπ' τους άγίους;

—"Ο άγιος Κοσμάς.

—Ποιός έχει δική του γειτονιά;

—"Ο άγιος Πυχράτιος.

—Ποιός άναμινύεται εις την πολιτικήν;

—Και σε ποιόν θ' άνατεθή ή διαπαί-δαγωγήσις των πατέρων του έθνους;

—Στον άγιον Ευτρόπιον.

—Ποιός θα κατορθώση να μάς φέρη στα λογικά μας;

—"Ο άγιος Σωφρόνιος.

—Ποιός μπορεί να σκορπίση κέφι σε μια συναναστροφή;

—"Ο άγιος "Ιλαρίων.

—Ποιά έχει πιότερες συμπάθειες στη νεότητά;

—"Η άγία "Αγάπη.

—Ποιά τα κάνει θάλασσα όπου άναμινύη;

—Ποιά άγία Πελαγία.

—Ποιός θα ήταν ο πιο εύχαριστος χοροδιδάσκαλος για κορίτσια;

—"Ο άγιος "Ισαΐας.

—Ποιός άγιος είναι αυτόχθων έδω;

—"Ο άγιος "Ελλάδιος.

—Ποιός άπουσιάζει από την "Ελλάδα αιώνας;

—Το άγιον Πνεύμα.

—Ποιός είναι κοσμικώτερος άπ' τους άγίους;

—"Ο άγιος Κοσμάς.

—Ποιός έχει δική του γειτονιά;

—"Ο άγιος Πυχράτιος.

—Ποιός άναμινύεται εις την πολιτικήν;

—Και σε ποιόν θ' άνατεθή ή διαπαί-δαγωγήσις των πατέρων του έθνους;

—Στον άγιον Ευτρόπιον.

—Ποιός θα κατορθώση να μάς φέρη στα λογικά μας;

—"Ο άγιος Σωφρόνιος.

—Ποιός μπορεί να σκορπίση κέφι σε μια συναναστροφή;

—"Ο άγιος "Ιλαρίων.

—Ποιά έχει πιότερες συμπάθειες στη νεότητά;

—"Η άγία "Αγάπη.

—Ποιά τα κάνει θάλασσα όπου άναμινύη;

—Ποιά άγία Πελαγία.

—Ποιός θα ήταν ο πιο εύχαριστος χοροδιδάσκαλος για κορίτσια;

—"Ο άγιος "Ισαΐας.

—Ποιός άγιος είναι αυτόχθων έδω;

—"Ο άγιος "Ελλάδιος.

—Ποιός άπουσιάζει από την "Ελλάδα αιώνας;

—Το άγιον Πνεύμα.

—Ποιός είναι κοσμικώτερος άπ' τους άγίους;

—"Ο άγιος Κοσμάς.

—Ποιός έχει δική του γειτονιά;

—"Ο άγιος Πυχράτιος.

—Ποιός άναμινύεται εις την πολιτικήν;

—Και σε ποιόν θ' άνατεθή ή διαπαί-δαγωγήσις των πατέρων του έθνους;

—Στον άγιον Ευτρόπιον.

—Ποιός θα κατορθώση να μάς φέρη στα λογικά μας;

—"Ο άγιος Σωφρόνιος.

—Ποιός μπορεί να σκορπίση κέφι σε μια συναναστροφή;

—"Ο άγιος "Ιλαρίων.

—Ποιά έχει πιότερες συμπάθειες στη νεότητά;

—"Η άγία "Αγάπη.

—Ποιά τα κάνει θάλασσα όπου άναμινύη;

—Ποιά άγία Πελαγία.

—Ποιός θα ήταν ο πιο εύχαριστος χοροδιδάσκαλος για κορίτσια;

—"Ο άγιος "Ισαΐας.

—Ποιός άγιος είναι αυτόχθων έδω;

—"Ο άγιος "Ελλάδιος.

—Ποιός άπουσιάζει από την "Ελλάδα αιώνας;

—Το άγιον Πνεύμα.

—Ποιός είναι κοσμικώτερος άπ' τους άγίους;

—"Ο άγιος Κοσμάς.

—Ποιός έχει δική του γειτονιά;

—"Ο άγιος Πυχράτιος.

—Ποιός άναμινύεται εις την πολιτικήν;

—Και σε ποιόν θ' άνατεθή ή διαπαί-δαγωγήσις των πατέρων του έθνους;

—Στον άγιον Ευτρόπιον.

—Ποιός θα κατορθώση να μάς φέρη στα λογικά μας;

—"Ο άγιος Σωφρόνιος.

—Ποιός μπορεί να σκορπίση κέφι σε μια συναναστροφή;

—"Ο άγιος "Ιλαρίων.

—Ποιά έχει πιότερες συμπάθειες στη νεότητά;

—"Η άγία "Αγάπη.

—Ποιά τα κάνει θάλασσα όπου άναμινύη;

—Ποιά άγία Πελαγία.

—Ποιός θα ήταν ο πιο εύχαριστος χοροδιδάσκαλος για κορίτσια;

—"Ο άγιος "Ισαΐας.

—Ποιός άγιος είναι αυτόχθων έδω;

—"Ο άγιος "Ελλάδιος.

—Ποιός άπουσιάζει από την "Ελλάδα αιώνας;

—Το άγιον Πνεύμα.

—Ποιός είναι κοσμικώτερος άπ' τους άγίους;

—"Ο άγιος Κοσμάς.

—Ποιός έχει δική του γειτονιά;

—"Ο άγιος Πυχράτιος.

—Ποιός άναμινύεται εις την πολιτικήν;

—Και σε ποιόν θ' άνατεθή ή διαπαί-δαγωγήσις των πατέρων του έθνους;

—Στον άγιον Ευτρόπιον.

—Ποιός θα κατορθώση να μάς φέρη στα λογικά μας;

—"Ο άγιος Σωφρόνιος.

—Ποιός μπορεί να σκορπίση κέφι σε μια συναναστροφή;

—"Ο άγιος "Ιλαρίων.

—Ποιά έχει πιότερες συμπάθειες στη νεότητά;

—"Η άγία "Αγάπη.

—Ποιά τα κάνει θάλασσα όπου άναμινύη;

—Ποιά άγία Πελαγία.

—Ποιός θα ήταν ο πιο εύχαριστος

Τὸ Σατυρικὸν Πάνθεον

Ἐν μιᾷ μόνη σελίδι
γραμμένον ἀπὸ τὸν ΠΩΛ ΝΟΡ (Νίκο Νικολαΐδη)

ΤΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Διὰ τοὺς ἀπόρους;

Τὰ ψεύματα ἐτελείωσαν! Εἶνε καιρὸς νὰ ληφθῶν μέτρα διὰ τοὺς ἀτυχεῖς ἀπόρους. Σεῖς οἱ ἐνδυναμώμενοι εἰς τὰ μέγαρά, σεῖς οἱ τρεφόμενοι μὲ τὰ εὐγενεστέρη των ἐδεσμάτων, σεῖς οἱ διασκεδάζοντες μὲ τὰ πολυτελέστερα των θεαμάτων, ἐσκέφθητε ποτὲ τοὺς συνανθρώπους σας τοὺς ἀπόρους; Ἐσκέφθητε ποτὲ τοὺς πτωχοὺς, τοὺς γυμνητευόντας καὶ πεινῶντας συμπολίτας σας, οἱ ὅποιοι, ἐνῶ σεῖς ἀπολαύετε δλων τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς, στεροῦνται τῶν πάντων; Ἀλλ' ἡ τοιαύτη κατάστασις δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἐξακολουθήσῃ. Οἱ ἄποροι πρέπει νὰ ἐκλείψουν. Δὲν πρέπει μὲν τῆς ἐκδόσεως τοῦ προσεχοῦς «Σατυρικοῦ Πανθέου» νὰ ὑπάρχουν ἄποροι εἰς τὸν τόπον. Καὶ τὸ μέσον τῆς ἐξαφανίσεως τῶν ἀπόρων, ἡμεῖς τὸ εὐρομεν! Ἐκαστος τῶν ἀναγνώστων τοῦ «Σατυρικοῦ Πανθέου», ἄς ἐνεργήσῃ συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας μας. Ἀς ἐπιβῇ τοῦ ἰδιοκτῆτου αὐτοκινήτου του καὶ ἄς ἐξέλθῃ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, εἰς περίπαιτον. Καὶ ἄς προσέχῃ καλῶς! Ὅπουδήποτε συναντήσῃ πτωχὸν καὶ κονοκτυμένον, ἄς ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ καὶ ἄς τὸν συντρέψῃ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς. Ἀλλ' ἄς μὴ μεταχειρισθῶν ὅλοι τὸ αὐτοκίνητον. Ἀς χρησιμοποιήσῃ ἄλλα μέσα. Ἀς ἐξέλθουν εἰς κυνήγιον ἀπόρων μὲ τυφέκια. Καὶ ἄς φονεύουν πάντα ἄπορον τὸν ὅποιον θὰ συναντοῦν. Τὰ οὕτω ἀπαντῶμενα πτώματα τῶν ἀπόρων, ἄς προσκομίζονται εἰς τὰ γραφεῖα μας. Δι' ἕκαστον τῶν πτωμάτων αὐτῶν, τὸ «Σατυρικὸν Πάνθεον» θὰ κατ' ἐλπίδα δραχμὰς πέντε. Καὶ τὸ συλλεχθὲν ποσὸν θὰ διαβιβάζεται εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ φονευθέντος ἀπόρου. Οὕτω θὰ ἐκλείψῃ τὰ αἴσχος αὐτὸ ἀπὸ τῆς πόλεως.

Μίαν ἐρώτησιν

Μίαν ἐρώτησιν θὰ εἶχομεν νὰ ὑποβάλλωμεν εἰς τοὺς ἀρμοδίους: Διὰ τί τὴν ἐρώτησιν περὶ τῆς δημοσίας ὑγείας; Διὰ τί δὲν κατασκευάζουν ἐπὶ τέλους τὴν περιφρημον περιφρηκτὴν τάφρον τοῦ Ὑμητοῦ, διὰ νὰ ἐμποδίζονται τὰ διάφορα λογῆς—λογῆς ἀγρίμια νὰ κατέρχονται εἰς τὴν πόλιν;

(Ἐφημερίς «Παλιγγενεσία» 25 Νοεμβρίου 1854)

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν σκαλονιδῶν

Μεγάλο χορευτικὸν ἀπόβραδο εἰς τῆς κ. Χασάπης χθὲς τὸ πρωί. Ἡ εὐγενὴς οἰκοδόσποινα ὑπεδέχτο τοὺς προσκεκλημένους μὲ κατραπακίε, βοηθουμένη ἀπὸ τὰς ἀηδεῖς θυγατέρας τῆς Ραλλοῦ καὶ Κουρελλοῦ.

Διεκρίθησαν εἰς τὸ μὲν καὶ τὸ ξεμάλιασμα οἱ οἰκονομικοὶ φίλοι τοῦ μακαρίτου Χασάπης κ. κ. Στ. Σκιαδόπουλος, διαρρήκτης, Δαμιανὸς Μαυρομάτης, ὁ γνωστὸς σαδιστὴς κλπ. κλπ. Εἰς τοὺς προσκεκλημένους διενεμήθησαν δόσεις ναρκωτικῶν καὶ ἡ ὥραία ἐσπερίς ἔληξε μὲ ἐπιδρομὴν δυνάμεως αστυνομικῶν, ἡ ὁποία ἔσπασε εἰς τὸ ξύλον τοὺς παρισταμένους.

Συναυλία

Ἐδόθη χθὲς εἰς τὴν κοσμικὴν ταβέρναν «Τὰ Βιδάνια» ὡραῖοτατο κονσέρτο τοῦ δραματικοῦ ὀρχήστρου Φῶνι Φωνακλᾶ. Ὁ συμπαιθεὶς καλλιτέχνης ἐτραγουδῆσε κλέφτικα, ὁπότε ὁ παριστάμενος Γέρω—Δήμος, ἑξαλλος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ τὸν ἐφόνευσε, ἐκκενώσας κατ' αὐτοῦ τὸ θρυλικὸν καρυοφύλι του.

Φόνος

Συνελήφθη σήμερον κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας ὁ διαβόητος Ἕλληνας χασομέρης Γραικὸς Ρωμιόπουλος διότι καθήμενος εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἐπὶ τεσσαράκοντα καρεκλῶν, ἐσκότωνε τὴν ὥραν του.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΞΗΡΕΣ

Ἐρχόταν ἀπ' τὸ Ἀμστερνταμ μὲ τὴν ταχεῖα —ὦ! εὐτυχία!— καὶ ἦταν μὲς στὸ βαγλὸν —Δι' αὐτὸν μὲ αὐτὸν μὲ παχουλὴ. Σὰν διάβαιναν τὸν Μέλαντα Δρυμάν, ἐκεῖνη εἶπε τὸ γνωστὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ αὐτὸς καθὼς καθόταν στὸ πλευρὸ τῆς τῆς εἶδε νὰ κἀν τὸν σταυρὸ τῆς. Τὸ τραῖνο ἔτρεχε ταχύτατα, περὶ τοῦ μὲ γρηγοράδα ἵππου. Καὶ ξαφνικὰ οἱ δύο τοὺς ἀγκαλίστηκαν καὶ ἐνῶ τὸ τραῖνο πήγαινε καλά, αὐτοὶ ἐξετροχιάστησαν...

Η ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΑΣ

Ὁ χαλινὸς τοῦ Καρδινάλιου

Ἦτο νύξ ξοφερά καὶ ἀσέληνος, κατ' ὅτι ἡ σελήνη, ἡ ἀκτινοβόλος αὕτη ὁλόκως ἐπλεεν ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Οἱ ξέφυροι ἔπνεον ἡδέως καὶ τὰ φυλλώματα τῶν ἀκακιδῶν συνήνουν τὴν κλαγγὴν των μὲ τὸν θροῦν των φιλημάτων τῆς Δαυρεντίας τῶν Μεδίκων. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἠκούσθη χρεμετισμὸς: Ἐκεῖνη ἐστράφη κατάπληκτος πρὸς τὸ σημεῖον ὁπότεν προήρχετο ὁ ἦχος καὶ ἐκθαμβος ἀντελήφθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ καρδινάλιου Δὲ Ροάν. —Παράδος τὸ περιδέραιον τῆς βασιλίσσης, προδότα! Ἀνέκραξεν ἡ Δαυρεντία. —Χίλιτοι κερανοὶ! —Ἐπεῖπεν ὁ καρδινάλιος. Καὶ ἐσιώπησεν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς πολισμάνον

Σὰν κυνηγᾷς τοὺς ἀπεργούς, αὐτὸ τὸ ξέρεῖ πᾶς τις, Καὶ ἡ τοὺς πιάνεις καὶ στὸ τμήμα σου τοὺς πᾶς ἢ κατ' ὁδὸν στὸ ξύλο τοὺς ἀμοιρους τοὺς σπᾶς, γίνεσαι ἢ ὄχι, ἀπεργοσπάστης;

Εἰς καλαμπουριστὴν

Αἱ λέξεις βρήκανε μὲ σέγα τὸ μπελᾶ τους καὶ ἄλλῃ στὸ στόμα σου ἔχουν σημασία. Χάνουν οἱ φίλοι καὶ οἱ ἐχθροὶ σου τὰ μυαλά τους, ψάχνοντας νὰ βρουν στὰ λόγια σου οὐσία.

Εἰς ποιητὴν

Γιατί καὶ σύ δὲ μᾶς μιλάς σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, σ' ὅλης τῆς γῆς τοὺς τόπους; Γιατί νὰ βάζεις πάντοτε τὰ λόγια σου σὲ μέτρα καὶ ψάχνεις εἰμες γιὰ νὰ βρῆς κατ' ἀπὸ κάθε πέτρα; Ἄν εἴσαι ποιητὴς, πού λες καὶ ἔχεις μεγάλη ἀξία βρές μου μιὰ ὥρα καὶ ταιριαστὴν ὁμοιοκαταληξία, σὲ «ἀσπη» ἢ σὲ «ἀφνη» καὶ θάχης σίγουρα ἑπαθλο: τὴ «λάσπη» ἢ τὴ «δάφνη»...

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΥΠΟ Π. ΦΕΡΡΑΡ

Ἀπελπισία μὰ τὸν Θεὸ!... Ἐνα ὁλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας ἔκοβα βόλτες στὴ πλατεῖα Μαλεξέρμπ, χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ ξεφορτωθῶ τὸν φίλο μου Μοριστόν, τὸν ἀδιόρθωτο αὐτὸν γλεντζέ, ὁ ὁποῖος μοῦ διηγεῖτο τις ἀπειρες ἐρωτικὲς περιπέτειές του. Ἀξαφνα, πρόβαλλε στὴ πλατεῖα ὁ Ντωμέρ, ὁ γνωστὸς ὀφθαλμολόγος, καὶ μόλις μὲ εἶδε ἔτρεξε κοντά μου. Συνδεόμαστε φιλικῶς ἀπὸ τὸν καιρὸ πού εἴμαστε συμμαθηταὶ στὸ Γυμνάσιο. Καθὼς λοιπὸν χαιρετιώμαστε καὶ τοῦ συνιστοῦσατὸν Μοριστόν, εἶδα τὴν ὄψη τοῦ γιατροῦ πού λαμποκοποῦσε ἀπὸ χαρὰ καὶ δὲν κατόρθωσα νὰ κρατηθῶ.

—Μὰ σὺ μοιάζεις μὲ παλληκαράκι, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπα. Κοντεύεις τὰ σαράντα καὶ μ' αὐτὸ τὸ ξανάνειωμα σου φαίνεται σὰν τριαντάρησι! Τὶ εὐχάριστο σοῦ συμβαίνει σήμερα; Ὁ Ντωμέρ, εὐρισκόμενος στὴ ψυχολογικὴ ἐκεῖνη κατάστασις τῶν εὐτυχισμένων, πού αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ φωνάξουν σ' ὅλον τὸν κόσμον τὴν εὐτυχία των, ἐξωμολογήθηκε γρήγορα—γρήγορα:

—Ἐχεις δίκιο, φίλε μου, νὰ λὲς πὼς εἰμαι ἄλλος ἄνθρωπος. Εἶμαι γεμάτος χαρὰ. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος ὅσο ποτὲ ἄλλοτε! Ἐλα μαζί μου. Πηγαῖνε σὲ μιὰ πελάτισσά μου, τὴ μὴς Ντόρνετ. Κάθετα διὸ βήματα ἀπ' ἐδῶ. Στὴ λεωφόρο Βαλλιέ. Πηγαίνοντας, θὰ σοῦ διηγηθῶ τί μοῦ συμβαίνει. Εἶναι ὁλόκληρο μυθιστόρημα.

Μὲ μιὰ κρυφὴ κίνησις ἔδειξα στὸν Ντωμέρ τὸν Μοριστόν, ὁ ὁποῖος τέντωνε καὶ ὅλας τ' αὐτιά του ἀπὸ περιέργεια γιὰ ν' ἀκούσῃ. Ὁ γιατρός ὥστόσο, εὐκρινὴς καὶ ἀνοικτόκαρδος, ἐξηκολούθησε:

—Ὁ μὰ δὲν τὸ κρύβω ἀπὸ κανέναν, ἀγαπητοί μου, γιατί ποτὲ ἀμοιβαία ἀγάπη γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς δὲν γεννιέται τόσο αὐθόρμητα. Ἡ μὴς Ντόρνετ, τυφλὴ ἀπὸ πενταετίας, κόντευε πιά νὰ χάσῃ κάθε ἐλπίδα θεραπείας, ὅταν μὲ κάλεσαν νὰ τὴ δῶ. Μὲ τὴν πρώτη μου ἀκόμη ἐπίσκεψιν ἐνοιώσα ζωηρότατο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ξένη αὐτὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία, καμωμένη γιὰ ν' ἀπολαύσῃ ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς, ἔχασε τὴν ὁρατὴ τῆς, τὸ φῶς τῆς, τὴ χαρὰ τοῦ κόσμου, ἐπάνω στὰ εἰκοσιπέντε τῆς χρόνια. Ὅσο τὴν ἐβλεπα, ὅσο κοubernίαζα μαζί τῆς, τόσο μὲ κατακοῦσαν τὰ θέλητρά τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνη ἐνοιώθη βαθειὰ συγκίνηση, γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιθυμία πού εἶχα νὰ τὴν γιαιτρέψω. Καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ μεταβλήθηκε τόσο γρήγορα σὲ δυνατὴ ἀγάπη, ὥστε ὥρισάμε νὰ γίνουν οἱ ἀρραβῶνες μας τὴν ἴδια μέρα πού θὰ ξανάβρῃ τὸ φῶς τῆς.

—Καὶ κατόρθωσες νὰ...

—Ναί... Ναί... μὲ διέκοψε ὁ γιατρός. Κατόρθωσα νὰ τὴν γιαιτρέψω γιατί ὁ καταρράκτης τῶν ματιῶν τῆς δὲν παρουσίαζε καμμιὰ ἐπιλοχὴ στὴν προχθεσινὴ ἐγχείρησιν πού τῆς ἔκανα. Καὶ εἶται σήμερα, σὲ λίγα λεπτά, θὰ μπορέσω νὰ τῆς βγάλω τὸ μαῦρο πανὶ πού πορεῖ ἀκόμη στὰ μάτια τῆς καὶ θὰ ξαναῖδῃ τὸ φῶς! Καταλαβαίνεις λοιπὸν τώρα γιατί εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία. Εἶχαμε σηκωθῇ καὶ μιλούσαμε βαδίζοντας.

Μόλις φθάσαμε στὸ μικρὸ μέγαρο, πού κατοικοῦσε ἡ μνηστὴ του, ὁ Ντωμέρ σταμάτησε καὶ σήμανε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας ἐνῶ συγχρόνως, μέσα στὸν ἐνθουσιασμό του μᾶς ἔλεγε:

—Τὶ στιγμὴ γιὰ μένα!.. Τὶ στιγμὴ!.. Τρέμω ἀπ' τὴ συγκίνησή μου. Ἐλα μαζί μου... Θέλω νὰ ἔχω ἕναν καλὸ φίλο σὲ μιὰ τέτοια στιγμὴ κοντά μου. Θέλω νὰ μοῦ δώσῃς θάρρος...

Δὲν τόλμησα ν' ἀρνηθῶ, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ πού ἀνοίξε ἡ πόρτα ξαφνιστικά, ἀκούοντας τὸν Μοριστόν νὰ λὲῃ στὸν Ντωμέρ:

—Σὲ βεβαίω, γιατρέ μου, ὅτι μοῦ μεταδώσατε ὅλο σας τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ

ΠΑΝΘΕΟΝ

τὴν ἀσθενή σας. Ἐπιτρέψατέ μου, σὰς παρακαλῶ νὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγὼ στὴ σκηνὴ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ μαῦρου πανιοῦ. Ὁ γιατρός δέχτηκε καὶ εἶται μπήκαμε καὶ οἱ τρεῖς στὸ μέγαρο.

Σὲ λίγο βρισκόμαστε σ' ἕνα δωμάτιο μὲ κλειστὰ πατζούρια. Ἀπ' τὰ βάθη τοῦ σκότους μιὰ γυναῖκα φωνὴ ρώτησε τρυφερά:

—Ἐσεῖς εἰσθε, γιατρέ μου;

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι μὲ δύο φίλους μου γιατροὺς, γιὰ νὰ μὲ βοηθῇσιν στὴν ἀνάγκη... Δὲν πειράζει, ἀγαπητή μου, εἰ;

—Ὁχι, ἀπήντησε ἡ νέα.

Ὁ γιατρός τότε πλησίασε σ' ἕνα παράθυρο καὶ τὸ ἀνοίξε, ἕνα γλυκὸ φῶς μπήκε στὸ δωμάτιο καὶ τότε εἶδα μιὰ ξανθὴ γυναῖκα, ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαλὶ λόγῃ μὲ τὸ πρόσωπο μισοσκεπασμένο ἀπὸ ἕναν μαῦρο μεταξωτὸν ἐπίδεσμο. Ὁ Ντωμέρ τὴν πλησίασε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι. Ἐκεῖνη τοῦ εἶπε:

—Τώρα ἐπομακρυνθῆτε. Θέλω νὰ βγάλω μόνη μου τὸ μαῦρο πανί. Τὰ ἀλαβάστρινα δάκτυλα τῆς νεαρῆς γυναίκας σάλεψαν γοργὰ μέσα στὸ χροσάφι τῶν μαλλιῶν τῆς καὶ ξεσκεπάσαν τὸ ὁμορφοπρόσωπό τῆς. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔβρισε τὰ χέρια ἐπάνω στὰ φρύδια τῆς γιὰ νὰ σκεπᾷ τὰ βλέμματά τῆς. Εἶδα τότε τὶς βλεφαρίδες τῆς νὰ πάλουν σ' ἕναν ὑπερίτατο διαταγμὸ. Ὑστερα διὸ τρεῖς φορές νὰ μισοανοίγουν δειλά καὶ ἔπειτα νὰ κλείνουν γρήγορα, γιὰ νὰ σκεπᾷσιν τὶς φοβισμένες κόρες τῶν ματιῶν τῆς.

Τέλος, τὰ βλεφάρὰ τῆς ὑψώθησαν τολμηρότερα καὶ ὅμοια μὲ τὰς μὴς Ντόρνετ φάνηκαν, φωτίζοντας τὸ πρόσωπό τῆς μὲ λάμπην χαρᾶς. Καὶ τότε ξεφώνησε:

—Θεέ μου, βλέπω. Παρακολουθοῦσαμε καὶ οἱ τρεῖς ἄφωνοι τὴ σκηνὴ. Πνιγμένοι ἀπ' τὴν ἀγωνία στὴν ἀρχή, τώρα δὲν κρύβαμε τὸ θαυμασμό μας μπροστά σ' αὐτὴ τὴ νεκρανάστασι. Ἀλλὰ τὰ δάκτυλά τῆς, τὰ ὅποια εἶχε ἐνώσει γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεό, λύθησαν. Τὸ βλέμμα τῆς ἐγίνε εὐθὺς ἀμέσως σχεδὸν πονηρὸ καὶ μᾶς κύτταξε γρήγορα ἐνανέναν. Ἐνα χαμόγελο φάνηκε στὰ ὀδόντοσά χεῖλη τῆς, καὶ χωρὶς κανεὶς ἀπὸ μᾶς νὰ μαντέψῃ τὴ σκέψιν τῆς, ἡ μὴς Ντόρνετ φώναξε γελώντας.

—Α, καταλαβαίνω... Θέλετε νὰ μὲ δοκιμάσετε. Μὰ, ἐννοια σας καὶ μὴ νομίζετε πὼς ἡ σιωπὴ σας θὰ μὲ κἀν νὰ διστάσω.

Καὶ πρὶν προφθάσουμε νὰ προλάβουμε τὴν κίνησιν τῆς ἡ μὴς Ντόρνετ προχώρησε πρὸς τὸν Μοριστόν, τὸν ἀγκάλιασε καὶ φώναξε:

—ὦ! ἀγαπημένε μου! Ἀδικα κάθεται μακρότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Σὲ ἀναγνωρίζω ἀνάμεσα σὲ... χίλιους! Ἡ καρδιά δὲν γελιέται ποτέ... Εἶσαι ὁ πῶς σὲ ὠνευρεῖσιν στὰ βάθη τῆς σκοτεινίας μου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, φιλοῦσε σὰν τρελλὴ τὸν Μοριστόν, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐμβρόντητος καὶ δὲν ἔξερε τί νὰ κἀν. Στὴν ἴδια ἀμνηχανία βρισκόμενοι καὶ ἐγὼ καὶ γύρισα μηχανικὰ πρὸς τὸν Ντωμέρ. Στὸ πρόσωπό του ἦταν χυμμένος ἕνας ἀπερίγραπτος πόνος.

Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἑτοιμος νὰ σωριαστῇ κάτω. Σήκωσε μὲ κόπο τὸ χέρι του τὸ ἔβρισε στὰ χεῖλη του καὶ μούδωσε νὰ καταλάβω πὼς θὰ ἦταν πολὺ σκληρὸ νὰ βγάξῃ τόσο ἀπότομα ἀπ' τὴν ὥραία τῆς πλάνη τὴν χαριτωμένη νέα. Τὸ χέρι του ξανάπεσε κάτω ἄτονο. Καὶ βλέπω, ἀκόμη καὶ σήμερα, τὸ μικρὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο τοῦ δυστυχισμένου φίλου μου, τὴν ὥρα πού ἀνθούριζε σιγαλὰ καὶ μὲ πόνο:

—Τὶ δυστυχία. Εἶχα τὴν ἀγάπην τῆς ὅσο ἦταν τυφλὴ... Καὶ τώρα... Τώρα πού τὴν ἔκανα καλὰ τὴν χάνω.

Ἐτοὶ ἀκριβῶς συνέβη Ὁ γιατρός Ντωμέρ δὲν ξαναεἶδε πιά τὴν γυναῖκα στὴν ὁποία χάρισε τὸ φῶς τῶν ματιῶν τῆς, γιὰ νὰ τὸν οἶξῃ ἡ ἴδια—μοιραία καὶ ἀκούσια—στὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας...

Π. ΦΕΡΡΑΡ

Η ΘΥΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΥΝΑΛ

(ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ)

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Αλλά τη στιγμή ούτ'ή άποφασίζεται ή ύπαρξή μας. Μόνον ή λογική πρέπει νά ακολουθήσουμε.

—Κι' εγώ σ'άς ίκετεύω νά μ'ήν άκούσετε παρά τήν καρδιά σας! άνέκραξεν ή δεσποινίς Σερναί, άρπάζοντας τά χέρια του πρίγκηπος, τά όποια έσφιξε στά δάκτυλά της πού ριγοῦσαν. Θυμηθήτε ότι με αγαπούσατε. Είπατε ότι με αγαπάτε πάντα.

Η Ίωάννα έπλησίασε τόν Σέργιο. Τό πρόσωπό της πού έκαιγε σκεδόν, άγγιζε τό μάγουλο του νέου. Τά μάτια της ποδλαμπαν από πυρετό, ίκέτευαν με πάθος μία ματιά πού γλυκεία. Ήταν μίος άμορφιάς τόσον έλκυστικής, ώστε ό Πανίν, όσοδήποτε κύριος του έαυτού του και άν ύπ'ήρξε, έχασε πρὸς στυμνήν τὸ κεφάλι του. Τά χέρια του περιέβ'λαν τούς ώμους της λατρευτῆς ίκέτιδος και εοφνικά τά χεῖλη του έβουβίσθησαν στή μύξα τών σκοτεινῶν της μαλλιών.

—Έργιει! άνεφώνησεν εκείνη, άρπάζοντας θερμά έκείνον πού αγαπούσεν.

—Αλλά ό πρίγκηψ ήσύχασε τόσο γρήγορα, όσο γρήγορα είχε μεθύσει. Απώθησεν ήρεμα τήν Ίωάννα.

—Βλέπετε, εἶπε με ένα χαμόγελο, πόσο λίγο λογικεύομεθα και οι δύο μας και με πόσην εύκολία θά έκόναμε μία άνεπανόρθωτη βλακεία. Καί όμως τά μέσα μας τά οικονομικά δέν μας τό επιτρέπουν.

—Πρὸς Θεοῦ, μή με άπομακρύνετε από κοντά σας, εἶπεν ή Ίωάννα, άπηλπισμένη. Με αγαπάτε, τὸ οἶσθάναι, όλα μου τὸ λένε και όμως θέλετε νά με έγκαταλείψετε γιατί εἶσθε πτωχός και εγώ δέν εἰμαι πλούσια. Εἶναι ά αγε ένας άνδρας πτωχός, όταν έχη δυό μπράτσα; Έργασθήτε.

Η προτροπή αὐτή είχε ριφθῇ από τήν Ίωάννα με μία θαυμαστή ένεργητικότητα. Αίσθανόταν κανείς σ' αὐτήν μία δύσμη παθός, ίκανή νά υπερπηδήσῃ όλα τά εμπόδια. Ο Σέργιος έφρικίλασε. Για δεύτερη φορά αίσθανόταν, ότι έθιγγοτο έως τα καταβάθρα της ψυχῆς του από τήν παράξενή αὐτή κόρη. Άντελήφθη ότι δέν έπρεπε νά τή άφσῃ καμμία ψεύτικη έλπίδα και νά ρίξῃ παγο στή φωτία πού τήν έκαιγε.

—Αγαπητή μου Ίωάννα, εἶπε με μία στοργική γλυκύτητα, παραλογίζεσθε. Για τόν πρίγκηπα Πανίν, χωνεύτε το καλά στό μυαλό σας, μόνον τρεῖς κοινωνικοί όροι εἶναι δυνατοί. Νά εἶναι πλούσιος, τ'ρατιώτης ή παππός. Έχετε τήν έκλογή Σ'άς δινω τὸ δικαίωμα νά άπορρίψετε.

Αὐτός ό καθορισμός έθραυσε τίς τελευταῖες αντίστασεις της δεσποινίδος Σερναί. Άντελήφθη ότι όλα ήσαν άνωφελή και πέφτασε σ' έναν κανπέ, έπιθύρισε.

—Αἰ! Αὐτή τη φορά όλα τελείωσαν. Εἰμαι χαμένη.

—Οχι! δέν εἶσθε χαμένη. Άπεναντίς έσώθηκατε άν μόνον θελήσετε τά με κούσετε και νά με ένν'ήσετε. Τί εἴμεθα και ό ένας και ό άλλος; Σεις ένα παιδί πού τὸ περιμαζεψε μία γενναίόφρων γυναίκα. Εγώ ένας κίτεστραμένος εύγενής. Τό παρόν μας εἶναι προσωαίρο! Τό μέλλον μας έξαρτάται από τήν τύχη. Καί νά ότι ό πλούτος περ-

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΟΝΕ

νάει από τήν πόρτα μας. Άρκει νά α'λώσ'ουμε τὸ χέρι μας και με μίας κατακτοῦμε τήν άγνωστή δύναμη πού δίνει ό πλούτος. Ο Πλούτος! Ο τελι-ός σκοπός τρὸς τόν όποιο τρέχει δόλοκληρη ή άνωωπότης. Καταλαβαίνετε; Εμεῖς οι άσθενεῖς και οι περριφ'νημένοι γινόμεθα οι ισχυροί και οι ύπεροχοι. Καί τί μας χρειάζεται γι' αὐτό; Μιά άκτής λογικής, ένα δευτερόλεπτο φρονήσεως. Νά λησμονήσουμε ένα όνειρο και νά δεχθούμε τήν πραγματικότητα.

Η Ίωάννα τόν άφισε ν'άναπύξῃ έντελώς τίς σκέψεις του. Μία πικρή πτυ-ή έσκοψε τά χεῖλη της. Στο μέλλον δέν έπρεπε νά πιστεύῃ σέ τίποτε. Απὸ τη στιγμή πού άκουσε έκείνο πού της εἶπεν ό Σέργιος, μποροῦσε τά άκούη δα.

—Ωστε εἶσαι, λοιπόν, τὸ όνειρο εἶναι ό έρως και ή πραγματικότητα εἶναι τὸ συμφέρον! Καί εἰσθε σεις έκείνος πού όμιλεῖτε κατ' οὐτόν

τόν τρόπον σεις, γιὰ τόν όποῖον ήμουν έτοιμὴ νά θυσιάσω τά πάντα. Σεις! τόν όποῖον θά ύπηρετῇ όσα γονοτιστή. Καί ποιά δικαιολογία μου δίνετε γιὰ τή διαγωγή σας; Τό χρῆμα! Τό χρῆμα τὸ άπαραίτητο, αλλά και τὸ ήλίθιο. Τίποτε άλλο παρά τὸ χρῆμα. Αλλά εἶναι συχαμερό και άτιμοι!... Πρόστυχτοι!...

Ο Σέργιος έδέχθη αὐτή τη βροχή τών ύβρεων, χωρίς νά σκύψῃ τὸ μέτωπο. Ήτο κουφός στίς ύβρεις Η Ίωάννα έξακολουθούσε:

—Αὐτὴν τήν Μισελίν, πού τά έχει όλα οικογένεια, περιουσία, φίλους και ή όποια μου πέρνει τὸ μοσδικό μου αγαθό τόν έωτά σας, πέστε μου λοιπόν, ότι τήν αγαπάτε! Αὐό θά ήσαν σκληροτεροί!... αλλά θά ήσαν λιγώτερο πρόστυχοι!... Αλλά όχι δέν εἶναι δυνατόν!... ύποχωρήσατε στόν πειρασμό, βλέποντάς τήν πλούσαν, αλλά θά ζαναρθήτε στόν έχούτο σας και θά φερθήτε σάν τίμιος άνδρας!... Σκεφθήτε ότι στά ματια μου άτιμάζεσθε!... Άπαντήσατε, Σέργιε!...

Και τόν έπιασε πάλι, προσπαθώντας νά τόν παρασύρῃ με τήν έρμηγ νῆς, νά τόν θερμάνῃ με τὸ πάθος της. Έκείνος έμεινε άκίνητος, σιωπηλός, παγερός. Έκείνη έννοιωσε κάτι σάν έπανόστα ή

—Καλά! πανδρευθήτε τήν!...

Και στοθήκε σκοτεινή και άγρία και φαινότανε σά νά έλσημόνησε ότι έκείνος βρισκόταν έκεί. Έσκέπτετο βαθεία, και έπειτα με σφοδρότητα άρχίζουσα νά βαδίζῃ στό σαλό!...

—Αφού γωρίς άλλο εἶναι αὐτό τὸ άτεγκτο συμφέρον, στό όποιο χτυπάω και τὸ όποιο εἶναι ό νόμος του κόσμου θά έν'ερήσῃ στό μέλλον έσ. ώς νά νά μ'ήν εἰμαι του λοιπό ούτ' ήλίθια ούτε θυμά. Στο μέλλον τὸ π'αν γιὰ μένα και δυστυχία σ' έκείνον πού θά μοῖ παρουσιασθῇ ως έμπόδιο. Αὐτό οέν εἶναι, αλήθεια, ή ήκή της αἰώνας μας; Καί άρχισε νά γελᾷ ευνυρία.

—Ημουν ζωό. Εμπρός, πρίγκηψ, με έκάνατε σοφή. Ένα μεγάλο εύχαριστώ γιὰ τὸ μάθημα. Υπήρξε σκληρό, αλλά θά μου βγῇ σέ καλό.

Ο πρίγκηψ, μουδιασμένος από μία τέτοια άλλαγή ά-

κουγα τήν Ίωάννα με τρέμο. Δέν έννοεσθ'αν άκόμη καλά.

—Τί θά κάνετε εἶπε; Η Ίωάννα τόν εκύτταζε με μία διαβολική έκφραση. Τά μάτια της ήσαν άστραφτερά, σάν άστέρια, τά άσπρα της δόντια γυάλιζαν μεταξύ τών χεῖλιών της.

—Θά βάλω τίς πρώτες βάσεις της μελλοντικής δυνάμεώς μου γιὰ νά ακολουθήσω τίς συμβουλές σου, θά παντρευθῶ ένα εκατομμυριόχον!

Γύρισε σ'ό παράθυρο και, σκύβοντας πρὸς τόν κατασκότεινο κήπο, έφώνασε.

—Κύριε Καϊρόλ.

Ο Σέργιος, έκπληκτος και ταραγμένος από μία ξαφνική ζήλεια ρίχτηκε πρὸς αὐτήν γιὰ νά τήν συγκρατήσῃ.

—Ίωάννα!

—Εἰ λοιπόν! Τί συμβαίνει; Εἶπε έκείνη με ύπερηφάνεια! Εἶσθε κατάπληκτος γιατί τόσο γρήγορα έκερδίσατε τή δική σας; Εμπρός, συνελθετε, θά κερδίσετε καλή άμοιβή γιὰ τήν δικηγορική σας έπέμβαση! Η προίκα της Μισελίν σας άξίζει τόν κόπο νά σ'άς δοθῇ γι' αὐτήν.

Άκούγαν τά βήματα του Καϊρόλ, πού άνέβαινε βιαστικά τίς σκάλες.

—Μοῦ κάνατε τή χάρη νά με καλέσετε, δεσποινίς; Εἰμαι άρκετα εύτυχής με τὸ νά βρῶ στά μάτια σας χ'ριν;

—Ίδου τὸ χέρι μου! άπήντησε άπλά ή δις Σερναί δίνοντας πρὸς αὐτόν τά δυό της δάκτυλα, τά όποια έκείνος έγέμισε με φιλία.

Η κ. Ντεσβαρέν μπήκε πίσω από τόν Τραπεζίτη! "Αφ'σε μία χαρούμενη έφώνηση.

—Καϊρόλ, εἶπε έκείνη, δέν θά παντρευθῇτε τήν Ίωάννα μόνο γιὰ τά άμορφα της μάτια! τήν προικοδοτῶ.

Η Μισελίν πηδούσε στό λαμό της συντρόφου της. Μιά βροχή συχαρητηρίων έπακολουθούσε. Αλλά ή Ίωάννα με ύφος σοβαρό πέρνοντας κατά μέρος τόν Καϊρόλ.

—Θέλω νά φερθῶ τίμια άπέναντί σας, κύριε, του εἶπε ύποχωρῶ στάς ύποκινήσεις πού μου έγιναν.

—Αλλά μάθετε ότι τά αίσθημά μου δέν άλλαξαν τόσο γρήγορα. Μόνον τὸ χέρι μου σ'άς παραχωρῶ σήμερα.

—Δέν έχω τήν άπλοϊκότητα νά πιστεύσω ότι με αγαπήσατε, δεσποινίς, άπήντησε εύγενικά ό Καϊρόλ. Μοῦ δίνετε τὸ χέρι σας. Απὸ έμένα θά έξαρτηθῇ νά κερδίσω τήν καρδιά σας και, με τόν καιρό και με μ'ά εἰλικρινή άφοσίωση, δέν άπελπίζομαι ότι θά τὸ κατορθώσω κάποτε. Εἰμαι πολύ εύτυχής και, πιστεύσατέ το καλά, γιὰ τή χάρη πού μου κάνετε, δλη μου τή ζωή θά περάσω με τὸ νά σ'άς εύγνομῶ.

Η Ίωάννα συνεκινήθη. Έκύτταζε τόν Καϊρόλ και δέν τόν βρῆκε πλέον τόσο κοινόν, όπως φαινόταν συνήθως.

Έκείνη ύπεσχέθη στόν έαυτό της ότι θά έκανε κάθε τι πού έξηρτάτο άπ' αὐτήν γιὰ νά άφρωσῇ σ' έκείνον τόν γενναίόφρονα άνδρα.

Ο Σέργιος άφού πήρε τήν άδεια από τήν κ. Ντεσβαρέν της εἶπε.

—Εἰς άντάλλαγμα της εύτυχίας πού μοῦ δίνετε δέν έχω νά σ'άς προσφέρω παρά τήν ζωήν μου, δεχθήτε τήν κυρία μου, σ'άς άνήκει δόλοκληρος.

Η Πατρόνα εκύτταζε βαθεία τόν πρίγκηπα. Έπειτα με ένα παράξενο τόνο.

—Δέχομαι! από σήμερα μου άνήκετε, εἶπε.

Ο Μπρεντάλ πήρε τὸ μπράτσο του Πέτρου και οδηγώντας αὐτόν έξω, του εἶπε.

—Ο Πρίγκηψ έπρόφερε πρὸ όλίγου λόγια, τά όποια μου θυμίζουν τόν Άντώνιο πού λέει στόν Έβραϊόν στόν «Εμπορο της Βενετίας» — «Τά χρυσά σου νομίσματα εἰς άντάλλαγμα μίας λίβρας της σαρκός μου».

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η κ. Ντεσβαρέν αγαπάει τήν κόρη της με μία τρυφερότητα τρομερώτερη από έκείνη πού είχε ό Σαύλ'ακ γιὰ τὸ χρυσάφι του. Ο πολυκῆψ θά κάμη καλά νά εἶναι άκριβής όταν θά λήξῃ ή προθεσμία και νά πληρώσῃ τά τοκοχρεώλυσια της εύτυχίας πού ύπεσχέθη.

VIII

Τήν επομένη της αλσημονήτου αὐτῆς βραδυάς, ό Πέτρος έφυγε γιὰ τὸ Άλγέρι, παρά τας παρακλήσεις της κ. Ντεσβαρέν, ή όποια ήθελε νά τόν κρατήσῃ κοντά της. Πήγαινε νά τελειώσῃ τίς ύποθέσεις του. Ύπεσχέθη νά έπιστρέψῃ κατά τὸ γάμο. Αποφασισμένος νά ύπομείνῃ στωικά τήν άτύχη, ήταν έτοιμος νά πῇ μέχρι τρυγός τὸ πικρὸ πο ήρι της διαφεύ. εως τών έλπίδων του.

Η Πατρόνα γιὰ νά τόν άποζημιώσῃ, του ύπεσχέθη νά του δώσῃ τή διεύθυνση του έργοστασίου του Ζοανί με μία πολύ μεγάλη συμμετοχή στά κέρδη του οίκου Ντεσβαρέν.

—Εἰς τρόπον ώς, εἶλεγ'ν έκείνη, άφού δέν εἶναι παιδί μου, θά εἶσαι τουλάχιστον συνεταῖρος μου. Καί άν κυτὰ τὸ θάνατό μου δέν σοῦ άφήσω δόλοκληρη τήν περιουσία μου, θά μπορέσω νά σέ κάνω πλούσιον όσο ζω.

Ο Πέτρος δέν έδέχθη. Δέν θέλησε νά δώσῃ άφορμή νά φαντασθῇ κανείς ότι έπιθυμούσε νά παντρευτῇ τή Μισελίν από συμφέρον. Θέλησε νά βγῇ με άδεια τά χέρια από τὸ σπῖτι έκείνο, στό όποιο είχε έλθει νά περάσῃ δόλοκληρη τή ζωή του γιὰ νά μ'ήν άμφοβάλῃ κανείς ότι αγαπούσε τή Μισελίν και όχι τήν προίκα της. Του προσέφεραν νά διευθύνῃ ένα πάρα πολύ προσοδοφόρο μεταλλείο σιῆ Σαβοῖα. Θά εύρισκε κέρδη και τίμια συγρόνως. Θά έκανε έκεί έπιστημονικές άναζητήσεις και έτσι, πέφτοντας με τά μούτρα στή μελέτη θά κατάρθωνε νά λησμονήσῃ τήν έρωτική του άτυχία.

Στό μεγάλο της όδοῦ Άγίου Δομενίκου αἰ προετοιμασία γιὰ τούς δυό γάμους έξακολουθοῦσαν πυρετώδεις. Η Μισελίν δέν έχόρτανε νά νά βλέπῃ και νά άκούῃ τόν άνδρα πού έλάτρευε. Εἶχε γίνεῖ ένας έξαιρετικός τύπος έρωτευμένης γυναίκας.

Η κ. Ντεσβαρέν κατάπληκτη, παρακολουθούσε τή μεταμόρφωση αὐτῆς της κόρης της. Η μητέρα έδοκίμασε μία δύσνατή πικρία και μιλούσε γιὰ τή μεταμόρφωση οὐτῇ της κόρης της με εἰρωνική περιφρόνηση. Γι' αὐτήν ή Μισελίν δέν ήταν σοβαρή. Γιατί αὐτός ό πρίγκηψ δέν ήτο παρά μία μετριότης. Με τὸ νά μ'ήν έχῃ καθόλου πνεῦμα, γινότανε σκεδόν άφωνος, μόλις ή συζήτηση έπαίρνε σοβαρό τόνο.

Και όμως ένας τέτοιος άνθρωπος είχε ξετρελλάνει κυριολεκτικῶς τήν κόρη της. Η Πατρόνα θεωρούσε τόν έαυτό της ταπεινωμένο. Δέν τολμούσε όμως νά πῇ τίποτε στήν κόρη της. Εἶχε κοντά της τόν Μαρεντάλ και οι έκμυστηρεύσεις πού του έκανε τήν άνεκούφιζαν.

—Αὐτή ή Μισελίν! Τήν είδα πρὸ όλίγου νά περνά στόν κήπο κρεμασμένη από τὸ μπράτσο αὐτοῦ του μεγάλου κόλακος, με τά βλέμματα στηριγμένα στά μάτια του. Αλλά τί της συνέβη λοιπόν μέσα της γιὰ νά βρῖσκεται σέ μία τέτοια κατάσταση;

—Ολες οι έξανθές εἶσαι εἶναι, διέκοψε ό Μαρεντάλ με εἰρωνική εύχαρίστηση. Δέν μπορείτε σεις, κυρία μου, νά τὸ νοιώσετε. Σεις εἶσθε μελαχρινή.

Τότε ή κ. Ντεσβαρέν έπιμένοντας.

—Αφήστε με ήσυχ, εἶλεγε, εἶσθε άνόητος. Έχει μόνον άνάγκη νά κάμη ψυχρούλους, εἶναι τρελλή.

Ο Καϊρόλ ά, αὐτός περνούσε τόν καιρό του σάν σέ έκτοση ένός Ιταλοῦ γονατισμένου έμπρός στήν Παναγία.

Ποτέ δέν ήταν τόσο ίκανοποιημένος. Περνούσε τόν καιρό του σάν ένα παιδί στολίζοντας τὸ άπαρτμάν όπου θά κατοικούσε με τήν Ίωάννα. Τίποτε δέν ήταν τόσο άκριβό, ούτε άρκετά ώραίο γιὰ

Από τὸ άνοιχτό παράθυρο έφώνασε τόν Καϊρόλ

νά ταιριάζει με την 'Ιωάννα του. 'Αλλά από των άρραβόνων των ή 'Ιωάννα είχε γίνη περισσότερον σοβαρή και σκυθρωπή. Είχε άδυνατήσσει, τὰ μάτια της είχαν βαθουλώσει σαν να έκλαιγε μυστικά.

— 'Ο τραπεζίτης έμλλησε γι' αυτό στην κ. Ντεσβαρέν.

— Αὐτά τὰ κορίτσια είναι άκατανόητα, ανεφώνησεν ή Πατρόνα. 'Ο γάμος τὰ βάζει σε μιά κατάσταση, περίεργη. Κυτάχτε την κόρη μου. Φλυαρεί σαν μιά κίσσα, πηδᾷ σαν μιά κατσίκια. 'Οσον άφορᾷ την 'Ιωάννα είναι άλλο τραγούδι, έχει πάρει ύφος μελαγχολικό και περίφροντι σαν ένα νεαρό θύμα. 'Αφσέ τες. 'Ολα θα περάσουν. 'Αλλά πρέπει κανείς νά δημολογήσῃ ότι τόνον ή χαρά της μιάς όσον και τὸ κλαψιάρικο ύφος της άλλης είναι έξίσου έξερεθιστικά.

'Η Μισελίν και ὁ Σέργιος άπεμονούντο καθ' όλοκληρίαν. Μόλις πήγαινε κανείς στο σαλόνι νά ταραξή τή μοναξιά τους, κατέφευγον στον κήπο. Αυτό άρεσε υπερβολικά στο Σέργιο, ὁ όποιος ήνοχλείτο πάντοτε όταν αίσθάνετο τὸ βλέμμα της 'Ιωάννας νά στηρίζεται επάνω του.

'Η 'Ιωάννα βρισκόταν στην κόλαση. Πολύ υπερήφανη γιά νά πητίποτε, πολύ έρωτευμένη γιά νά ύποφέρη τὸ θέαμα τῆς ευτυχίας των αντιπάλων της, έβλεπε νά πλησιάζη ή ήμέρα πού θα άνηκε σε ένα άνδρα τὸν όποίο δέν άγαπούσε. 'Εσκέφθη νά χαλάσῃ τὸν άρραβώνα της. 'Η ιδέα όμως τῆς πάλης εναντίον των δημιουργῶν τῆς δυστυχίας της, τήν έσταμάτησε. 'Αλλως τε τί θά γινότανε;

Θά έπρεπε νά φύγῃ από τὸ σπίτι τῆς κ. Ντεσβαρέν.

'Ηταν έπομένως προτιμώτερον νά φύγῃ με τὸν Καϊρόλ, παρά μόνη. Θά ήταν έλευθερία! Καί ίσως ή έκτίμησις πού είχε γιά τὸ σύζυγό της θά τῆς έχρησίμευεν ὡς αντίστοιμιμα τῆς άπονεκρώσεως τοῦ αίσθηματός της. Μιά τρυφερότης υλική, άδελφική, κάποια, τέλος, τρυφερότης οίουδήποτε είδους θά έδινε μιά ψευδαπάτη στον καλὸ αὐτὸ άνθρῶπο, πού τόσο πολὺ τὴν άγαπούσε. Καί έτσι δέν θα είχε μπροστά στα μάτια της τήν εικόνα τῆς Μισελίν και τοῦ Σέργιου πού περιπλανώντο στον κήπο άγκαλιασμένοι. Δέν θα είχε στα αὐτιά της τὸ βόμβισμα τῆς έρωτικῆς των συνομιλίας πού διεκόπτετο από τὸ θόρυβο των φιλιῶν.

'Ενα βράδυ πού πήγε ὁ Σέργιος στο μέγαρο τῆς ὁδοῦ 'Αγίου Δομενίκου βρῆκε τήν κ. Ντεσβαρέν μόνη στο σαλόνι. Είχε τήν ὄψη σοβαρὴ πένθις τῆς ήμέρας πού άρχισε μεγάλες άπχειρήσεις. 'Ακουγε όμως τὸν Καϊρόλ, τήν Μισελίν και τήν 'Ιωάννα στον κήπο. 'Ο Σέργιος αίσθάνθη πηγυμένη τήν καρδιά του. Προαισθάνετο κάποια δυστυχία. 'Αποφασισμένος νά τὰ δεχθῇ όλα, έχαιρέτησε ήσυχα τήν Πατρόνα.

— Καλήν ήμέρα πρίγκηψ, εἶπε εκείνη. 'Ηλθατε στην ώρα σήμερα, ὅχι βέβαια τόσο ένωρίς ὡς ὁ Καϊρόλ, ἀλλ' αὐτὸς δέν ξέρει πλέον τί κάνει. Καθίστε—έχουμε νά μιλήσουμε. Ξέρετε λοιπόν ότι ὁ άρραβῶνας τῆς δεσποινίδος Ντεσβαρέν δέν μπορούσαν νά περάσουν χωρίς θόρυβο. Οἱ γλωσσες και οἱ πέννες έργάζονται πάρα πολὺ στο κύκλο μας. 'Ηλθαν και μοῦ είπαν πολλά άσχημα γιά σας και έλαβα ένα ωραίο δέμα άνωνύμων έπιστολῶν πού σας άφοροῦν.

Καί καθώς ὁ Σέργιος έκανε κάποια κίνηση άγανακτήσεως.

— Μή συγκινεῖσθε, ξεχολούθησεν ή Πατρόνα, δέν άκουσα τις φλυαρίες και έκαψα τις έπιστολές. 'Αλλοι έλεγαν ότι είσθε ένας άνθρῶπος άκόλαστος, ικανός γιά όλα προκειμένου νά φθάσετε στο σκοπὸ σας. 'Αλλοι άφηναν νά έννοηθῇ ότι δέν είσθε πρίγκηψ, ότι δέν είσθε Πολωνός, ότι είσθε άπόγονος ενός Ρώσου άμαξηλάτου και μιάς ράπτριας, ότι ζήσατε με τὰ λεφτά τῆς δος 'Αννας Μονπλαιζιρ, τοῦ άστέρος των βαριετέ, και ότι παντρεύεσθε γιά νά πληρώσητε τὰ χρέη σας με τήν προίκα τῆς κόρης μου.

'Ο Παννίν ὡχρός σαν νεκρός, έσηκώθη αὐτὴ τῇ φορᾷ και

Έφυγε μαζί με τὸν Καϊρόλ

με' φωνή πνιγμένην.

— Κυρία! φώναξε.

— Καθίστε, αγαπητό μου παιδί, διέκοψε ή Πατρόνα, ὡς διηγοῦμαι αὐτά τὰ πράγματα γιάτ' έχω τήν άπόδειξη ότι δέν είναι άληθινά. 'Αλλως τε δέν θα έλάμβανα καν τὸν κόπο νά μιλάω σήμερα μαζί σας. Θά σας έδειχνα τήν πόρτα.

Βεβαίωτατα δέν είσθε άγγελος, ἀλλά οἱ τρέλλες σας είναι από εκείνες πού συγχωροῦνται σε ένα νέο. Είσθε πρίγκηψ, είσθε ωραίος, άγαπηθήκατε. 'Αλλά σε 10 ήμέρας θα είσθε ὁ σύζυγος τῆς κόρης μου και είναι άναγκαῖον νά ξεγηγηθῶμεν. Λοιπόν σας ήθελα νά μιλήσωμε γιά τή γυναίκα σας, γιά τὸν έαυτὸν σας γιά μένα.

Αἱ λέξεις αὐτές άνακούφισαν τὸν Σέργιο.

— Μιλήστε, κυρία μου, εἶπεν. Σας άκούω με τόση προσοχή ὡς καί έμπιστοσύνη, γιάτ' από σας μόνο καλὸ και φρόνιμο μπορῶ ν' άκούσω.

'Η Πατρόνα έμειδίασε.

— 'Ω! ξέρω ότι έχετε τή γλωσσα χρυσωμένη, ωραία μου φίλε, ἀλλά δέν πληρώνομαι με λόγια έγώ, και δέν είμαι εύκολόπιστη.

— Μά τήν πίστη μου, επανέλαβε ὁ Σέργιος, δέν θα έκανα πανουργίες γιά νά σας άρέσω. Θά μοῦ έφθανε νά βάλω τήν καρδιά μου γι' αὐτό.

Τὸ πρόσωπο τῆς κ. Ντεσβαρέν

στά λόγια αὐτά έφωτίσθη εαφνικά, καθώς ένα τοπίο σκεπασμένο από τήν ὁμίχλη και τὸ όποῖον έρχεται νά φωτίσῃ μιά ήλιακή άκτις.

— Τότε θα συνενοηθῶμεν άμέσως. 'Από 15 ήμερῶν ζῶμε στίς προτοιμασίες τοῦ γάμου. Δέν κατορθώσαμε νά μιλήσωμε λογικά. 'Αλλως τε ὁ κόσμος παραλογίζεται εδώ. Καί όμως θα άρχίσουμε μιά καινούργια ζωή και νομίζω ότι είναι σωστό νά βάσωμε τις βάσεις. Τί τὰ θέλετε, είναι μιά παλιά συνήθεια τῆς έμπορίου. Θέλω νά ξέρω πού πηγαίνω.

— Σ' αὐτὸ δέν βλέπω παρά κάτι τὸ πολὺ νόμιμο. Βρίσκω μάλιστα ότι με τὸ νά μὴν έπιβάλλετε τοὺς δρους σας πρὶν δώσετε τήν συγκατάθεσή σας, συμπεριεφέρθητε με μιά έξαιρετική λεπτότητα.

— Αὐτὸ άρα γε σας διέθεσε καλὰ άπέναντί μου; τόνον τὸ καλύτερον. Γιατί, τὸ ξέρετε, έξαρτῶμαι από τήν κόρη μου ή ὁποία από δῶ και πέρα θα έξαρτάται από σας και είναι συμφέρον μου νά τεθῶ στή διάθεσή σας. Βλέπετε δέν είμαι μιά γυναίκα βολική. Είμαι λίγο δεσποτική, τὸ ξέρω. 'Επῆρα μιά τέτοια συνήθεια νά διοικῶ από δῶ και 35 χρόνια. Οἱ ὑποθέσεις ήσαν βρειές και έπρεπε νά έχω θέληση και εἶχα. Καί όμως αὐτὴ ή διαβολεμένη θέλησις πού τόνον καλὰ έπιτύγχανε στάς έμπορικὰς άπχειρήσεις, φοβόμην ότι θα μοῦ παίξῃ κανένα παιγνίδι μαζί σας. 'Εκείνοι πού ζοῦν από πολὺ καιρὸ κοντά μου ξέρουν πολὺ καλά ότι αν έχω τὸ κεφάλι ζωηρὸ έχω όμως και τήν καρδιά καλή. 'Υποκύπτουν στην τυραννία μου. 'Αλλά σείς πού είσθε νεοφερμένοι σ' ὁ σπίτι μου πῶς θα τὸ δεχθῆτε αὐτό;

— Θά κάνω ὅπως και οἱ άλλοι άπήντησε ὁ Σέργιος. Θά άφεθῶ με χαρά νά ὀδηγοῦμαι. Σκεφθῆτε ότι ζῶ από έτών χωρίς οίκογένεια χωρίς δεσμόν, στην έγκατάλειψη. Καί νά είσθε βεβαία ότι θα είναι γλυκειά κάθε άλυσσίδα πού θα με προσκολήσῃ σε κάποιον ή κάποιο πράγμα. Καί έπειτα, εἰλικρινά, εἶπε άλλάζοντας τόνον και κυττάζοντας με τρυφερότητα τήν κ. Ντεσβαρέν αν δέν έκανα τὸ πᾶν γιά νά σας άρέσω, θα ήμουν άχάριστος.

— 'Ω! αὐτὸ δυστυχῶς δέν είναι δικαιολογία.

— Θέλετε μιά καλύτερη; 'Αν δέν παντρευόμην τήν κόρη σας γι' αὐτὴν τήν ιδία, νομίζω ότι θα τήν παντρεύόμην γιά χατήρι σας, εἶπε ὁ νέος δίνοντας στή φωνή του ὅλη τή δυνατὴ χάρη.

('Ακολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Οἱ δεισιδαιμονίες των λαῶν

Προλήψεις γιά τὸν έρωτα

Τὸ καθρεφτάκι των ισπανιδων.—
Κάθε ὄνομα έχει τήν τύχη του.—
Στὸ κατακάδι τοῦ καφέ τὸ ὄνομα εκείνου

Κατὰ τις πρώτες ήμέρες τοῦ Μαΐου, στην 'Ισπανία, ὅλες οἱ ὁμορφες σενορίτες άνεβαίνουν, σιωπηλές και σοβαρές στίς ταράτσες των σπιτιῶν τους κρατώντας κάτω από τις δαντελλένιες του μαντήλιες ένα μικρὸ καθρεφτάκι:

'Εκεῖ ψηλά, ὀλομόναχες, βγάζουν τὸ καθρεφτάκι από τις μαντήλιες τους και κυττάζουν μέσα σ' αὐτὸ τὸ φεγγάρι. Τοῦτο γίνεται κατὰ σειρὰν ἐπὶ ένένα βραδυές. Καί τήν έννάτη οἱ σενορίτες βάζουν τὸ καθρεφτάκι κάτω από τὸ μαξιλάρι τους παρακαλώντας τήν Σελήνη νά τοὺς φανερώσῃ σ' ὄνειρό τους αὐτὸν πού θα πάρουν.

Στήν 'Ιταλία, πάλι, τῇ βραδυᾷ τῆς πανσελήνου τοῦ Μαΐου, τὰ κορίτσια βάζουν κάτω από τὸ μαξιλάρι τους ένα κομμάτι ψωμί. Καί τήν άλλή μέρα παίρνουν τὸ ψωμί και βγαίνουν πολὺ ένωρίς στον δρόμο γιά νά συναντήσουν έναν φταχῶ και νά τὸ δώσουν.

'Αν συναντήσουν ζητιάνο, αὐτὸ σημαίνει ότι θα ζητηθῶν σε γάμο πρὶν τελείωσῃ ὁ χρόνος. 'Αν συναντήσουν ζητιάνο, αὐτὸ δέν είναι καθόλου καλὸς οἶωνός, γιάτ' τὰ κορίτσια θα μείνουν άνύπανδρα τοῦλάχιστον ἐπὶ ένα ακόμη χρόνον.

Στήν Ρωσία πάλι, τήν νύκτα τῆς 'Αναστάσεως τὰ κορίτσια, κρατώντας άναμμένη τήν λαμπάδα τοῦ Πάσχα, στέκονται μπροστά στον καθρέφτη, και παρακαλοῦν τὸν Χριστὸν νά τοὺς φανερώσῃ εκείνον πού τοὺς προορίζει ή μοῖρα γιά σύντροφό τους. Καί τὸ παράξενο είναι ότι τις περισσότερες φορές έμφανίζεται στο βάθος τοῦ καθρέφτη ὁ άναμεινόμενος νυμφίος.

Μιά φορὰ κάποια ὁμορφη Κοζάκκα, όταν είδε τῇ βραδυᾷ τῆς ἀναστάσεως στο καθρεφτάκι τῆς ένα Κινέζο, άρχισε νά γελάει δυνατὰ γιάτ' τὸ θεωροῦσε άδύνατον νά παντρευτῇ έναν Κινέζο.

Κι' όμως, 'Η τύχη τὰ έφερε έτσι ὡς έπειτα από κάμποσο καιρὸ παντρεύτηκε ένα Κινέζο.

Παράδοξες, αλήθεια, συμπτώσεις τις ὁποῖες δέν μπορούμε νά εξηγήσουμε παρά μόνον ὡς μυστηριώδη φαινόμενα αὐθυποβολῆς και τηλεπαθείας.

Σε ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου πιστεύουν ότι τὰ ὀνόματα έχουν ιδιαίτερη σημασία και έξασκοῦν μυστηριώδη έπιρροή στή ζωή και τὸ μέλλον των ανθρώπων.

'Ετσι, τὸ ὄνομα 'Ιωάννης θεωρεῖται ότι φέρνει πλοῦτη κι' ευτυχία και πιστεύεται πῶς ὅσοι τὸ έχουν είναι συνήθως καλόκαρδοι και φιλόξενοι.

Τὸ ὄνομα Γεώργιος πάλι λένε ότι τὸ έχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, άνθρωποι ὅχι κακοί, ἀλλ' επιπόλαιοι και άτακτοί.

'Οσοι φέρουν τὸ ὄνομα 'Ανδρέας είναι πολὺ έπιμόνοι

και άγαποῦν με πάθος και με δεσποτισμό. 'Αν ὀνομάζεσθε Πέτρος είσθε καμωμένος νά περάσετε ήσυχη ζωή, ἀλλά θα είσθε αρκετὰ πεισματάρης και παράφορος, χωρίς νά είσθε και κακός.

Συχνὰ όμως θα μετανοιώσετε, θα κλαίτε πικρά ὅπως ὁ συνώνυμός σας 'Απόστολος τοῦ Χριστοῦ.

'Αν λέγεσθε Στέφανος θα είσθε σταθερός και γενναῖος και θα ξέρετε νά νικᾶτε κάθε έμπόδιο στή ζωή σας.

Τὸ ὄνομα Μίμης έχει ιδιότητες μαγνητικές. Οἱ Κωστήδες είναι πάντα οἱ άγαπημένοι των γυναικῶν και οἱ εὐνοούμενοι τῆς τύχης.

Οἱ 'Αντώνηδες είναι οἱ πῶς καλόκαρδοι και γενναῖοδωροὶ άνθρωποι τοῦ κόσμου. Οἱ 'Αλέξανδροι δέν διακρίνονται γιά τή μεγάλη τους έξυ-

πνάδα. Οἱ Παῦλοι είναι χαϊδιάρηδες, φιλάρεσκοι και αρκετὰ τυχεροί.

'Οσοι έχουν τὸ ὄνομα 'Ιάκωβος είναι ὄνειροπόλοι και μυστικοπαθεῖς, ἀλλά αρκετὰ ριψοκίνδυνοι.

Οἱ Νικόλσοι είναι αρκετὰ καχύποπτοι, ύπουλοι και ζηλιάρηδες. 'Αγαποῦν όμως με πολλή δύναμη και με περιπάθεια,

Μή δίνετε στα παιδιά σας τὸ ὄνομα Φίλιππος γιάτ' φέρνει άτυχία.

'Αντιθέτως τὰ ὀνόματα των τριῶν άρχαγγέλων Μιχαήλ, Γαβριήλ και Ραφαήλ φέρνουν ευτυχία.

Δυσπιστεῖτε στοὺς... άπίστους κυριολεκτικῶς Θωμάδες. Εὐτυχῶς δέν είναι και τόσο πολλοί.

Οἱ Κωνσταντίνοι είναι συνήθως, πολὺ ωραῖοι και τυχεροί.

Γιά τὰ γυναικεῖα ὀνόματα πιστεύουν τὰ έξῆς.

Τὰ ὀνόματα 'Ελένη και 'Αλίκη φέρνουν στην άρχή πολλή ευτυχία, ή ὁποία όμως πληρώνεται κατόπιν με πολλὰ δάκρυα.

Τὸ ὄνομα Λουκία δέν είναι πολὺ τυχερό, καθώς και τὸ ὄνομα Μαρία. Οἱ Μαρίες είναι συνήθως άγνές πιστές και καρτερικές, ἀλλά φαίνεται ότι βαραίνει επάνω τους μιά τραγική μοῖρα τῆς Παναγίας.

— 'Ενα τραγούδι λέει σχετικά:

Δέν είδα μιά Μαριῶ ευτυχισμένη.
Κάθε Μαρία μοῖρα έχει σκληρή.

Πάντα ή καρδιά τῆς είναι ματωμένη.
Πάντα μπροστά σ' ένα σταυρὸ θρηνεῖ

Οἱ Κατίνες εἶνε φιλόδοξες, απαιτητικές και ριψοκίνδυνες. Είναι αρκετὰ έγωίστριες, ἀλλά και τυχερές.

'Οσες γυναῖκες έχουν τὸ ὄνομα Σοφία είναι προωρισμένες γιά θριάμβους και γιά δόξες, ἀλλά γρήγορα θα γηράσουν.

Τὸ ὄνομα 'Ιωάννα τὸ έχουν συνήθως οἱ γυναῖκες με σκληρὴ καρδιά και ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηρές.

'Οποια γυναίκα λέγεται Εἰρήνη είναι προωρισμένη ν' άγαπᾷ χωρίς νά τήν άγαποῦν. Τὸ ὄνομα Στέλλα είναι αρκετὰ τυχερό. 'Οσες έχουν τὸ ὄνομα Κούλα είναι σχεδόν πάντα πολὺ ὁμορφες. Οἱ Γεωργίες είναι διπλωμάτισσες ἀλλά και πολὺ δέξυμες και νευρικές.

'Εχετε έμπιστοσύνη στίς Μάρθες. Είναι οἱ πιστότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου. Δυσπιστεῖτε στίς Λευκές. Δέν είναι κατὰ βάθος τόσο... λευκές ὡς τὸν ὄνομα τους. Καί οἱ Λουίζες είναι αρκετὰ επικίνδυνες. Είναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, χαριτωμένες ἀλλ' ὑπὲρ τὸ δέον φιλάρεσκες.

Οἱ Μαργαρίτες είναι αξιαγάπητες, πιστές, ἀλλά άδυνάτου χαρκτήρος, κι' ὅχι τόσο τυχερές! Οἱ Εὐαγγελίες είναι

περιπαθεῖς, πιστές, και ποιητικές. Οἱ Θεοδώρες πρακτικές και δραστήριες. Οἱ 'Αγγελικές δέν μοιάζουν και τόσο στην πραγματικότητα με τοὺς... άγγέλους! Καί οἱ Ρόζες είναι ὁμορφες έξυπνες και τυχερές!

'Εννοεῖται ότι γιά ὅλα σχεδόν τὰ ὀνόματα ὑπάρχουν διάφορες προλήψεις και πεποιθήσεις. 'Αλλά γιά νά άναφερθῶν ὅλα τὰ ὀνόματα άνδρῶν και γυναικῶν με τις διάφορες σημασίες και ιδιότητες πού αποδίδονται σ' αὐτά, δέν θα έφθαναν ὀλόκληροι τόμοι. Τελειώνουμε λοιπόν με τὸ έξῆς περίεργο:

Σε πολλὰ χωριά τῆς Ρουμανίας τὰ κορίτσια προσπαθοῦν νά μαντεύσουν τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος συζύγου των από τὰ σημεῖα πού βλέπουν μέσα στο κατακάθι τοῦ καφέ πού πίνουν τὸ Πάσχα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Στὸ σπῆτι τοῦ Πανάνη τοῦ ἀ-
ραμπατζή λές κ' εἶχανε λείψανο. Ἄ-
μιλντος καὶ χλωμὸς

Η ΚΑΣΤΑΝΗ

ἐκείνος, κ' ἡ γυναίκα τοῦ ἡ Βαγγελιώ πολὺ πικραμένη.

Τὴν προηγουμένη μέρα εἶχε φορέσει ἡ φοράδα τοῦ, ἕνα καλὸ ζῶ, πού τότε δεξί χέρι στὴ δουλειά του, δυὸ χρόνια τώρα. Μ' αὐτὴν δούλευε τὸ κάρρο του, ἀπὸ τὴν μὴν ἀκρὴ τῆς Σμύρνης στὴν ἄλλη. Πεπόνια καὶ κομπούζια νὰ φορ-
τώσῃ στὸ μουράγιο ἀπὸ τὰ καϊκια, γιὰ νὰ μεταφέρει στὸ Φασουλᾶ καὶ στὶς Μεγάλες Ταβέρνες, σακκιά στοφίδια καὶ ἀλεῦρι ἀπὸ τὰ τσαρσιά, κάθε εἶδος ἐμπόρευμα ἀπὸ τὸ κουμέρκι κ' ἀπὸ τὰ μπεζεστένια. Ὡς καὶ ἐπιπλα μετέφε-
ρε τὸ Σεπτέμβριον ἀπὸ τὸ ἕνα σπῆτι στ' ἄλλο.

Γιὰ δυὸ μέρες ὅμως, τοῦ ἀρρώστησε τὸ ζῶ, καὶ πάει καλλιὰ τοῦ. Δὲν ἦταν καὶ μικρὴ ζημιά. Τοῦ ἔδενε τὰ χέρια.

Ἡ γυναίκα τοῦ τὸν εἶδε πολὺ συλλογισμένο καὶ τὸν λυπήθηκε.

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Πανάνη, μὴν κάνεις ἔτσι. Δὲ χάθηκε δὲ ὁ κόσμος! Κάλια στὸ μάλι σου παρὰ στὸ κεφάλι σου.

—Καλὰ λές, μὰ πὺ δὲν ἔχουμε παράδες νὰ πᾶω στ' Ἀλῆ Παῦτᾶ τὸ μείντάνι ν' ἀγοράσω μιὰν ἄλλη.

—Ἔ, καλὰ, θὰ γίνῃ κολάϊ. Πάρε τ' ἀσημικὸ καὶ βάλε τὸ ἀμανάτι.

Ἄμα εὐκολυνθῆς τὸ ξεπλερώνεις.

Ἡ ἰδέα ἦταν καλή.

—Μωρὲ γειά σου, γυναίκα! Κα-
λὰ λές.

—Ἀμ' γιατί τάχει κανένας τὰ στεκούμενα. Γι' αὐτὲς τὸς ὄρες.

—Ἔτσι λύθηκε τὸ ζήτημα. Ὁ Πα-
νάνης τὸ πῆρε ἀπόφαση καὶ πῆγε σὲ μερικὸς φίλους νὰ δῇ, νὰ βρῇ λεφτὰ γιὰ ν' ἀγοράσῃ φοράδα.

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες. Ἐφευ-
γε τὸ πρῶτ' καὶ γύριζε τὸ βροδὺ κουρασμένος κ' ἄκεφος.

—Πάει κ' ἡ σημερινή. Παράδες βρεθήκαμε. Μοῦ δάνεισε ὁ Κωστής ὁ κουμπάρος μας. Τοῦ ἔδωσα τ' ἀ-
σημικὰ. Νὰ δοῦμε τώρα πὺ θὰ βρῶ τέτοιο καλὸ ζῶ.

—Καὺμένε Πανάνη, μὴν πῆς πὺς δὲν ἦτανε κακὸ μάτι. Ἦπρεπε νὰ τὸ καπνίσωμε τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶ.

Ἐκεῖνος ὁ Νεοκλῆς ὁ κ' αὐτοτελής ὅποτε τόβλεπε καρφί τὸ μάτι τοῦ. Πὺ νὰ τοῦ βγῇ ἰσαλᾶ!

—Ἀστα τὴν αὐτὰ. Νὰ βροῦμε ἕνα ἄλλο, νὰ δοῦμε τί θ' ἀπογίνωμε.

Ἐφυγε πάλι κουνώντας τὸ κεφάλι τοῦ. Ἦταν Κυριακὴ πρῶτ' ἡ Βαγγελιώ πῆρε τὸ θυμιατὸ καὶ θύμισσε ὅλο τὸ σπῆτι, κ' ὕστερα πῆγε μέσα στὴν κουζίνα νὰ βολέψῃ τὸ φαί.

Μιὰ γειτόνισα πὺ καθότανε στὴν ἴδια αὐλή, ἦρθε νὰ τῆς γυρέψῃ λίγο γλυκάνισο.

—Ἐχὼ τὸ μωρό μου ἀνήμπορο καψοβαγγελιώ μου, εἶπε.

Ἡ Βαγγελιώ πρόθυμη καὶ καλόκαρδη τῆς ἔδωκε ἀμέσως.

—Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔχῃ γερὴ καὶ νὰ σοῦ δίνῃ καλὴ κυβέρ-
νηση στὸ σπῆτάκι σου. Ἀλήθεια, ἦρθε ὁ ἀντρας σου φορά-
δα γιὰ τὸν ἀρομπᾶ;

—Δὲ βαρυνέσαι, Κατλίνα μου, ἀκόμα τίποτα. Ὀλημερίς τρέχει ὁ ἔρμος. Ἦφαγε τὰ ποδάρια τοῦ στοῖ δρόμοι μέσα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή μῆκε στὸ σπῆτι ἡ μητέρα τῆς ἡ Σου-
σάνα, μιὰ γρηά μὲ τὸ φέσι τὸ Σμυρνέικο κ' ἕνα μποξαδά-
κι πλεχτό, μαῦρο, στὶς πλάτες τῆς.

—Ἐρχομαι ἀπὸ τὴ λουτουργιά. Βοήθειά σας, εἶπε. Ἄν δὲν ἦπιε κοφὲ νὰ σὰς δώσω ἀντίθερο. Τὶ κόσμος, τὶ κό-
σμος! Ἀμ' ἐκεῖνο τὸ μοσκολὶβανο τοῦ Παπᾶ Γιάκῃ, τὶ μελωδία μάτια μου, μοσκοῦρισε ἡ πλάση. Ἦβγαλε κ' ἕνα λόγο πὺ ἦτανε γιὰ ν' ἀνετριχιάσῃ τὸ πετὶ σου.

Οἱ δυὸ νέες τὴν ρωτήσανε μὲ περιέργεια:

—Τ' εἶπε; τ' εἶπε;

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι.

—Μὰ, μῆδ' καὶ ξαίρω παιδάκι μου; Δὲν τὰ κατάλαβα γιὰτὶ δὲν εἶμαι γραμματίζουμένη. Πᾶω μέσα νὰ βάλω τὸ

Τὸ Ἐλενάκι πῆρε τὸ γράμμα καὶ διάβασε.

χίμα

μπρίκι γιὰτὶ στέγνω-
σε ὁ στόμας μου νὰ
λέω σ' ἐκείνη τὴ θεό-
λωλη τῇ Μαργαρώ.
Δὲ μ' ἄφησε ν' ἀκού.

σω λουτουργιά μὲ τὴν ἱστορία τοῦ σπητιοῦ τῆς.

Μῆκε μέσα στὴν κουζίνα γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ξαναβῆ-
κε ἀμέσως βιαστικὴ φωνάζοντας στὴν Βαγγελιώ:

—Μωρὴ κόρη, ἕνα γράμμα ἱδρα χᾶμω! Ποιανοῦ νάπε-
σε ἄσα γε;

Ἡ Βαγγελιώ κύτταξε ἕνα χαρτί διπλωμένο πὺ κρα-
τοῦσε ἡ μάννα τῆς.

—Μῆδ' κ' εἶναι κανένας λογαριασμός τοῦ Πανάνη;
Καὶ ποῖος νὰ μᾶς τὸ διαβάσῃ πὺ μᾶστε κ' οἱ τρεῖς θεο-
στραβες ἀπὸ γράμματα.

Ἡ γρηά στριφογύριζε τὸ χαρτί στὰ χέρια τῆς κ' εἶπε μὲ
πονηρία:

—Αὐτὸ θάπεσε ἀπὸ τ' ἀντροῦ σου τὴν τσέπη. Σὸν νὰ
μὴ μοῦ καλ' ῥέση. Αὐτὰ τὰ σοῦρτα φέρτα τώρα, τώρα,
πὺ κάνει ὁ Πανάνης δὲ μούρχονται. Φώναξε, κοψοκατίνε,
τὸ Ἐλενάκι τῇ Σμυρχνῆς νὰ μᾶς τὸ διαβάσῃ.

Ἡ Βαγγελιώ σήκωσε τοὺς ὡ-
μούς.

—Τόβρες πάλι τοῦ λόγου σου,
εἶπε.

Σὲ λίγο ἡ Κατλίνα γύρισε μ' ἕνα κορίτσι δεκατεσσάρων χρό-
νῶν, παχουλό καὶ παμπόνηρο.

Ἡ γρηά πῆρε τὸ λόγο:

—Διάβασέ μας, κόρη μου, αὐ-
τὸ τὸ χαρτί, νὰ χαρῆς τὰ νειάτα
σου καὶ νὰ σοῦ δώσῃ ὁ θεὸς κα-
λὴ μοῖρα.

Ὑστερα, εἶπε σιγὰ στὴν κόρη
τῆς.

—Ἄν εἶναι ραβασάκι, θὰ τοῦ
κάνω τὸ βράδυ ρεμπελιό!

Τὸ Ἐλενάκι πῆρε τὸ γράμμα
καὶ διάβασε:

Ἀγαπητὲ Μιχάλη,
Πῆγα σήμερὰ κ' εἶδα τὴν Κα-
στανή. Ἐχεις ὀκνη, εἶναι πρᾶμα
μιὰ φορά, μὰ ὁ λεγάμενος γυ-
ρεῖ τὴ μάννα καὶ τὴν κόρη.

Σοῦ ἔχει ὅμως ἕνα κομμάτι, κάττι
μπατζάκια, μιὰ τρίχα! Φίνα οὐλαί!
Πὲς κανένα λόγο καὺμένε, μῆδ' ἔχεις
μὸ σιάξῃς τῇ δουεῖα κ' ἔννοια
σου. Δὲ θὰ μείνῃ ἀπάνω μου. Πα-
ράδες ἔχω ἀπὸ τὸν κουμπάρο μου. Ἀπὸ
τὸν καιρὸ πὺ ἤχασα τὴν ἄλλη ἕνα χαῖρι δὲν εἶδα.

Γειά σου
Πανάνη

Ὅλες οἱ γυναῖκες κολταζαν τὴ γρηά. Ἐκείνη πέταξε
τὸ μποξεδάκι στὴ γωνιά κ' ἀφορισμένη ἄρχισε:

—Ἡβοί! θὰ λωλαθῶ! Ὁ ἀντρας σου τὸ γράφει
στὸ Μι-
ζιλίκια εἰν' αὐτὰ; Τ' ἀκουσες; Ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ ἤχασε,
λέει, τὴν πρώτη τοῦ γυναῖκα καὶ πῆρε ἑσένα, χαῖρι δὲν εἶ-
δες τ' ἀσημικὸ σ' ὅ μ' αὐτὲς τῇ βρωμῆς.

Ἡ Βαγγελιώ ἄρχισε τὰ κλάμματα.

—Τὶ τοῦ λείπε καλὲ κοντά μου; πλυμένος, δροσιμένος,
τὸν εἶχα, μὴ σιάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ. Δὲ φταίει κ' αὐτός,
φταίνε ἐκεῖνοι πὺ τότε ξελογιάζουνε.

—Νὰ φτύσῃ αἶμα, ξεφώνιζε ἡ μάννα τῆς. Ἀς ἤξαιρα
ποιὰ εἰν' αὐτὴ ἡ πατσαβὺρα πὺ τὴ λείει Καστανή, νὰ
μὲ τὸ παντρεμένοι οἱ βρωμῆς!

Οἱ ἄλλες σάπασαν καὶ τὴν ἀκούανε.

—Μωρὴ! Μῆδ' εἶναι ἡ Ζαχαρὼ τῇ Θεόδωρας τῇ πλύ-
στρας; Αὐτὴ σχετίζεται μὲ τὸ Μιχάλη ἡ καραβοπηδηχτρα,
ἡ σ' οὐλουμαδοῦ. Ἀμ' ἀπὸ ποῦσαι φυντανάκι, ἀπὸ φτὸ τὸ
δεντιουλάκι. Ἡ μάννα τῇ, καλὲ, εἶχε χρόνια λωλό καὶ
παλαβὸ τὸ Στασὸ τὸν παιχιδιᾶτορα, παντρεμένο μ' ἕξ
παιδιά! Μάϊσες, χαρτοῦδες, καὶ φουντουξήδαινες, οὐλές

στὴ χάρες τὸς ἔχουνα!

Ἡ Βαγγελιώ γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ εἶπε:

—Θα τόνε πάρω ἀπὸ πίσω καὶ θὰ τὸν πιάσω χειροπια-
στοί!

Κι' ἡ μάννα τῆς:

—Θὰ τὴν μαδίσω τὰ ζουλούφια τρίχα, τρίχα. Ἀκούς ἐκεῖ
νὰ μᾶς παῖνῃ τὰ μπατζάκια τῇ καὶ τὸ κομμάτι τῇ ὁ ἀ-
διάντροπος, ὁ μασκαρὸς!

Ἡ μικρὴ πὺ διάβασε τὸ γράμμα εἶπε ξαφνικά:

—Σωπᾶστε κ' ἔρχεται.

Ἡ πεθερὰ ξεσπάθωσε.

—Σὺ σ'! Ἐγὼ θ' ἀμῆσω τώρα. Θάγινῃ βεράνι ἐδῶ μέσα.
Θὰ τοῦ κάνω ἕνα ραβᾶσι!

Ὁ Πανάνης μῆκε γελαστός μ' ἕνα κλωνὶ ρόδια στὸ
χέρι.

—Γειά σας! εἶπε.

Γύρω τοῦ, ὅμως εἶδε μοῦτρα κατὰβασμένα.

Ῥώτησε τὴ γυναῖκά τοῦ.

—Δὲ μοῦ λές, τί πάθατε; Τὰ μοῦτρα σας εἶναι σὰν με-
γάλη Παρασκευή...

Ἡ γρηά μῆκε στὴ μέση

—Καὶ βέβαια! Πὺ νὰ βρεθοῦμε οὐλές ὁμορφες καὶ
μπατζακοῦδες σὰν τὴν Καστανή σου!

Ὁ Πανάνης γέλασε κ' εἶπε:

—Τὸ ξαίρετε λοιπόν; Κι' ἐγὼ σὰς τόχα κρυφό. Ἔ, λοι-

Γιὰ νὰ γελάτε Εὐθυμες ἱστορίες

Κάποιος φαρσέρ, γνωστός στὸ Λον-
δίνο ἀπὸ τὰ πετυχημένα τοῦ ἀστεῖα,
χτύπησε μιὰ μέρα τὴν ἐξώπορτα ἐνὸς
πλουσιόπιτου.

Μόλις ὁ θυρωρὸς τοῦ ἀνοῖξε, ὄφαρ-
σέρ τὸν ρώτησε μὲ τὴν μεγαλειότερη
σοβαρότητα.

—Ἐδῶ εἶσαι ὁ Χένρυ Τζῶν;

—Ὁχι, κύριε, δὲν εἰν' ἐδῶ. Οὐτε
καὶ κατοικεῖ κανένα τέτοιο πρόσωπο
σ' αὐτὸ τὸ σπιτί, τοῦ ἀπήντησε ὁ θυ-
ρωρὸς εὐγενέστατα.

—Κι' ὅμως κάνεις λάθος: Ὁ Χένρυ
Τζῶν εἶναι ἐδῶ, τοῦπε γ' ἡ στήν ἀν-
χνοντας τὸν ἐξυτὸν τοῦ. Νὰ τον!

Κι' ἔφυγε ὅπως ἦρθε, ἀφήνοντας
τὸν θυρωρὸ νὰ τὸν παρακολουθῇ πε-
ρίεργα μὲ τὸ βλέμμα τοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἴδιος φαρσέρ φό-
ρεσε ψευτικὲς φαβορίτες καὶ πῆγε καὶ
χτύπησε ξανά στὴ πόρτα τοῦ ἴδιου
σπιτιοῦ. Σὲ λίγο ἀνοῖξε ἡ πόρτα κ' ἔ-
καμε τὴν ἐμφάνισή τοῦ ὁ ἴδιος θυ-
ρωρὸς.

—Ἐδῶ εἶναι ὁ Χένρυ Τζῶν; τὸν
ρώτησε πάλι ὁ ἀγνωστός μὲ τὴν με-
γαλειότερη ἀφέλεια τοῦ κόσμου.

—Ὁχι, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ὁ θυ-
ρωρὸς ὁ ὁποῖος δὲν τὸν εἶχε ἀναγ-
νωρίσει καθὼς τὸν εἶδε τόσο καλὰ με-
τεμφιεσμένο.

—Κι' ὅμως εἶναι ἐδῶ, τοῦ ἀπάντησε
ὁ φαρσέρ καὶ μὲ μιὰ κίνηση ἔβγαλε
τὶς φαβορίτες τοῦ κ' ἄρχισε νὰ γε-
λάει δυνατὰ.

Ὁ θυρωρὸς τοῦ κλείσσε τὴν πόρτα
κατάμουτρα θυμωμένος.

—Ἄν ἔρθῃς ξαντ', θὰ σὲ κυνηγή-
σω μὲ τὴ σκοῦπα, τοῦ εἶπε ὅλο νεῦρα
ὁ Τζῶν, ὅσο ἀπὸ αὐτὴ τὴ φάρ-
σα, πῆγε στο σπῆτι τοῦ κ' ἔγραψε
στοῦ πλὸ στενοῦς τοῦ φίλου ἀπὸ
ἕνα γράμμα. Τοὺς εἰδοποίησε πὺς
ἄλλαξε κα' οἰκία καὶ τοὺς προσκα-
λοῦσε νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν τὸ ἴδιο βρά-

δυ γιὰ νὰ περάσουν «μιὰ εὐχάριστη
βραδυά».

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ διεύθυνση πὺ
τοὺς ἔδωσε ἦταν πάλι τοῦ σπιτιοῦ ἐ-
κείνου στὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦσε ὁ γνω-
στός μας θυρωρὸς.

Τὰ γράμματα ἔφθασαν στὸν προο-
ρισμὸ τους καὶ οἱ φίλοι τοῦ Τζῶν
Χένρυ, ἄρχισαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ
ἐπισκέπτονται ἕνας—ἕνας μὲ τὴ σει-
ρά τοῦ τὴν νέα κατοικία τοῦ.

—Ἄ! Ἐδῶ εἶσαι πάλι; Στάσου
νὰ σὲ διορθώσω ἐγώ...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐξορ-
γισμένου θυρωροῦ, στὸν πρῶτο ἐπι-
σκέπῃ, ὁ ὁποῖος σ' ἔθηκε ἀνύποπτος
γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸν κύριο Χένρυ Τζῶν.

Καὶ μαζί μὲ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ δώσε
μιὰ μὲ τὴ σ' ὅπα στὸ κεφάλι.

Σὲ λίγα λεπτὰ δεύτερος ἐπισκέ-
πτης ζητοῦσε ἀπὸ τὸν θυρωρὸ εὐγενέ-
στατα νὰ τοῦ πῇ πὺ μένει ὁ κύριος
Χένρυ Τζῶν.

Κι' αὐτὸν ὁ θυρωρὸς τὸν ἄρχισε
στὶς βρ σιές καὶ μὲ μιὰ σπρωξιά τὸν
πέταξε κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα. Ὁ τρί-
τος δοκίμασε κ' αὐτὸς τὴν ἴδια ὑπο-
δοχή, κ' ὥς καὶ ἄλλοι οἱ ὑπόλοιποι
φίλοι τοῦ Χένρυ Τζῶν πὺ εἶχαν πα-
χὴ τὴν προσκλησὴν τοῦ κ' εἶχαν πα-
γιά νὰ περάσουν στὸ νεο τοῦ σπιτι
«μὴν εὐχάριστη βραδυά».

Τώρα τί συνέβη στὸν Χένρυ Τζῶν

κατόπιν τοῦ ὁδυνηροῦ αὐτοῦ ἀστεῖου,
ἡ ἱστορία δὲν μᾶς τὸ λέγει.

Ἐνας καθηγητὴς εἶχε τὴν ἀτυχία
νὰ κάθεται σ' ἕνα σπῆτι πὺ βρισκό-
ταν ἀνάμεσα σ' ἕνα γύφτικο καὶ σ'
ἕνα φαναρτζίδικο.

Ὁ θορύβος πὺ ἔκαναν τὰ δυὸ αὐ-
τὰ ἐργαστήρια, τὸν πείραζε πολὺ. Γι'
αὐτὸ πῆγε καὶ εἶπε στὸν γύφτο καὶ
στὸν φαναρτζή ὅτι ἂν ξεκοιταλοῦσαν
ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πῆγαιναν πουμενὰ ἀλ-
λοῦ θ' ἔδινε ἀπὸ δυὸ λίρες.

—Σύμφωνοι, εἶπαν οἱ δύο γείτονες
τοῦ. Νὰ μᾶς τὴς δώσῃς θωὸς μπουσσά
γιὰ νὰ πληρώσουμε τὰ ἐξοδα τῆς με-
ταφοράς.

Ὁ καθηγητὴς τὶς ἔδωσε. Τὶ ἔγινε
κατόπιν;

Ἀπλοῦστατα, ὁ μὲν γύφτος μετε-
φέρθη σὶδ' μαγαζὶ τοῦ φαναρτζή ὁ δὲ
φαναρτζὴς στὸ μαγαζὶ τοῦ γύφτου...

Ἐνας Ἀγγλος περιηγητὴς, εὐρι-
σκόμενος οὐ μὴ πρωτεύουσα τῶν
Βαλκανίων, καθόταν μιὰ ἡλιόλουστη
ἡμέρα μαζί μ' ἕνα φίλο τοῦ σπῆν βε-
ρλιντὰ μιὰς μπουραρίας.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Ἀγγλος αὐτὸς
γύρισε στὸν φίλο τοῦ καὶ τοῦ εἶπε.

—Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἀγαπητέ, ὁ
Βασιληᾶς εἶναι πολὺ ἡλίθιος!

Ἡ ὑβριστικὴ δὲ ἐκείνη φράση ἔ-
τυχε ν' ἀκουστῇ ἀπὸ ἕνα περσοτικὸ
μουσικὸν ἀστυνόμο, ὁ ὁποῖος ἀμέσως
στάθηκε καὶ εἶπε τοῦ Ἀγγλοῦ οὐδ' αὐ-
στηρο τόνον φωνῆς.

—Κύριε! Νὰ μὲ ἀκολουθήσετε στὸ
τμήμα χιὰτὶ βρῆσατε τὴν αὐτοῦ Με-
γαλειότητα!

—Μὰ δὲν ἐννοοῦσα τὸν δικό σας
Βασιλᾶ, ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Βασιλεῖς
ὕπάρχουν τόσοι στὸν κόσμον.

—Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν, τοῦ ἀπάν-
τησε ὁ μουσικὸς, ἀλλὰ μόνον ὁ δι-
κός μας εἶναι... ἡλίθιος!

Στή μεγάλη αύλή
του παλιού πύ-
ργου, που ώρθονό-

ΣΤΗ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

ΥΠΟ Α. ΜΑΡΙΝΟ

— Γιώ μ'ένα δέν' θά πε-
θάνη ποτέ

ταν έπιβλητικός στην κορυφή του ψηλού βου-
νο, μέσα σ' ένα δάσος από χιλιόχρονα έλατα,
ένος νέος καβαλλάρης ξεπέζεψε. Τά σγουρά
ξανθά μαλλιά του έπεφταν άτακτα στο ξαναμ-
μένο, από τόν τρελλό δρόμο, άγγελόμορφο
πρόσωπό του, που φωτιζόταν από δυο κατα-
γύλανα, σαν τόν ουρανό, μάτια.

Ήταν ό έρασής της ώρας πυργοδεσποί-
νης· και, σέ λίγη ώρα, ενώ βρισκόταν στην άγ-
καλιά της και τά χείλη της άναζητούσαν μέ
λαχτάρα τά δικά του, χλώμιασε ξαφνικά, έβα-
λε τό χέρι στην καρδιά του, τό κορμί του λύγι-
σε κι' έκλεισε για πάντα τά γαλανά του μά-
τια.

Βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο της πυργοδέ-
σποινας, κι' αυτή, αφού έχυσε τά πρώτα δά-
κρυα τρώαζε, γιατί συλλογίστηκε τόν άνδρα
της που θά γύριζε. Φώναζε τότε την πιστή της
παράμυνα κι' αυτή τή συμβούλεψε: νά τόν αφή-
σουν εκεί ως διου νά νυχτώση κι' έπειτα νά
τον βγάλουν κρυφά άπ' τόν πύργο. Ό νεκρός
δμως ήταν βαρύς κι' έκείνες δέν μπορούσαν
νά τόν μεταφέρουν μόνες τους. Δέν ήθελαν
δμως νά φωνάξουν τούς άλλους υπηρέτες για
νά τόν μεταφέρουν, γιατί δλοι τους ήταν ά-
φωσώμενοι στόν κύριό τους. Τότε ή παραμύ-
να πρότεινε νά πετάξουν τό πτώμα από τό πα-
ράθυρο κάτω στούς βράχους.

Ή πυργοδέσποινα κύτταξε τόν αγαπημένο
της. Ήταν τόσο όμορφος! Έπεσε στο λαιμό
του κι' άρχισε νά κλαίη μέ σπαραγμό.

— Όχι... Προτιμώ νά υποφέρω, δι'ι δήποτε!
φώναζε. Θά τά πώ όλα στόν άνδρα μου κι' άς
μέ σκοτώση. Καλλίτερα αυτό, παρά ν' αφήσω
τό μυστικό μου στη γεναιοψυχία τών υπηρε-
τών.

Είχε πιά νυχτώσει όταν ό πυργοδεσπότης
γύρισε. Ήταν ένας γιγαντόσωμος ίππότης μέ
κατάμαυρα μαλλιά και μάτια, που τό πάτωμα
έτριζε κάτω από τό βαρύ περπάτημά του.

Άκουσε άτάραχος την έξομολόγησή της,
χωρίς νά δείξη καθόλου τόν πόνο, που ή καρ-
διά του έννοιωθε για την άπιστία της κι' ύστε-
ρα, ενώ εκείνη, γονατιστή μπροστά του, περι-
μένε καρτερικά τό έξοσπασμα της τρομερής όρ-
γής του, πρόσταξε.

— Πήγαινε με κοντά του!

Τόν ώδήγησε στο δωμάτιό της, τρέμοντας.
Ό ίππότης κλείδωσε την πόρτα κι' έβγαλε τό
σπαθί του. Ή πυργοδέσποινα περίμενε νά τόν
σκοτώση, άλλ' αυτός άφησε τό χέρι του νά πέ-
ση κάτω.

— Τόν αγαπούσες; ρώτησε μέ βαθεία φωνή.
Έκείνη, τρέμοντας έγυρε τό κεφάλι, περι-
μένοντας τό θάνατο. Άλλά ό ίππότης συνέχισε:

— Όι νεκροί δέν ζούνε πιά... Ποιος μπορεί ν'
αγαπή έναν άνθρωπο που δέν είναι ζωντα-
νός;... Άν ή καρδιά σου τόν αγαπούσε, τώρα
που πέθανε είναι δική μου.

Ή γονατισμένη σήκωσε τό κεφάλι της και κύτταξε τό
νεκρό αγαπημένο της.

— Κύριε και αθένητή μου, είπε. Κι' άν άκόμη μέ σκοτώ-
σης αυτή τή στιγμή, πρέπει νά σού όμολογήσω την αλή-
θεια. Άκόμη τόν αγαπώ!..

Ό ίππότης έσκυψε άπάνω άπ' τή γυναίκα του.
— Άλήθεια, τόν ποθούσες και σέ ποθούσε κι' αυτός, άλ-
λά τώρα είναι νεκρός κι' ένας νεκρός δέν είναι έχθρός
μου... Σήκω έπάνω και θά σέ συγχωρήσω άν μου πής: «Εί-
ναι νεκρός!».

Έκείνη όμως ρίχτηκε έπάνω στο πτώμα, που ήταν εξα-
πλωμένο στο κρεβάτι και φώναξε:

— Για μένα δέν θά πεθάνη ποτέ.

Τά μάτια του ίππότη άστραψαν.

— Τότε ζήσε, ζήσε
μαζί του έδω μέσα φώ-
ναζε μέ βροντερή φωνή.

Άμέσως τράβηξε πρὸς την πόρτα, βγήκε έ-
ξω και την κλείδωσε, κλείνοντας έτσι μέσα τή
γυναίκα του και τό πτώμα τού αγαπημένου
της. Όλη τή νύχτα έμεινε άγρυπνος στο διά-
δρομο κρατώντας τό γυμνό σπαθί του άκουμ-
πισμένο στα γόνατά του κι' όταν ξημέρωσε,
μπήκε πάλι στο δωμάτιο της γυναίκας του.

— Τόν αγαπās άκόμη; ρώτησε.

— Τόν αγαπώ! άποκρίθηκε σταθερά εκείνη.

— Όι νεκροί δέν αγαπούνε όμως.

— Αυτός δέν είναι νεκρός!

Βγήκε πάλι έξω χωρίς νά τής άπαντήση κι'
όλη τή ημέρα κι' όλη τή νύχτα π' άκολούθησε
στάθηκε εκεί μπροστά μέ τό μακρύ σπαθί του
στο χέρι. Την αύγή άνοιξε πάλι την πόρτα. Ή
πυργοδέσποινα ήταν πλάι στο νεκρό.

— Ζή άκόμη; ρώτησε σκληρά.

— Ζή! τού άπήντησε σταθερά εκείνη.

Ξανάκλεισε την πόρτα και τό ίδιο έκανε και
τό άλλο πρωί. Όσο περνούσαν οι μέρες, ή
μορφή του σκοτεινίαζε. Δέν έτρωγε, ούτε έπι-
νε και ή αδιάκοπη άγρυπνία τού είχε δώσει
μιάν όψη τρομακτική.

Στόν πύργο βασιλεύε τώρ' ή σιγαλιά. Τά
γέλια και τά τραγούδια τών κοριτσιών είχαν
πάψει. Οι υπηρέτες μιλούσαν σιγά. Κανένας δ-
μως δέν ήξερε τί γινόταν έπάνω. Τό μόνο που
έβλεπαν, ήταν διό κύριός των, στεκόταν μπρο-
στά στην πόρτα της γυναίκας του μέ γυμνό τό
σπαθί του, σκληρός, άγριος, ίδιος μέ τό θάνατο,
ένω, τό άλογο τού νέου καβαλλάρη χρεμέτιζε
κάτω στο σταύλο. Την πέμπτη μέρα φύσηξε έ-
νας δυνατός άέρας και σκόρπισε μιά παράξενη
μυρωδιά σ' όλο τό πύργο, που μύριζε θάνατο
και σάπια.

Ένας γέρος υπηρέτης πήρε θάρρος και ει-
πε στόν αφέντη του:

— Κύριε, στο σπίτι θά βρίσκεται κανένα ψο-
φήμι... Δώστε μας την άδεια νά ψάξουμε νά
τό βρούμε.

— Γέρο, δέν ξέρεις τί λες τώρα στα γερά-
ματά... τού φώναζε άγρια ό ίππότης.

Τή νύχτα εκείνη άκούστηκαν κτυπήματα και
φωνές. Οι υπηρέται έτρεμαν. Κανένας όμως δέν
τολμούσε ν' άνεβή έπάνω. Έκείνη που χτυπού-
σε ήταν ή πυργοδέσποινα.

— Άνοιξέ μου... άνοιξέ μου... άέραι... άέραι!..

Ό ίππότης μίανόιξε την πόρτα. Άδιάφορος
στο σπαραγμό της γυναίκας, ρώτησε:

— Ζή άκόμη;

— Άπ' τή σκοτεινή κάμαρα δέν έρχόταν καμ-
μιά άπάντηση. Ένα μουρμούρισμα μόνο σιγα-
λό άκουγόταν κι' ένα σιγανό κλάμμα. Μπήκε.
Σέ μιάν άκρη, πεσμένη χάμω, ή γυναίκα ά-
πλωσε τά χέρια της ίκετευτικά.

— Ζή άκόμη; τήν ξαναρώτησε.

— Είναι πεθαμένος!... ψιθύρισε εκείνη.

Μέ άγρια χαρά ό ίππότης φώναζε:

— Έδω! όλοι έδω!... Φέρτε φωτιά!..

Οι υπηρέτες έτρεξαν, αλλά στάθηκαν άφωνοι μπρὸς στή
σκηνή που οι άναμμένες δάδες τους φωτίσαν. Ζωντανό σκέ-
λεθρο, ή κυρία τους, κύτταξε μέ όρθάνοιχτα τά σβυσμένα
της μάτια τό κενό και τό στόμα της δέν είχε πιά χείλη
άλλά μονάχα δόντια. Μπροστά της στεκόταν ό πυργοδε-
σπότης, κρατώντας τό γυμνό σπαθί του στο χέρι.

— Στολίστε την κυρία σας, διέταξε, είνε πάλι δική μου.
Και σκεπάστε αυτόν εκεί μέ πολύτιμα σκεπάσματα. Είνε
νεκρός πιά. Έξαφνα ή γυναίκα άνασκηώθηκε και, μέ όση
δύναμη απέμενε μέσα της, φώναξε.

— Δέν είναι νεκρός στην καρδιά μου!..

Μέ μιά κραυγή λύσσης ό ίππότης κατέβασε τό σπαθί του
στο κεφάλι της. Και βάζοντάς το ύστερα στή θήκη του βγή-
κε έξω... Από τότε δέν τόν ξανάδαν ποτέ πιά!..

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΦΟΝΗΑΣ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

ΥΠΟ Φ. ΣΑΝΤΑΛ

— Έσὺ έδω! φώναζε
μόλις τόν είδε. Φύγε!
Φύγε! άμέσως.

— Θέλω νά σās μιλήσω!..

— Φύγε!..

Και μέ τό χέρι τού έδειξε την καγ
κελένια πόρτα τού κήπου.

Ό νέος δέν μπόρεσε νά κρατηθή
πιά και έβγαλε τό περιστροφό του.

— Όστε έχουμε και άπειλές τώ-
ρα! φώναζε ή κ. Φουρμόν. Έ, φύγε!
φύγε!

Άλλά την ίδια στιγμή, δυο πυρο-
βολισμοί άντήχησαν και ή κυρία Φουρ-
μόν σωριάστηκε κάτω. Ή Ζοζέτ τρο-
μαγμένη έτρεξε και κλειδώθηκε, σ'
ένα δωμάτιο. Μέ μιά δυνατή σπρω-
ξιά ό Ζάκ έσπασε την πόρτα και έ-
ξαλλος ώρμησε μέσα.

Ή νεα στεκόταν όρθια μέ τό πρό-
σωπο άλλοιμένο από τόν τρόμο
και την άγωγία.

Ό Ζάκ, τυφλωμένος από τό μίσος
έπιασε και πάλι την σκανδάλη. Έ.
νας πυροβολισμός άντήχησε.

— Ζάκ... λυπήσου με!... πρόφτασε
και τραύλισε ή νέα πρίν πέση. Βορείά
πληγωμένη. Τότε μονάχα ό Ζάκ κα-
τάλαβε τί είχε κάνει. Μέ μιν άπότο-
μη κίνηση έφερε την κάννη τού πε-
ριστροφου στο μέτωπό του και πίεσε
τή σκανδάλη για τετάρτη φορά.

Μιά κόκκινη έκτυφλωτική άστρα-
πή πέρασε μπροστά από τό μάτια
του. Ύστερα έχασε τις αισθή-
σεις του.

Δέν είχε πεθάνει έν τούτοις...

Ή σφαίρα, χωρίς νά θίξη, παρα-
δόεω, τόν έγκέφαλο, τόν είχε τυ-
φλώσει!..

Ξαπλωμένος κάτω, άκουγε βογγητά κι' άναστεναγμούς.
Ήταν ή Ζοζέτ, που άγωνιούσε... Άπλωσε τό χέρι... Τά
δάχτυλά του άγγιξαν ένα πρόσωπο, ένα στόμα υγρό... Και
τότε καταλαβαίνοντας καλά τί είχε κάνει έκανε μιά υπε-
ράνθρωπη προσπάθεια και έρποντας, έπλησίασε αυτήν
που άγχιόυσε, αυτήν που είχε σκοτώσει!..

Σέ λίγο βρισκόταν ό ένας κοντά στόν άλλον. Μέ τρε-
μουλιαστές κινήσεις, ό Ζάκ χάιδευε τό ματωμένο πρόσω-
πο της μελλοθάνατης. Άκουγε μιά φωνή σιγαλή, άπαλή,
κοντά σ' αυτό του!..

— Άγάπη μου!.. άγάπη μου... Γιατί τ'όκανες αυτό;...
Άφ'ό ξέρεις πώς σ' αγαπούσα... Και είχα πάψει νά σού...
δέν φταίω γι' αυτό. οι γονείς μου δέν μέ άφηναν.

Ή άναπνοή της Ζοζέτ γινόταν όλοένα πιό βαρειά, πιό
δύσκολη. Ή φωνή της μόλις άκουγόταν.

— Άγάπη μου... άγάπη μου... ψιθύριζε. Και τά χείλη τους
ένώθηκαν σ' ένα τελευταίο φιλή.

Κι' ό Ζάκ Ρευνώ, ό φονηάς από έρωτα έμεινε μόνος μέ-
σα στο σκοτάδι, μόνος μέ τις τύψεις του, μέ τό έγκλημα
του, μέ τό συντετριμένο όνειρό του.

Σέ λίγο έννοιωσε τό μυαλό του νά θολώνη τις σκέ-
ψεις του νά σκοτίζονται κι' ύστερα νικημένος από τόν
φρικτόν πόνο και τή συγκίνηση έχασε έντελώς τις αι-
σθήσεις του.

Ή δίκη τού Ρευνώ ώρίστηκε. Όποια όμως ποινη κι' άν
θά τού επιβάλλη ή δικαιοσύνη τών ανθρώπων θά είναι
μηδαμινή μπροστά σ' αυτήν που τού επέβαλε ή μοίρα.

Τό φῶς του τό είχε χάσει για πάντα.
Κα μέσα στο σφερό σκοτάδι που τόν περιζώνει, δέν
άντικρύζει παρά δυο μάτια μόνο—τά μάτια της Ζοζέτ δ-
πως τόν έκύτταζαν λίγες στιγμές, πρίν χάσει κι' αυτός για
πάντα τά δικά του.

Ό Ζάκ δικάστηκε, τιμωρήθηκε, αλλά γι' αυτόν θά ήταν
καλύτερα ό θάνατος.

Φ. ΣΑΝΤΑΛ

987

Εκείνη τήν ημέρα στο
Καβαγιόν γινόταν
πανηγύρι. Στη πλα-
τεία τού χωριού είχαν στηθεί διάφο-
ρες σκηνές που στέγαζαν πλανοδίους
θιάσους, ίπποδρόμια, λοταρίες. Ό-
που κι' άν έπήγαίνες, όποιο στενό
δρομάκι κι' άν περνούσες, άκούγες μου-
σικές, φασαρία γέλια.

Μέσα στή γενική λοιπόν χαρά ό
Ζάκ Ρευνώ, ένας νέος ως είκοσιτεσ-
σάρων χρόνων, πρωτογνώρισε τή Ζο-
ζέτ Φουρμόν, που ήταν μιά κοπέλλα
μόλις δέκα όκτώ χρόνων.

Ό Ζάκ ήταν συμπαθητικός νέος,
μ' άθλητικό παράστημα.

Ή Ζοζέτ έννοιωσε εύθους έξ άρχής
μιά παράξενη γοητεία νά την τραβ-
α στο όμορφο αυτό παλληκάρι. Όλο τό
βράδυ δέν χωρίστηκαν. Έπήγαν μαζί
ίπποδρόμιο και στα θεατράκια, και
διασκεδάσαν πολύ μέ τόν άνθοπόλεμο.

Την άλλη μέρα ξαναϊδώθηκαν. Ή
ζωή τους είχε πιά αλλάξει. Μέσα στή
καρδιά τους είχε γεννηθή ό έρωτας.
Ένας έρωτας δυνατός και παράφορος
που μπορούσε νά τούς φέρη την ευτυ-
χία... και που ήταν, άλλοιμονο, μοι-
ραίο νά τούς ώδηγήση στο έγκλημα
και στόν θάνατο.

Στήν άρχή οι δυο έρωτευμένοι έ-
βλέποντο κρυφά. Σιγ'ι-σιγ'ι όμως οι
σχέσεις των έπροχώρησαν ώστε ένα
πρωί ό Ζάκ μπήκε στο σπίτι της Ζο-
ζέτ ως άρραβωνιαστικός.

Οι γέροι Φουρμόν τόν δέχτηκαν
μέ ένθουσιασμό για γαμπρό τους. Ύ-
στερα άπ'ό λίγο καιρό όμως ό Ζάκ
παρετήρησε, κάποια ψυχρότητα έκ μέ-
ρους των, τήν όποία δέν μπορούσε νά
έξηγήση. Κι' αυτή ή Ζοζέτ άκόμη είχε άρχισει νά τόν κρα-
ταή σέ κάποια άπόσταση. Δέν ήξερε νά είχε κινεί τίποτα.
Γιατί λοιπόν τού φερνόταν έτσι ή μνηστή του και οι
γονείς της.

Ό Ζάκ δέν μπορούσε ν' άνεχθή περισσότερο αυτή τή κα-
τάσταση. Και μιά μέρα τράβηξε για τό σπίτι τών Φουρ-
μόν για νά έξηγηθή μιά για πάντα μαζί τους.

Τόν δέχτηκε ψυχρότατα ή μητέρα της Ζοζέτ. Ή συζή-
τησις δέν άργησε νά μεταβληθή σέ φιλονικία και ή κ.
Φουρμόν τού έπεισε, νευριασμένη ότι είχαν βρή άλλον καλύ-
τερον άνδρα για τό κορτσι τους κι' ότι αυτόν δέν τόν
ήθελαν.

— Όστε λοιπόν, τραύλισε ό Ζάκ, ό λόγος που δώσαμε;..
Οι τιμωι άνθρωποι κρατούν τόν λόγον τους.

Τά λόγια όμως αυτά έκαναν την κ. Φουρμόν έξω φρε-
νών. Και σπρώχνοντας τόν δυστυχισμένο άρραβωνιαστικό
της κόρης της, τόν έβγαλε έξω από τό σπίτι φωνά-
ζοντάς του.

— Φύγε! φύγε! Βρήκαμε άλλον καλλίτερον από σένα.

Ό Ζάκ έφυγε συντετριμένος μέ τά μάτια πλυμμουρι-
σμένα από δάκρυα. Κύτταξε τά χοντρά του χέρια, τά ρο-
ζιασμένα από τή δουλειά. Αυτός δέν ήταν παρά ένας έρ-
γάτης... Είχαν βρή άλλον «καλύτερον».

Κι' έννοιωσε ένα μεγάλο παράπονο κι' ένα τρομερό μί-
σος νά φουσκώνη μέσα στα στήθη του!..

Μιά είδηση άναστάτωσε τό Καβαγιόν την άλλη μέρα.
Ότι ό Ρευνώ, στότωσε την άρραβωνιαστικιά του και τή
μητέρα της κι' έπειτα αυτοκτόνησε.

Πράγματι, ό Ζάκ είχε έκδικηθή!..

Τό άπόγευμα της ίδιας ημέρας τήν ώρα που πήγαίνε
στή δουλειά του, είδε τις δυο γυναίκες νά περνούν από την
πλατεία.

Ό Ζάκ τις άκολούθησε. Όταν τις είδε νά μπαίνουν στο
σπίτι τους έπροχώρησε αυτός και χτύπησε την πόρτα. Μέ τό
χέρι του έσφιγγε νευρικά μέσα στή τσέπη του τή λαβή έ-
νός περιστροφου.

Τού άνοιξε ή κ. Φουρμόν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Εκείνοι που ήταν της τύχης της

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Όπουδήποτε... Μακριά από το Μοντγιοιά. Τώρα έμαθα τη ζωή. Δεν με φοβίζει πια.

—Νέλλη, μα τι σάς έπιασε δέν έννοω.

Τόσο δέν τό έπερίμενε, τόσο ήτο άκατανόητο γι' αυτόν, ώστε δέν είχε άκόμη καλά άντιληφθή την έπιθυμία της νεαρής γυναίκας και έπερίμενε κάποια έξήγηση, ή όποία όμως δέν του έδίδετο.

Κακόμοιρο φοβισιαρικό παιδί δέν ήξερε να έκφράση έ έίνο που αίσθάνετο και ό άνδρας της της ένέπνεε πάντοτε λίγο φόβο.

Τις προάλλες, είχε τό κουράγιο να ζητήση έξηγήσεις γιατί στόν πυρετό των γεγονότων που ήρχοντο ραγδαίως έπήρε απ' αυτά τη θέληση να έρωτήσει τόν ζωντανό γιά την προσωπικότητά του πεθαμένου... Έπρόκειτο τότε να μιλήσουν γιά ένα άλλον στόν όποιον ίσως έκείνη έφειλε ευχαριστίας ή ευγνωμοσύνη. Άλλά να μιλήση γιά τόν έαυτό της, γιά τα ένδόμυχα συναισθήματά της, ήταν γιά αυτό άνίκανη.

Ζητούσε να φύγη· αυτό μόνο έπρεπε να πη. Έπειτα όταν θα έφευγε μακριά και θα έξαφανίζετο, θα έμπαιναν όλα σέ τάξη στό Μοντγιοιά όπως ήταν πάντα, προτού να έξαναγκάση ή παρουσία του.

τούς ανθρώπους να τη δεχθούν παρά τη θέλησή των.

—Πρέπει να φύγω, κύριε Κεμερ. Δεν μου φαίνεται δι ή θέση μου είναι πλέον έδω. Έρώτα, άφήσετέ με να σας έξφράσω τας ευχαριστίας μου γιά τη βοήθεια, την όποία μου προσφέρατε... Δεν θα τό λησμονήσω ποτέ.

—Ό άνδρας σηκώθηκε.

Έκείνη έλεγε να φύγη!... Η Νέλλη ήθελε να τόν άφήση!...

Τη στιγμή αυτή μόνον παρετήρησε την άπελπισία που έδειχναν τά μεγάλα μάτια, που ταιχχαν σκοτίσει τά δάκρυα.

—Μικρούλα μου, τί συμβαίνει;

Έπήγαινε κοντά της ταραγμένος, έτοιμος να την παρηγορήση. Άλλά τά δυό τεταωμένα χέρια της όρφανής έφάνηκαν να τόν κρατούν σέ άπόσταση.

—Όχι, άφήστε με, μίν ένοχη έσθε. Άρκετά έτάραξα την ύπαρξή σας· θα φύγω πολύ ήσυχα.

—Άλλά, Νέλλη, παραλολίζεσθε. Είσθε γυναίκα μου.

Νευρικά την έπιασε και την έπυρε πρός τόν έαυτό του. —Μεγάλο παιδί, τί σημάζει ένα πρόσωπο σ' όχέδιο; Τό σπύτι μου είναι δικό σας. Είσθε σπύτι σας έδω...δλα σάς άγίζουν...μικρούλα μου Νέλλη

Άλλά ήρεμα ή όρφανή άποτραβήχθηκε.

Ό κηδεμών της Νέλλης Σαμπατιέ, συνοδευόμενος από την γεροντοκόρη άδελφήν του, πήγε στό Μοναστήρι όπου την είχε βάλει να σπουδάση διότι ήτον κόρη του άδελφικού του φίλου, και την έπήρε. —Όταν ένύρισαν σπύτι του, της έδήλωσε ότι δέν μπορούσε πλέον να έξοδεύη γι' αυτήν, την έφωδίασε με λίγα χρήματα και την έστειλε στας Νοτίους Έπαρχίας της Γαλλίας να αναλάβη ύπηρεσίαν στό Μοντγιοιά, σ' έναν άπομονωμένον πύργον. Έφθασε εκεί έπειτα από ένα κοπιώδες ταξίδι και πεζοπορία πολλών ώρων, άλλ' ό πυργοδεσπότης κ. Κεμερ της έδήλωσε ότι ζητούσε άνδρα, γιά γραμματέα και την έδωξε. Και ή μικρή όρφανή βρέθηκε έτσι σ' εκείνη την έρημιά έντελώς μόνη και χωρίς χρήματα. Έπειδή ήταν ψυχρός καιρός, την έπήραν να διανυκτερεύση στόν πύργον κι' έπειτα την εκράτησε να τακτοποιήση την βιβλιοθήκην του και συνεννοείτο μαζί της μόνον έγγραφως. Ένα βράδυ άκουσε να φτερνίζεται κάποιος, ένω ήταν μόνη, κι' άλλότε της έφάνη ότι είδε στόν κήπο έναν πελώριο καβαλλάρι. Έτσι πέρασε άκετός καιδς όταν μιά μέρα ό πυργοδεσπότης την έκάλεσε και της είπε ότι την είχαν παρ' έξηγήσει πούμινε μ' έναν έξγένην κι' ότι δέν μπορούσε να την κρατήσει πιά πια άπό τόν όρον να την πάρη γυναίκα του, κι' εκείνη συγκατετέθη. Της έπρομήθευσε πλούσιες τουαλέττες και την όρισμένην ήμέρα έπήγαν στήν πόλη να κάνουν τούς γάμους των. Γύρισαν σπύτι των και ή όρφανή έκοιμήθη στό δωμάτιόν της μόνη όταν μιά νύχτα πούειχε διακοπή τό ρεύμα την έπεσεφόθη ό άνδρας της. Άλλ' εκείνη δέν άνεγνώρισε τη φωνή του και κλείστηκε στό διπλανό δωμάτιο. Έπειδή δέν είχε σύρτη τό δωμάτιόν της έστερέωσε την πόρτα με μιά καρέκλα. Την άλλη μέρα έπεσε στό χιόνι κι' έκτύπησε κι' ό άνδρας της της έτριψε τό γόνυ και την συνώδευσε στό σπύτι. Η όρφανή ήταν τώρα άποφασισμένη να τόν δεχθή καλά. Άλλά και πάλι τρώμαζε και τ' άλλο βράδυ τόν περιέμενε έφωδιασμένη με σπύτια και μ' ένα φανάρι πούχε κρύψει στό διπλανό δωμάτιο. Ό έπισκέπτης ήλθε, εκείνη άπεμακρύνθη άλλ' ότ ή άναψε σπύτια σπύτια έφυγε. Την άλλη μέρα βρέθηκε σκοτωμένος ό άδελφός του πυργοδεσπότη. —Τάκωβος και ό άνδρας της της διηγήθη ότι κρουβόταν, γιατί τό πρόσωπό του είχε παρημορφωθή στόν πόλεμο, της άποκαλύπτει δέ συγχρόνως ότι την έκανε γυναίκα του γιά να την προστατεύση από τις έπιθυμίες τού άδελφού του. Η Νέλλη έξεγείρεται και θέλει να φύγη από τό Μοντγιοιά.

στόν ίδιο τόνο! Αυτό συμβαίνει γιατί ξέρω...

—Γιατί ξέρετε;

—Ό "Υβις ντέ Κεμερ έκλεισε τά μάτια, σάν στό κάψιμο που αίσθάνεται κανείς σπό μιά άόρατη πληγή.

Είχε την έντύπωση ότι ένα τεράστιο βάραθρο άνοιγε μπρός στα πόδια του και στό όποίο θα έπεφτε, παρά τη θέλησή του να μείνη σταθερός. Έπροσπάθησε να μίν υποχωρήση στή νευρική άδυναμία που τόν έκυρίευε και είπτε:

—Γιατί προχθές με ρωτήσατε, Νέλλη; Έπιμείνατε τόσο πολύ, που μου έφάνη ότι δέν είχα τό δικαίωμα να σας κρύψω τιν άλήθεια.

—Κάνατε πολύ καλά να μιλήσετε... Η άγνοιά μου με συνέτριβε σπό ένα σωρό υποθέσεις, ώς έ θα γινόμεν τρελλή με τό να φανταζόμαι τόσα πραγματα.

—Και τώρα θέλετε να φύγετε;

—Πρέπει. Πνίγομαι... στό Μοντγιοιά... Μή με κρατάτε έδω.

—Έστω, αλλά που θέλετε να πάτε;

—Όπουδήποτε... Εκεί που θα με φέρουν τά βήματά μου. Δεν έξώδεψα τίς λίγες έατοντάδες φράγκα που κέρδισα έδω τούς πρώτους μήνες. Θα μου έπιτρέψουν να ζήσω μέχρις ότου βρω μιά θέση.

—Λησμονείτε ότι φέρετε τό όνομά μου, Νέλλη;

—Είσθε πολύ καλός τό ξέρω και θα μπορούσα να περιμένω πολλά από σας... Άλλά γιά μένα φανήτε γενναιοδωρών... άφήστε με να φύγω μακριά σας... χωρίς να μου ζητήσετε έξηγήσεις.

—Να σας άφίσω να φύγετε μακριά μου!... χωρίς να γνωρίζω γιατί; Νομίζω ότι δέν σκέπτεσθε λογικά. Είσθε ή γυναίκα μου.

—Ό! τόσο λίγο! έμουρμούρισε έ-ε-ι-η.

—Είσθε έξ όλοκλήρου γυναίκα μου, Νέλλη. Φέρετε τό όμά μου. Και ώρκισθήκατε ένώπιον του έού και των ανθρώπων να είσθε δική μου σ' όλη σας τη ζωή. Δεν παντοευθήκατε γιά να μορηίτε να μένετε γιά πάντα στό Μοντγιοιά, τό όποιο δέν ήθέλατε να σ' άφήσετε;

—Ναι, άλλαξα όμως ιδέα... Ποιός μπορούσε να φαντασθή ότι μιά μέρα θα εύχόμουν με όλη μου την ψυχή να έγκαταλείψω αυτό τό σπύτι;

—Εκείνος δέν άπήντησε. Την έκύτταζε σκεπτικά, βαθεία, έπίμονα. Και χίλιες υποθέσεις έπέρασαν από τό μυαλό του...

—Θέλετε να φύγετε γιατί πέθανε εκείνος; ρώτησε με χαμηλή φωνή, χωρίς να σκεφθή ότι δέν τολμούσε να διατυπώση δυνατή την έρώτησή του, ούτε να προφέρη τό όνομα τού άδελφού του.

—Όχι! άπήντησε εκείνη

—Ό! δέν θα τό λησμονήσω! διαμαρτυρήθη εκείνη. Αυτή ή όποία ότι εκείνος μπορούσε να φοβήθη κάτι τί έκ μέρους της, της έφερεν άμέσως δάκρυα στά μάτια.

—Αν μπορούσα να σας ξαναδώσω πίσω τό όνομα αυτό, τώρα που δέν χρειάζεται να με προστατεύση, θα τό έκανα. Άλλά θα έχω την τύχην ίσως να πεθάνω νέα...και θα ξαναπάρετε τότε εκείνο που μου έδώσατε. Αυτό θα είναι τό καλλίτερο που θα μπορούσα να κάνω, δέν είναι έτσι;

Ό άνδρας την έκύτταξε κατάπληκτος. "Ανοίξε τό στόμα γιά να πη κάτι, αλλά δάγκασε τά χείλη.

—Σύμφωνοι; Θα φύγετε, άφού τό Μοντγιοιά δέν σας άρέσει, αλλά δέν ύπάρχει λόγος να μιλάτε γιά τά λίγα φράγκα που διαθέτετε... Θα φύγετε από δω με τό κεφάλι ψηλά και τά μαπούλια γεμάτα, όπως άρμύζει σέ μιά κυρία ντέ Κεμερ. Θα πάω μόνος μου να έπιβλέψω στή νέα σας έγκατασταση και να βεβαιωθώ ότι δέν θα σας λείψη τίποτα. Δεν σας προσφέρω τη Νορίνα γιά να σας περιποιηται. Είναι πολύ γρηά και νομίζω ότι θα είναι περισσότερο έξνοχλητική γιά μιά νέα γυναίκα της ηλικίας σας, ή όποία έχει ανάγκη διασκεδάσεων και κινήσεως. Άλλ' αν ή παρουσία της μοδίστρας που ξέρετε σας είναι εύχάριστη, την θέτω στή διάθεσή σας.

—Ίσως εκείνη να μη θέλη να με άκολουθήση.

—Αυτό είναι ζήτημα μισθοι που θα της προσφέρωμεν. Μόνον αν σας άρέσει.

—Προτιμώ να μίν ύπάρχη τίποτε που να μου θυμίζει τό Μοντγιοιά. Δεν θέλω παρά να είμαι ένα μικρό άχρηστο ζώον που σκοτώνουν με τό πόδι χωρίς να τό βλέπουν... ένα μικρό ράκος ξεχασμένο σέ μιά περιφρονημένη γωνία.

—Ε λοιπόν σύμφωνοι! Αύριο θα φύγετε από τό τώρα ή έως αύριο θα έτοιμάσετε τά μαρούλα σας! Θέλετε να περιμένετε έως αύριο, Νέλλη; δέν είναι έτσι; 24 ώρες περίπου.

—Ό! είμαι στάς διαταγές σας... Σας εύχαριστώ γιατί θελήσατε να με βοηθήσετε στήν άναχώρησή μου... σας... σας... είσθε πολύ καλός...

—Ναι! πολύ καλός, είπε εκείνος ψυχρά. Μου τό είπατε έως τώρα τόσες φορές.

Έσκέπτετο θυμωμένος κατά του έαυτού του.

—Ένας άνδρας που είναι καλός γενικός, είναι ένας ήλιθιος!... Τι να σκέπτεται άρα γε αυτή ή γυναίκα ή όποία τόσο άπότομα με βάζει σέ μιά τέτοια κατάσταση;

—Νέλλη, άκόλη μιά λ' έξη, σας παρακαλώ. Προχθές, όταν με ρωτούσατε, ξέρατε που έπηγαίνατε; Δεν είμαι έγώ,

ό όποιος έπρόφερε τά λόγια που έφοβόμουν. Και ό Ιάκωβος μου είχε υποσχεθή ότι ή ήσυχία σας δέν θα έπαραχθή ποτέ... ότι δέν θα γίνετε ποτέ θύμα...

—Τά πράγματα που τά έπρόβλεψε κανείς καλά, είναι εκείνα που έπιτυγχάνουν λιγώτερο. Μιά σύμπτωση μ' έβαλε στό δρόμο... Ένόμισα ότι είδα τό χέρι της Θεάς Προνοίας σ' αυτή την εύτυχη σύμπτωση.

—Ναι, έ! λοιπόν ή Θεά Πρόνοια θα έκανε καλά να μη άνακατευθή πρός την κατεύθυνση αυτή. Αν δέν είχατε μάθει τίποτε, δέν θα έπέρνατε τά πραγματα τόσο τραγικά και δέν θα μ' άφήνατε.

—Όστε, αν δέν έμάθαινα, ή ζωή θα εξακολουθούσε μεταξύ των δυό μας σάν να μη είχε συμβή στό παρελθόν τίποτε;

—Αυτό μου φαίνεται ότι ήτο τό καλύτερο που είχαμε να κάνωμε.

—Θ' ξαναρχίζατε μαζί μου την συζήτηση που ήρχισα με ένα άλλον;

Τά βλεφαρα του άνδρός έκλείσθησαν έλαφρά. Τά σφιγμένα σαγόνια του φανέρωναν την συγκίνηση που τούκανε μιά παρόμοια ύποψια.

—Και τότε; είπε άπότομα, γιατί με τό ήρεμο ύφος της σότη ή γυναίκοιλα φαινότανε να τόν συντρίβη και να τόν ταπεινώνη.

—Αυτό είναι όλο που ήθελα να πω, άπήντησε εκείνος. Με ένα πήδημα βρέθηκε κοντά της και τά χέρια του την

άρπαξαν νευρικά από τούς ώμους.

—Νέλλη, μη μου κάνετε ποτέ μιά τέτοια έρώτηση. Σας είπα ότι θέλησα να σας ύπερασπισθώ έναντίον μιάς δυστυχίας που δέν μπορούσα να την άπομακρύνω από σας. Έβυσίασθηκα στόν άδελφό μου, χωρίς να φαντασθώ ότι θα μπορούσε να φύγη ένωρίτερα από μένα, χωρίς να ύπολογίσω τό φοικώδες δίλημμα που μου έθέσατε πρδ όλίγου. Είδατε την ωραιότητα της χειρονομίας μου. Έβυσίαξα δολόκληση τη ζωή μου γιά να γλυκάνω την κατεστραμμένη ζωή ένός άλλου, που μου ήτο προσφιλής. Μου έφάνη ότι άγγιζα τόν ουρανό, άνυψούμενος επάνω από τις ανθρώπινες προλήψεις, γιά να έπανορθώσω τό κακό που προξένησαν οι άνθρωποι. Εκείνο που έδέχθηκα γιά σας, όποιοδήποτε άλλη γυναίκα θα τό δεχότανε άντί χρημάτων. Σε σας, που έκτιμούσα, αλλά ή όποία όμως δέν έσθε παρά ένα κακόμοιρο παιδί, έδωκα τό όνομά μου, την οικογενειακή έστία, μία περιουσία. Τι μπορούσα να κάνω περισσότερο;

—Ξέρω! Σας όφείλω πολλά, άπήντησε εκείνη.

—Ε! λοιπόν, μου τά όφείλετε όλα, άφού έπιμένετε να μου ρίχνετε κατά πρόσωπο αυτή την άδυναμία που είχα να σας παντρευθώ, αλλά τότε, άφού συμφωνείτε ότι δέν ύπήρξαται γιγγοούνες άπέναντί σας, μη με καταδικάζετε με την ξηρότητα της μικρής και άθώας ψυχής, ή όποία δικάζει αύστηρά, χωρίς να θέλη να ύπολογίση τούς λόγους που με ώθησαν σ' αυτή την ύπόθεση.

—Δέν σας κατηγορώ γιά τίποτε, "Υβις!

Τό μικρό του όνομα που έπρόφερε γιά πρώτη φορά τόν έκανε άρωνο.

—Δέν κατηγορώ τίποτα ούτε σας ούτε τόν άδελφό σας άφού όλο τό κακό προέρχεται από μένα μόνο. "Υπήρξατε μεγαλόψυχος... Με έγεμίσατε από άγάπη έμέ, ή όποία δέν ήμουν παρά μιά όρφανή, τόσο φτωχή, ώστε και ένας δυστυχισμένος εργάτης θα έδίσταζε να με πάρη γιά σύντροφό του. "Αν κλαίω... αν ύποφέρω... αυτό συμβαίνει γιατί δέν μπορείτε να έννοήσετε... Είναι άπλούστατα, τό λάθος δικό μου...

Έκείνος έκτύταζε τό μικρό συνεσπασμένο πρόσωπο με τό κατεβεβλημένα λόγω των δακρύων μάτια και τό άνυψωμένο μέτωπό της.

—Ανεστέναζε.

Αυτή ή σταθερή ψυχή δέν του ένέπνεε οίκτο. Ένόμιζε ότι ήταν δυνατός... Η Νέλλη δέν του συγχωρούσε τό ότι άνυψώθη επάνω από τις προκαταλήψεις.

Η δική του ψυχή μπόρεσε να πλανηθή μακριά από τά συνηθισμένα αίσθήματα και να σκαρφάσκη στίς ύψηλότε-

ρες κορφές της θυσίας. Η ψυχή της Νέλλης παρέμενε ανθρώπινη και δέν έφέυγε από τά όρια που έπέτρεπαν οι άντιλήψεις των πολιτισμένων.

Τη στιγμή εκείνη άντελήφθη ότι ή ανθρωπάτης όλοκληρη θα κατεδίκαζε την άδελφικήν του γενναιοδωρία, γιατί έφέυγε από τόν συνηθισμένο δρόμο. Και ή σκέψις του που άνέβη μέχρι τού θεού, άμφέβαλε ξαφνικά ότι ή θεία δικαιοσύνη θα ήταν περισσότερο έπείκερη γι' αυτόν.

Έξηκολούθει να την κυττάζη. Και ό οίκτος έδάμασε τόν σκληρό λογισμό του.

—Αν κλαίτε, αν ύποφέρετε, αυτό συμβαίνει γιατί σας έκανα κακό. Συγχωρήστε με, Νέλλη. Πρίν σας δώ να κλαίτε, δέν έπίστευα ότι σας είχα βλψει. Μά είδα τά δάκρυά σας και τότε έννόησα ότι σας είχα θυσιάσει σέ μιά χίμαιρα.

Και την έσπρωξε έλαφρά πρδς τά έξω, γιατί πνιγόταν και είχα ανάγκη να είμαι μόνος...

Τυλιγμένη στό μεγάλο πέπλο ή Νέλλη έφάνη σάν μιά εθ-θραυση καούκλα, την όποία ένα φύσημα φαινόταν ότι μπορούσε

Καθισμένη άπέναντί του, τόν άκούγε σάν ύπνωτισμένη

νά την σπάζει.
—Ο "Υβρις ντ' Κερμέρ, την έπερίμενε στο θαλάσσιον όπου θυό
δεμένα μπαούλα ήταν έτοιμα για τὸ ταξίδι.
—Προγευματίσατε Νέλλη;
—Μάλιστα! ήπια ένα φλυτζάνι γάλα.
—Στὴν ήλικία σας πρέπει νά τρώτε περισσότερο ἀπ' αὐτό.

Κύτταξε τριγύρω του, έκλειδωσε ένα συρτάρι έβαλε τὰ κλειδιά στὴ τσέπη του, έπήρε μερικά πούρα, έπειτα έ-
πῃγε κοντά στὴν ὄρφανή καὶ έσταμάτησε.

—Μικρή μου κόρη, πρέπει νά φάτε γιὰ νά ζήσετε. 'Η
ζωή είναι τὸ μόνον ἀγαθὸ πού ὑπολογίζεται καὶ ἀξίζει τὸν
κόπο νά ἀγωνίζεται κανεὶς γι' αὐτή. "Ολα τὰ ἄλλα δὲν
είναι παρὰ καπνὸς "Ερωσι Δόξα! Χρῶμα! Αὐτὰ εἶναι δευτε-
ρεύοντα πράγματα τὰ ὁποία τὴν στολίζουν. 'Η ζωὴ εἶναι
τὸ μεγαλύτερο, τὸ πιδ ἀνεκτίμητο δῶρον, πού μᾶς ἔκανε
ὁ Θεὸς καὶ δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα νά τὸ περιφρονήσωμεν.
Νέλλη, ὑποσχεθίτε μου διὰ τὰ περιποιήσε καὶ θά φροντί-
ζετε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας. Σὰς ἀφίνω νά φύγετε γιατί δέχο-
μαι διὰ τὴ φαντασία σας, ἡ ζωὴ πείραν, ζητᾶν ἄλλες ὁπτα-
σεις, ἕνα ἄλλο περιβάλλον... Τὰ ὄνειρά σας θέλουν νά
ἐγγίσουν τὴν πραγματικότητα. "Οταν τὰ φτερά τοῦ που-
λιοῦ φετρῶσουν τότε πετᾶ σ' ἄλλους οὐρανούς... Εὐτυχῶς
ξανγαυρίζει σχεδὸν πάντοτε στὴ φωνή του. Ὁ ξαναγαυ-
ρίζετε Νέλλη! Θὰ σὰς περιμένω κάθε ἡμέρα... 'Η θέση
σας εἶναι κοντά μου. Τὸ σπῖτι αὐτὸ σὰς ἐδέχθη ἔταν πε-
ριπλανώσατε... Αὐτὸ εἶναι τὸ καταδεκτικὸ καὶ ζεστὸ ἀσυ-
λο πού σὰς χοιράζεται... 'Υποσχεθίτε μου διὰ τὰ καταφύγε-
τε σὸ σπῖτι αὐτὸ μετὰ τὴν πρώτη μπόρα...

Μιά θλίψις ἀπλώθη σὸ πρόσωπο τῆς Νέλλης ἡ ὁποία
δὲν μπόρεσε νά μιλήσῃ γιατί ἡ σοβαρὴ φωνὴ του ἔτροκά-
λεσε παλμούς σὸ στήθος τῆς. Καὶ ἡ ὄρφα-ἡ δὲν ἤθελε
νά κλάψῃ.

—Ο "Υβρις νομίζοντας διὰ ἀπέφευγε νά δώσῃ τὴν ὑπό-
σχεση πού ἤθελε νά τῆς ἀποσπασῃ, δὲν ἐπέμεινε περισσό-
τερο.

Δυὸ ὑπνέριτα ἄλλωστε μπῆκαν γιὰ νά πάρουν τὰ μπα-
ούλα.

—"Οταν βγῆκαν ἔξω καὶ περνοῦσαν κοντὰ ἀπὸ τὸν τάφο
τοῦ "Ιακώβου, τὰ σκοτεινὰ βλήματα τοῦ πυργοδεσπότη
έσταμάησαν λίγο ἐκεῖ.

—Χθὲς ἤμαστι τρεῖς σὸν Μοντογοιά, εἶπεν ἀναστενά-
ζοντα. Αὐτοὶ θὰ εἶμαι μόνωχος μου.

—"Ω! εἶχα κρατήσει τόσο λίγη θέση, διαμαρτυρήθηκε
παρὰ τὴ θέλησή τῆς ἡ νεαρὴ γυναίκα, τὴν ὁποία αὐτὴ ἡ
συγκεκαλυμμένη κομψὴ τὴ νέμιζε μετὰ τῆς συνειδότος.

—Ξέρω... ἕνα μικρὸ ἄχρηστο ζῶο πού συνηθὼν μετὰ
τὸ πόδα χωρὶς νά ὀβλέπουν καν...

—'Η φρασίς αὐτὴ, τὴν ὁποία ἐκείνη εἶχε πῇ τὴν προηγου-
μένη μέρα καὶ τὴν ὁποία τῆς θύμιζε σχεδὸν εἰρωνικά, ἔ-
κανε ν' ἀνέβῃ μιά κοκκινιά σὸ μέτωπο τῆς ὄρφανῆς, ἡ
ὁποία δὲν ἐτόλμησε νά προσθέσῃ λέξη. Ἐπῆγαν πρὸς τὸ
αὐτοκίνητό του.

—'Η Νέλλη χαμογελώντας εἶπε.

—Δὲν σκέφθηκα διὰ τὰ δεχόσασσε νά με συνοδεύσετε.

—Πράγματι, εἶπεν ἐκεῖνος, δὲν σὰς ἔκανα συχνὰ περι-
ποιήσεις.

—"Ω! ἀπεναντίας ὑπῆρξατε πολὺ καλὸς γιὰ μένα.

—"Εφ' ὅσον τουλάχιστον δὲν σὰς ἐστενοχώρησα μετὰ
φροντίδες ἀνεπιθύμητες Δὲν μποροῦμε πάντοτε νά σταμα-
τάμε ἐκεῖ ὅπου ἡ εὐγνώμοσύνη ἀρχίζει νά στενοχωρῇ...

Τρομοκρατημένη μετὰ τὴν ἰδέα διὰ μποροῦσε νά ὑποπτευ-
θῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐσῆκωσε τὰ μεγάλα τῆς μάτια πρὸς
αὐτὸν μετὰ τὸ σκοπὸ νά διαμαρτυρηθῇ. Ἀλλὰ μόλις εἶδε τὸ
σκληρὸ τοῦ πρόσωπο τῶν κακῶν ἡμερῶν, ἐδάγκωσε τὰ
χείλη ἀπὸ τρόμο καὶ δὲν ἐπρόσθεσε πλέον οὔτε λέξη.

Τὸ μπαούλα ἐφορτώθησαν σὸ αὐτοκίνητο.

—Θέλετε νά καθίσετε ἐμπρός, δίπλα μου; ἐρώτησε
ἐκεῖνος.

—"Ω! Γιατί; Πίσω εἶναι ἄρκετό... Αὐτὴ εἶναι ἡ θέσις
μου νομίζω...

—'Εν ὅσῃ διὰ, ἐκείνη τῆς ὁποίας δὲν τὰ λόγια ποῦ εἶχε
εἰπεῖ χθὲς, τὸν ἐπείραζαν μετὰ τὰ πικρά τῶν ὑπονοούμενα,
δὲν λησμονοῦσε ἀκόμη τὴν ἀστεία κόρη πού εἶχε βάλει
πίσω του κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του.

—Οἱ βαλίτσες πλύνουν ὅλη τὴν πίσω θέση.

—"Ω! εἶμαι τόσο λίγο χονδρή. Πιάνω τόσο λίγη θέση.

—Μὲ ἔκανατε χθὲς νά τὸ παρατήσω ἄρκετά. "Ενα μικρὸ
ράκος σὲ μιά γωνιά.

Καθὼς κρατοῦσε ἀνοικτὴ τὴν πόρτα γι' αὐτήν, ἡ Νέλλη,

δὲν ἐτόλμησε νά ἀποφύγῃ καὶ πῆρε θέση κοντὰ του.
Παράδεινος παραφορὰ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. "Ησαν
ἀντίπαλοι κατὰ τὴς τελευταῖες αὐτὲς μέρες, ἐνὶ εἰχαν ζή-
σει ἀρμονικὰ κατὰ τὴ διάρκεια ἐνὸς καὶ πλεόν ἔτους, χω-
ρὶς νά ὑπάρξῃ μεταξὺ τῶν οὔτε μιά λέξη δυσάρεστη ἢ ἐχ-
θρική.

Ἐφθασε τὸ διὰ τὴν νέα γυναίκα εἶπε «Δὲν θέλω νά μεί-
νω πλέον σὸ Μοντογοιά» γιὰ νά ἐκδηλωθῇ ἕνα ὁλόκληρο
δράμα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνδρός τῆς.

Σὲ κάθε ἀνδρὰ κοιμάται ἡ ψυχὴ ἐνὸς ἰδιοκτῆτου πού εἶ-
ναι δυνατὰ προσκολλημένη στὰ δικαιώματα καὶ τὰ προνο-
μιά του... Ἐως τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ "Υβρις Κερμέρ δὲν ἐφάν-
η νά ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὴν γυναίκα πού ἔφερε τὸ ὄ-
νομά του! Μιά χειρονομία εὐσπλαχνίας, ἀλήθεια, δὲν ἦτο
ἐκεῖνο πού ἐπέβαλε τὸν γάμο του; Ἀλλὰ τώρα πού θά ἔχα-
νε τὴ σύντροφό του, ἀντελαμβάνετο διὰ τὴν ἰδική του, διὰ
τοῦ ἀνῆκε καὶ διὰ τὴν ἀναχώρησή τῆς τοῦ προξενούσε μιά
ἀνυπολόγιστη ζημία.

Βέβαια δὲν τοῦ ἐρχόταν ἡ ἰδέα νά τὴν κρατήσῃ. Ἀν-
ἀξίωνε νά μείνῃ σὸ Μοντογοιά, ἤξευρε καλὰ διὰ τὴ Νέ-
λη θὰ ὑπάκουγε, καὶ ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσε νά τοῦ ἀντι-
σταθῇ. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσως νά μὴ τὴν ἐκράτησε καὶ ἐδέχετο
τὴν ἀναχώρησή τῆς ὅπως δέχεται κανεὶς τὴν ἀναχώρη-
σιν ὑπηρετρίας, τῆς ὁποίας οἱ ὑπηρεσίες μᾶς εἶναι ἀνεκ-
τίμητες καὶ ἀναγκαῖες καὶ τὴν ὁποία ὅμως ἀφήνουμε νά
φύγῃ ἀπὸ τὴν ὀφειλή.

—Ἐδιδάλεξα τὴν Νίκαια ὡς τόπον διαμονῆς σας, εἶπεν
ὁ Κερμέρ, πρὶν ξεκινήσῃ τὸ αὐτοκίνητο. Σὰς ἀρέσει;

—Κάθε τι πού ἀποφασίζετε εἶναι καλὸ! ἀπήντησε ἐκείνη
μετὰ ὑποκοή.

—Μάλιστα! εἰσθε ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου!

Καὶ ἐξεκίνησαν ἀπότομα.

Ἡ Νέλλη ἀπεθάρμαζε τὴν β-αματική ἀποψη τῆς πεδιά-
δος, ἡ ὁποία ἀπλωνόταν ἀριστερὰ τῆς διαδρομῆς τῶν. Ἐ-
προγευματίσαν σὸ Λεβέν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύμα-
τος αὐτοῦ ὁ κ. Κερμέρ ἀνεκοίνωσε τὴν ὄρφανή τοῦ περι-
χόμενου τῆς διατήρησιν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τὸ ζήτημα ἦτο πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ ὁ νέος ἐδίσταζε
πολὺ νὰ τὸ βίξῃ. Ἀλλὰ σὲ λίγες ὥρες ἡ Νέλλη θὰ εἶχε ἐγ-
καταστήσῃ τὴν Νίκαια. Θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νά τὴν ἐγ-
καταλείψῃ ὅτι ἔπρεπε λοιπὸν μιά ὥρα ἐνωρίτερα νά τε-
λειώσῃ μετὰ τὸ ζῆμα αὐτό.

—Πρὶν χωρισθοῦμε, Νέλλη, ὀφείλω νά σοῦ μιλήσω γιὰ
τὴ διαθήκη τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὴν ὁποία βρήκα σὸ δωμά-
τιό του, ἐνὶ τακτοποιήσας τὰ χαρτιά πού ἦταν σὸ γρά-
φειό του.

—Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νά μιλήσουμε γιὰ τὸν ἀδελ-
φόν σας;

—Εἶναι ἀπαραίτητο! Τόσο περισσότερο, γιατί μετὰ ἀφήνε-
τε καὶ γιατί ἡ θέληση τοῦ ἀδελφοῦ μου σὰς τοποθετεῖ ἔ-
ξω ἀπὸ κάθε ἀνάγκη. Ὁ "Ιακώβος σὰς ἀφῆρε ὁλόκληρη
τὴν περιουσίαν του...

—"Ω! διέκοψεν ἐκείνη. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅταν μιά πρᾶ-
ξις ἀχαριστίας ἀπεναντί σας, πού τοῦ ἀφιερῶσατε τὴ ζωὴ
σας.

Αὐτὴ ἡ αὐθόρμητη φωνὴ ἔφερεν ἕνα ἀσθενικὸν μειδίαμα
στὰ χεῖλη τοῦ "Υβρις Κερμέρ.

—Ὁ ἀδελφός μου δὲν εἶχε ἀνάγκη ν' ἀπασχοληθῇ μα-
ζὶ μου. Πρῶτον γιατί ἔχω τὸ μερίδιό μου ὅπως καὶ ἐκεῖνος
εἶχε τὸ δικό του ἀπὸ τὴν περιουσίαν τῶν γονέων μας. Ἐ-
πειτα γιατί ἴσως νά ἐσκέφθη διὰ τὰ μποροῦσε νά σὰς ἱκα-
νοποιήσῃ, σὰς, πού φέρατε τὸ ὄνομά μου, χωρὶς νά βλάψῃ
ἐμένα. "Ολα δὲν εἶναι κοινὰ σὸ γάμο;

—Μὲ ἄλλα λόγια, παρετήρησεν ἐκείνη ζωνρά, ἔχετε τὴν
ιδέα διὰ τὴ διαθήκη του μᾶς δένει τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο πε-
ρισσότερο;

—Δὲν νομίζω τίποτε. Οἱ πράξεις μας ἐξαρτῶνται μόνον
ἀπὸ μᾶς καὶ ὅχι ἀπὸ τὴ θέληση ἐνὸς τρίτου, ἔστω κι' ἂν
αὐτὸς εἶναι νεκρός. Ἐπιδιοκιμάζω, ἀπλοῦστατα, τὸν ἀ-
δελφόν μου, γιατί σὰς ἀφῆκε τὴν περιουσίαν αὐτὴν, ἡ ὁποία
σὰς κάνει ἐντελῶς ἀνεξάρτητο. Ἀν ἐξακολουθήσετε νά
ἐπιμένετε νά ζητᾶτε μακρὰ μου, θὰ εἶμαι εὐτυχὴς μετὰ τὸ νά
σκέπτομαι διὰ δὲν ἔχετε ἀνάγκη κανενός.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε. Στὰ βᾶθῃ τοῦ μυαλοῦ τῆς οἱ
σκέψεις διεδύνοντο ἡ μὴ τὴν ἄλλη. Καὶ μιά ἀπ' αὐτὰς ἔ-
φερε στὰ χεῖλη τῆς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν.

—Ἐπάρχει πολὺς καιρὸς πού βρήκατε τὴν διαθήκη;

—Χθὲς τὸ ἀπόγευμα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ

Ὁταν ὁ κύριος Μποριέλ ἐπληροφόρηθηκε τὴν ἐπάνοδο τοῦ
κυρίου Μαυρίκιου Ρονσεράι, στὴν ἐπαυλὴ τοῦ Σαλέτ,
ἐσκέφθη ἁμέσως διὰ τὸν νέον αὐτὸς θὰ ἦταν ἴσως ἕνας κα-
τάλληλος γαμβρός γιὰ τὴν κόρη του "Ιουλιέττα. Ὁ Μποριέλ ἦταν
πιά πενηντάρης εἶχε χάσει πρὸ ἔτων τὴν γυναίκα του καὶ ζοῦσε
μόνος του μετὰ τὴν κόρη του. Τὴν ἀγαποῦσε δὲ τόσο πολὺ ὥστε εἰρ-
γᾶσθαι ἀκούραστα καὶ κατάρθωσε μέσα σὲ δέκα χρόνια νά τῆς
μαζέψῃ ἀρκετὴ προίκα.

Μὲ τὴν προίκα αὐτὴν, ἦταν βέβαιος πὺς θὰ τῆς ἀγόραζε τὴν
εὐτυχίαν πού ὄνειροπολοῦσε γιὰ τὴν κόρη του.

Μὲ τὸν νεαρὸν Μαυρίκιον ἐσχετίσθηκε πολὺ γρήγορα ὁ κ. Μπο-
ριέλ. "Ησαν κι' οἱ δυὸ μαριώδεις κυνηγοί. "Οταν γύριζαν ἀπὸ
τὸ κυνήγι, ὁ Μαυρίκιος σταματοῦσε λίγο στὴ βίλλα τοῦ Μποριέλ
καὶ μιλοῦσε μετὰ τὴν "Ιουλιέττα. Ἀκούοντάς τους ν' ἀνταλλάσσουν
τὰ χαρούμενα καὶ ξέννοιαστα λόγια τους, ὁ Μποριέλ γέμισε χαρὰ.
Ἐτοίπερασε τὸ φθινόπωρο...

Μιά μέρα, σ' ἕνα κυνήγι ὁ Μαυρίκιος ἔδωσε νά καταλάβῃ τὸν
Μποριέλ, διὰ τὰ ἦταν εὐτυχὴς ἂν τοῦδινε γιὰ γυναίκα τὴν "Ιου-
λιέττα του. Ὁ Μποριέλ ἐνθουσιᾶσθηκε ἀπὸ τὴν πρότασιν κατόπιν
ὁμοῦ ἡ σοβαρότης τοῦ γεγονότος τὸν ἔκανε ν' ἀναβάλῃ γιὰ λίγο
τὸ γάμο. Ἀνθρώπος τακτικός σὲ ὅλα, ἔσπευσε νά λάβῃ πληρο-
φορίες γιὰ τὸν Μαυρίκιον ἀπὸ τοὺς φίλους του πού εἶχε σὸ Πα-
ρίσι. Ἦθελε ἐπίσης νά βολεδοσκοπήσῃ σὸ μεταξὺ καὶ τὴν κόρη
του. Τὴν πῆρε ἕνα πρωὶ καὶ βγήκαν περίπατο σὸ δάσος. Στὸ
δρόμο τὴν ρώτησε:

—Σοῦ ἀρέσει ὁ Μαυρίκιος ἀγαπημένη μου "Ιουλιέττα;

Ἐνα φῶς χαρᾶς ἔλαμψε σὸ πρόσωπο τῆς
νέας ἡ ὁποία ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του ψιθυρί-
ζοντας.

—Ὁ, πατέρα μου, δὲν φαντάζεσθε πόσο
τὸν ἀγαπῶ...

Ἐστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἐφθασαν κι' οἱ
πληροφορίες πού εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸ Παρίσι.
Σύμφωνα μ' αὐτὰς ὁ πατέρας τοῦ Μαυρι-
κίου, εἶχε αὐτοκτονήσει κατόπιν ζημιῶν πού
εἶχε ὑποστῇ σὸ χρηματιστήριον. Ἡ μητέρα του
πέθανε ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἀπὸ τὴ λύπη
τῆς. "Οσο γιὰ τὸν Μαυρίκιον, ἦταν ἀπαράλλα-
κτος ὁ πατέρας του. Χαρτοπαικτικὸς καὶ ἄδὺν
Ζουάν. Εἶχε σπαταλήσει τὰ χαρτιά καὶ στίς
γυναῖκες διὰ τοῦ ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν πατρική
του περιουσίαν κι' εἶχε καταλήξῃ σὴν ἐπαρχίαν,
σὴν κυνηγημένην ζῶον, πού κρύβεται σὸ πρῶτο
μέρος πού βρῖσκει. Ἡ ἐπαυλὶς του σὸ Σα-
λέτ ἦταν φορτωμένη μετὰ χρέη.

Οἱ ἀποκαλύψεις αὐτὰς ἔβαλαν σὲ τρομερὴ
ἀγωνίαν τὸν Μποριέλ. Πῶς θ' ἀπεκάλυπτε τὴν
ἀλήθειαν σὴν κόρη του; Θὰ τὴν ἔκανε νά
ὑποφύγῃ πάρα πολὺ. Ὡστόσο ἔπρεπε νά προ-
λάβῃ τὸ κακὸ ὅσο ἦταν ἀκόμη καιρός.

—Μικρούλα μου, ἀγαπημένη μου κόρη, τῆς
εἶπε τὸ ἴδιο βράδυ, φοβοῦμαι διὰ τὰ σχέδιά
μας δὲν θὰ πραγματοποιηθοῦν. Ζήτησα π προ-
φορίες ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ οἰκονομικὴ κατά-
στασις τοῦ Μαυρίκιου δὲν εἶναι ἀνθηρά...

—Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτὸ, πατέρα; ἔσπευ-
σε νά ἀπαντήσῃ ἁμέσως ἡ "Ιουλιέττα. Μήπως
δὲν φθάνουν τὰ χρήματά μου γιὰ τὸν γάμο; Δὲν
μοῦ εἶπες τόσες φορές διὰ τὴν προίκα μου
εἶναι ἀρκετὴ γιὰ ν' ἀγοράσω τὴν εὐτυχίαν
μου;

—Μὰ ὁ Μαυρίκιος εἶναι σπάταλος παιδί
μου, εἶπε ὁ Μποριέλ. Κάνει ἀτακτὴ ζωὴ.

—Θὰ τὸν διορθώσω, πατέρα, εἶπε ἡ "Ιου-
λιέττα.

Ὁ Μποριέλ κατάλαβε πιά πὺς ἔπρεπε νά
πῇ σὴν κόρη του τὴν ἀλήθειαν.

—Δὲν σοῦ τὰ εἶπα ὅλα παιδί μου, τῆς ἐξή-
γησε. Ὁ Μαυρίκιος ἔχει καὶ ἄλλα ἐλαττώμα-
τα, μεγάλα κι' ἀδιόρθωτα. Θὰ σὲ καταστρέψῃ.

—Θὰ βρῶς ἐσὺ τὸν τρόπο νά τὸν ἐμποδί-
σῃς, πατέρα, ἀπήντησε ἡ νέα.

Ὁ Μποριέλ ἀναστενάξε.

ΥΠΟ Μ. ΚΟΡΝΤΑΙ

—Πόσο καιρὸ θὰ μ' ἔχῃς μαζί σου ἀκόμη; εἶπε. Εἶμαι πενήντα
χρόνων. "Οταν φύγω ἐγὼ ἀπὸ τὸν κόσμον ὁ Μαυρίκιος θὰ καταχρα-
σθῇ τῆς ἀδυναμίας σου. Θὰ σὲ καταστρέψῃ. Θὰ σὲ κάνει δυστυχι-
σμένην.

Τὸν εἶχαν πιάσει λυγμοί. Μὰ ἡ "Ιουλιέττα ἐπέμεινε. Ἐννοοῦσε
νά πάρῃ ἐκεῖνον πού ἀγαποῦσε.

—Τὸν ἀγαπῶ τρελλὰ! εἶπε στὸν πατέρα τῆς. Κι' αὐτὸς μ' ἀ-
γαπᾶ εὐλικρινὰ καὶ εἶμαι βέβαιη διὰ τὰ κάνει τὸ κάθε τι γιὰ νά
μὴ με λύψῃ.

—Σοῦ λέγω διὰ δὲν ἀποβλέπει παρὰ μόνον σὴν προίκα σου,
φώναξε ὁ πατέρας τῆς μ' ἀπελπισία.

Μὰ ἡ "Ιουλιέττα ἦταν ἀμετάπειστη. Τότε ὁ Μποριέλ κατάλαβε,
διὰ ἡ κόρη του ἦταν ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα. Ἰσως καὶ νά τὸν ἀφη-
νε γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἐκεῖνον.

Θεὸς μου, τί νᾶκανε λοιπὸν γιὰ νά τὴ σώσῃ; Ἐξαφνα μιά ἰδέα
ἄστραψε σὸ μυαλό του. Εἶχε βρῇ ἕνα τρόπο, πού ἤθελε ἡρωϊ-
σμοῦ καὶ θυσίας, μὰ πού θὰ τὴν ἐσώζε.

Τὴν ἴδια ἐκείνη βραδυά, ἀφοῦ ἔμεινε ὄρες πολλὰς κλεισμένος
μόνος σὸ γραφεῖο του, πῆρε τὸν δερμάτινον χαρτοφύλακα του καὶ
πῆγε σὴν ἐπαυλὴν τοῦ Μαυρίκιου.

—Δοιπόν; ρώτησε ἐκεῖνος μόλις τὸν εἶδε.

—Ἐ! λοιπόν, εἶπε ὁ Μποριέλ, θὰ μῶ κατ' εὐθείαν σὴν οὐ-

σία. Ἡ κόρη μου σὰς ἀγαπᾶ, ἀλλ' ἐγὼ
ἐπληροφόρηθκα τὸ παρελθὸν σας, Γυναῖ-
κες, χροτιά καὶ πολλὰ ἄλλα ἐλαττώματα...
Ξέρω, ξέρω, δὲν φταίτε σεῖς, ἀλλὰ ἐγὼ
δὲν θέλω νά κάνω τὴν κόρη μου δυστυ-
χισμένην. Δὲν ἔχω ἄλλον ἀπ' αὐτὴν στὸν
κόσμον. Μιλήστε μου τώρα καὶ σεῖς μετὰ τὴν ἰ-
δια εὐλικρινείαν. Δὲν τὴν ἀγαπᾶτε τὴν "Ιου-
λιέττα. Θέλετε νά γίνῃ ὁ γάμος αὐτὸς γιὰ νά
διορθώσετε τὴν κατάστασιν σας...

—Μὰ κύριε Μποριέλ, ποῖος σὰς ἔδωσε αὐ-
τὰς τίς πληροφορίες, ἐτραυλίσεν ὁ Μαυρίκιος.

—Ἐ! διάβολε! Καὶ ἡ ἐρώτησή σας ἀκό-
μη αὐτὴ εἶναι μιά ὁμολογία. Θέλω νά ξέρω
λοιπὸν τί θὰ γίνῃ. Γνωρίζω τὴν κόρη μου. Εἶ-
ναι ἔτοιμη νά κάνῃ ὅλες τίς θυσίας γιὰ σὰς.
Βλέπετε, δὲν σὰς κρύβω τίποτε. Ἐ! λοιπὸν
σὰς ἱκετεύω, φύγετε. Ναί, δὲν θέλετε, γιατί
νοιώσατε διὰ κερδοῦσα τὸ παιγνίδι σας. Μὰ
ἐγὼ ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου τὴν ἀρνησὶν σας. Ἀ-
φοῦ δὲν θέλατε τὴν κόρη μου, ἀλλὰ τὰ λεπτὰ
τῆς, νά πάρτε τα, εἶναι δικὰ σας. Καὶ
ὁ γέρω—Μποριέλ τοῦ ἔτεινε τὸν χαρτοφύ-
λακα.

Ὁ Μαυρίκιος ὁμοῦ ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω,
κατάπληκτος.

—Σὰς ἐκπλήσσει αὐτὸ βέβαια, ἐπρόσθεσε ὁ
Μποριέλ, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶναι πολὺ λογικόν.
Σὰς δίνω τὰ χρήματα γιατί μόνον ἐτοί θὰ
σώσω τὸ παιδί μου ἀπὸ τὴν δυστυχίαν. Κι' ἔ-
πειτα ἐτοί μόνον θὰ ἰδῇ διὰ ἔχῃ δίκην διὰ
δὲν ἀγαποῦσατε αὐτὴν ἀλλὰ τὴν προίκα τῆς.
Ἐμπρός, ἐμπρός, φανήτε γενναῖοι! Νά, ἀφή-
νω τὰ χρήματα ἐπάνω σὸ τραπέζι. Πάρτε
τα... "Ολα εἶναι κανονισμένα. Κανεὶς ἄλλος
ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κόρη μου δὲν θὰ μᾶθῃ τὴν ἀ-
λήθειαν.

Μὰ φύγετε, φύγετε, φύγετε γιὰ πάντα. Ἀ-
φήστε μου τὴν κόρη μου. Μὴν θέλετε νά τὴν
κάνετε δυστυχισμένην.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μποριέλ, ὁ ὁ-
ποῖος εἶχε ἀφήσει τὸν χαρτοφύλακα του ἐπά-
νω σὸ τραπέζι, ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε
σὸ σκοτάδι.

Εἶχε σώσει τουλάχιστον τὸ κορίτσι του.

ΜΙΣΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

991

Ἐνα φῶς χαρᾶς ἔλαμψε σὸ
πρόσωπο τῆς νέας

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ

Μεσάνυχτα. "Εξω από την κατοικία του Διοικητή, της Πολιτείας Ντιού Ζέρσεϊ, παραμονεύει, ένας γκάγκστερς. Είναι κρυμμένος στα φυλλώματα του κήπου και κυτάζει στο φωτισμένο παραθύρο της κρεβατοκάμαρας. "Ο γκάγκστερς αυτός είναι ο Ρόπερ ο "Επιτήδειος—υπαρχηγός της συμμορίας των "Αδελφών Χ. Τώρα όμως είχε αναλάβει την αρχηγία γιατί ο αδελφός του Ντάβ έπρόκειτο να πεθάνει την ηλεκτρική καρέκλα είχε συλληφθεί και καταδικασθεί σε θάνατο για τον φόνο ενός αστυνομικού.

"Ο "Επιτήδειος προχωρούσε στον τοίχο του σπιτιού άθροβα. Ούτε άκουγε ούτε έβλεπε τίποτα. "Επρόκειτο περί ζωής ή θανάτου. "Αν αποσπούσε την χάρη από τον διοικητή, ο αδελφός του θα ζούσε. Διαφορετικά θα πέθαινε κι οι δυο : και ο αδελφός του και ο σκληρός διοικητής. "Ηταν αποφασισμένος για το έγκλημά του. Φορώντας, ένα μαύρο μονοκόμματο κουστούμι—ίδιος σάν φαντομάς—σκαρφάλασε στον κορμό του δέντρου που ύψωνόταν κοντά στον τοίχο και σε λίγο πήδαγε στο μπαλκόνι. Κύττωξε μέσα στην κρεβατοκάμαρα. "Ο διοικητής βρισκόταν εκεί : Γδυτός και καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού του.

"Ο υπηρέτης του ταξινομούσε τα ρούχα στην γκαρνταρόμπα, και του πήγε τις πυτζάμες. Πάνω στο γραφείο υπήρχε ένα ηλεκτρικό ρολόι. Μόλις ο Ρόπερ είδε σ' αυτό την ώρα πιάστηκε η ανάπνοή του. Δέν του έμενε άκονα καιρός. "Ηταν δώδεκα παρά δέκα λεπτά. Τώρα θα έπαιρναν τον αδελφό του από το κελί του και θα τον ώδηγούσαν στο σκοτεινό δωμάτιο για να τον θανατώσουν. Και όμως δέν έπρεπε να τον αφήσει να πεθάνει. "Ηταν δυνατόν το τελευταίο λεπτό, να τον σώσει ένα τηλεφώνημα του διοικητού.

— "Λεν τάξει Τζέινς, άκουσε την φωνή του διοικητού να λέει στον υπηρέτη του. Θα πάω το μπάνιο μου και κατόπιν θα κοιμηθώ. Μπορείς να πας για ύπνο.

— "Ο θερμοσίφωνας είναι έτοιμος, σέρ. Καληνύχτα. "Ο διοικητής μόλις έμεινε μόνος τυλίχθηκε στο μπουρνούζι του και πήγε στο πλαϊνό δωμάτιο του λουτρού, κλεινώντας πίσω του την πόρτα.

"Ο "Επιτήδειος τότε άνοιξε το παράθυρο και μπήκε μέσα. "Η πρώτη του δουλειά ήταν να κλείσει με το κλειδί την πόρτα απ' όπου έφυγε ο υπηρέτης. Φορούσε γάντια και δέν υπήρχε κίνδυνος ν' αφήσει αποτυπώματα. Κατόπιν βγάζοντας το περιστόφο του πλησίασε στην πόρτα του μικρού δωματίου του λουτρού και την άνοιξε άποτόμως.

"Ο κυβερνήτης Τζών Στόν καθόταν γυμνός στο μπάνιο, κρατώντας στο χέρι του το σαπούνι. Το στήθος και οι ώμοι του ήταν γεμάτοι από σαπουνιάδες.

Κατάπληξη τον κύριε μόλις είδε τον άγνωστο στο κατώφλι. Του κόπηκε η μιλιά. "Ο Ρόπερ έκλεισε την πόρτα και για μία στιγμή κύτταξε ένα γύρω αναποφάσιτος. Κατόπιν μία άχτιδα Ικανοποίησης φώτισε τα μικρά του μάτια. Και μ' ένα μορφασμό άφησε τα παχειά του χείλη να δείξουν μία σειρά κιτρινωπά δόντια. Με το ρεβόλβερ στο χέρι προχώρησε κι' έστάθη μπρός στο μπάνιο, άπαίσιος άπειλητικός.

— Μην φοβάσαι, κύριε διοικητά, τούπε με άπότομη, βραχνή φωνή. "Αν κάνης θ,τι σου πω δέν θα σε πειράξω καθόλου.

"Ο Κυβερνήτης τώρα άνεγνώρισε τον κακούργο. — Πάλι ήρθες ! τούπε έκπληκτος. Σου είπα και όταν με έπεσκέφθηκες στο γραφείο ότι τη χάρη αυτή δέν θα την δώσω του αδελφού σου. Τώρα κατέβασε, σε παρακαλώ, το ρεβόλβερ σου.

— Δέν ήρθα κύριε διοικητά, έδω για ν' άστειευθώ, βουχήθηκε ο Ρόπερ. "Εχουμε πέντε λεπτά προσομία για να ειδοποιηθ ή διεύθυνση των φολακών. Πάρτε το άκουστικό και τηλεφωνήστε.

"Ο διοικητής άρχισε με ψυχραιμία, να σφουγγίζει τους ώμους του.

"Ο αδελφός σου θα έκτελεσθ με τη σειρά του, το είπα, και πιθανόν να σε στείλουμε και σένα άργότερα στη ηλεκτρική καρέκλα. Αυτό θα είναι το τέλος της συμμορίας των "Αδελφών Χ."

"Ο Ρόπερ έσφιξε το ρεβόλβερ, έξαλλος από την άπαιθία του Στόν.

— Πρόσεξε ! του βροντοφώνησε ο "Επιτήδειος. "Αν δέν δώσης τώρα άμέσως την χάρη τηλεφωνικώς, να ξέρης πως

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΛΦ ΦΡΑΝΚΛΙΝ ΑΔΕΛΦΩΝ Χ

θ' ακολουθήσης τον αδελφό μου στον τάφο—την ίδια στιγμή και με τον ίδιο τρόπο.

"Ο κυβερνήτης συνωφρυώθηκε, και σταμάτησε το πλύσιμο.

— Γιατί είσαι τόσο ανήσυχος να δής τον αδελφό σου ; ρώτησε.

— "Αφήστε τις παρελκύνσεις, κύριε Διοικητά, γιατί η ώρα περνά Σας μιλω για τελεταία φορά : Θα δώσετε χάρη στο αδελφό μου ; Ναί ή όχι ;

Το πρόσωπο του κακούργου είχε γίνει άγριο, και έφερε το ελεύθερο χέρι του στην τσέπη του σακκακιού του ;

— "Οχι, δέν θα δώσω χάρη ! άπήντησε ο Στόν με σταθερή φωνή. Νόμιζε κανείς πως άστειευόταν—Τώρα κατέβασε την κάννη του ρεβόλβερ. Το μόνο που έχω να κάμω είναι να καλέσω με το τηλέφωνο βοήθεια...

"Ο Ρόπερ δέν ήταν τόσο άφελής ώστε να περιμένη. "Εβγαλε το χέρι από την τσέπη του. Τώρα κρατούσε ένα κομμάτι μαύρο ύφασμα, το όποιο με ταχύτητα τύλιξε το πρόσωπο του διοικητού και τον έφίμωσε. Και να ήθελε έκείνος να φωνάξει δέν μπορούσε γιατί ήταν άργά.

— "Αφού είσαι πεισματάρης, σου άξιζει το φάσκιωμα ! μουρμούρισε ο άρχηγός της συμμορίας των "Αδελφών Χ.

"Από την τσέπη του έβγαλε κατόπιν ένα μεγάλο κομμάτι άπομονωτικό σύρμα. "Η μία του άκρη άπόλγησε σε μία πρίζα, και η άλλη σε μία χάλκινη γυμνή αίχμη, ίδια σάν μία πένα ; Την άρσενική πρίζα του σύρματος την έφάρμοωσε σε μία θηλυκή που υπήρχε στον τοίχο. "Υστερα έστράφη προς τον κυβερνήτη Στόν, ο όποιος προσπαθούσε να σηκωθεί θρόνος στο μπανιο.

"Ο Ρόπερ, κρατώντας την γυμνή και ηλεκτρισμένη άκρη του σύρματος με το γαντοφορεμένο χέρι του, έπλησίαζε τον έμβρόντητο διοικητή ο όποιος ήταν τώρα γονατιστός στο μπάνιο. "Ο τρόμος τον είχε άνατρέψει και με τα μάτια βγαλμένα έξω από τις κόγχες παρατηρούσε το θανατηφόρο σύρμα που πλησίαζε το κορμί του.

"Ο κακούργος γελούσε πλατειά, σατανικά. Μία σατανική ήδονη πλημύριζε το κορμί του.

— Πώς σου φαίνεται η ιδέα μου ; είπα. Είδες ; Σε περιποιούμαι ίδια με την την περιποίηση, που παρήγγειλες να κάμουν στον αδελφό μου. Δέ πρέπει να έχης παράπονο, και ούτε την μεταθανάτιο έλπιδα ότι θα με συλλοβουν για την ηλεκτροπληξία σου. Βλέπεις αυτόν τον γυμνό διακόπτη που θερμώνει τον θερμοσίφωνα ; Όλοι θα νομίσουν πως γλύστρησε στα πλακάκια και προσπάθησε να πιαστής από κεί. "Ετσι θ' άποδώσουν τον θάνατό σου σε δυστύχημα, χά, χά, χά !

Κύτταξε με χαιρεκακία το άπελπισμένο βλέμμα του και τινάζοντας την γροθιά του, του κατέφερε ένα χτύπημα στο κεφάλι και τον έσπλωσε φαρδύ-πλατύ μέσα στο νερό.

— "Ετσι είσαι καλλίτερα, κύριε διοικητά. Το νερό θ' σε δροσίξει, το είπα ο Ρόπερ έγγιζοντας το σύρμα στον ώμο του.

"Ο άτυχής Στόν έκαμε μία άπεγνωσμένη προσπάθεια πιάνοντας με τα δάχτυλα την χάλκινη άκρη του σύρματος, για να την τραβήξει πέρα. "Η κίνησις όμως αυτή έπέφερε το μοιροίτο. Τα δάχτυλά του κόλλησαν σάν βεντούζες στο ηλεκτροφόρο σύρμα που διωχέτευσε τον θάνατο σε δλο του το κορμί. "Ενα τρομερό τίνιγμα τράνταξε το νερό, και κατόπιν άπολυτή άκίνησις.

"Η πυράκτωση του διοικητού Τζών Στόν είχε συντελεσθ Τό πτώμα του τώρα παρέμενε βυθισμένο στο νερό. "Εξαφνα το ηλεκτρικό φως έσβυσε και το δωμάτιο βυθίστηκε στο σκοτάδι. "Η ασφάλεια είχε καθ' άπό ηλεκτρική ένωση. "Αδιαφόρησε όμως γι' αυτό. "Ο άνθρωπος που ήταν νεκρός. "Ανυσύχησε όμως άμέσως με την σκέψη ότι πιθανόν να είχε σβύσει και το φως στο δωμάτιο του υπηρέτου.

"Ακροάσθηκε μήπως και άκούσει ήχους βημάτων. Τίποτα. "Ασφαλώς ο υπηρέτης θα κοιμόταν. "Εβγαλε από την

πίσω τσέπη το ηλεκτρικό του φανάρι, και φωτίζοντας το μέρος απέσπασε την πρίζα από τον τοίχο. Κατόπιν ιράβηξε από τα κυρτωμένα δάχτυλα του νεκρού την άκρη του σύρματος φροντίζοντας να έξαλείψη τα δυσδιάκριτα έγκυματα που είχε προκαλέσει η έπαφή του ηλεκτροφόρου σύρματος στη παλάμη του Στόν. "Επρεπε να μην αφήσει το παραμικρό ίχνος πίσω του.

Τώρα είχε να κάνει και κάτι άλλο σπουδαιότερο. "Ανασήκωσε το πτώμα και το κοθισε στην άκρη του μπάνιου. "Επιασε τ'όνα του χέρι και άφου το σαπούνισε αφήνοντας έπάνω πολλές σαπουνιάδες, το ύψωσε κατόπιν, και τα δάχτυλά του τα χούφτωσε, στην λαβή του διακόπτη του θερμοσίφωνα. Σ' αυτή την στιγμή που βρισκόταν τώρα, όσοι θα έβλεπαν τον νεκρόν θ' νόμιζαν ότι είχε γλυστρήσει και χάσει την ισορροπία του, και ότι, στην προσπάθειά του να στηριχθ ή από κάπου για να μην πέσει, πιάστηκε άσυλλόγιστα από τον επικίνδυνο διακόπτη, κι' έπαθε ηλεκτροπληξία.

"Αφού τελείωσε κι' αυτή τη δουλειά που θα παραπλανούσε χίλια τα εκατό την

ανάκριση βγήκε από το σκοτεινό δωμάτιο του λουτρού, και προχώρησε στην κρεβατοκάμαρα. Ξανά κλείδωσε την πόρτα που κλειδώσει προηγουμένως και κατόπιν διασκελλίζοντας το μπαλκόνι πήρηξε στο δένδρο.

Σε λίγο βρισκόταν στον κήπο. "Ερριξε μία τελευταία ματιά πίσω του, βλαστήμησε για την άποτυχία της άποστρήγής του — ο αδελφός του τώρα πιά είχε έκτελεσθ—κι' άρχισε να τρέχει σάν φάντασμα.

"Η έκδίκησή του ώστόσο μετράζε τη λύπη του για τον χαμό του αδελφού του του Ντοβ, του άρχηγού της συμμορίας των "Αδελφών Χ."

Στόν δρόμο ήταν σταματημένο ένα αυτοκίνητο. Μόλις πλησίασε έκεί του ψιθύρισε μία φωνή.

— Τι άνέκαμες συντροφε ; τον ρώτησε. Πήρες την χάρη ;

"Ηταν ο τρίτος αδελφός του Ρόπερ.

— "Οχι Μπίλ, το άπάντησε ο "Επιτήδειος ο Διοικητής ήταν πεισματάρης. "Αλλά έννοια σου, και έφαγε το κεφάλι του. "Εγιναν όμως τα είχαμε πη. Τώρα δρόμο.

"Ανέβηκε στο αυτοκίνητο το όποιο σε λίγο έξαφανίστηκε με ταχύτητα.

"Επειτα από μία άδρομή που διήρκεσε ένα τέταρτο έφτασαν στο ποτάμι του "Χούτσον. Πέταξε στο νερό το σύρμα για να άπαλλαγ ή από κάθε επικίνδυνο πειστήριο.

Στο πίσω δωμάτιο ενός κακόφημου κέντρου της συνοικίας των νέγων δυο-τρείς από τους θαμώνας—όλοι τύποι του υποκόσμου—έπαιζαν χαρτιά. "Εξαφνα η μουσική πόρτα άνοιξε και φάνηκαν οι δυο άδελφοί. Μόλις τους είδαν δέικοψαν το παιχνίδι τους, και ένας άποτόους τρείς ρώτησε.

— Τι έγινε, άρχηγέ ;

"Εκείνος δέν άπάντησε. "Από το θλιβερό του βλέμμα είχαν καταλάβει ότι και το τελευταίο "έτου" της συμμορίας των "Αδελφών Χ." όπως σωθ ή άρχηγός τους ο Ντάβ είχε άποτύχει.

Πέρασαν δυο ώρες, στο διάστημα των οποίων ο "Επιτήδειος διηγόταν στους άλλους τις λεπτομέρειες του έγκλη.

ματός του. Την ήσυχία τους όμως ήρθε να την ταραξ ή ο στοιγγός ήχος μίας σειρήνας. "Όλοι πετάχθηκαν άπό τα καθίσματα τους και έφεραν τα χέρια στις τσέπες τους. "Ο ήχος έκείνος τούς ήταν γνώριμος. Προερχόταν από την σειρήνα ενός άστυνομικού αυτοκινήτου που πλησίαζε στο μπάρ.

"Η πόρτες άνοιξαν και μία ομάδα άστυνομικών πλημύρισε το άντρο των γκάγκστερς. Οι τελευταίοι με τα ρεβόλβερ μισοτραβηγμένα από τις τσέπες τους κύτταζαν άκίνητοι, με βλοσυρά βλέμματα.

Τελευταίος έκαμε την εμφάνισή του ο ντετέκτιβ Μάκ Κούρντυ. Παραμέρισε τους πολλισμαν που φύλαγαν στο κατώφλι και προχώρησε μέσα.

— "Ήουάστε παιδιά, διέταξε. Δέν είναι τίποτα. Μόνον τον "Επιτήδειο ήρθαμε να συλλάβουμε. Δολοφόνησε τον διοικητή τα μεσάνυχτα.

"Ο Ρόπερ κόμπιασε. — Τον διοικητή ; τραύλισε. "Τι είναι πάλι αυτό ; "Ίσως καμιά φάρσα.

— Δυστυχώς όχι Ρόπερ, του άπάντησε σοβαρά ο ντετέκτιβ. Σε άκουσε ο υπηρέτης του που έγκατέλειπε το δωμάτιο. Δοκίμασε ν' άναψ ή το φως αλλά δέν το κατόρθωσε. Τότε έτρεξε στην κρεβατοκάμμορα, κατόπιν στο έσωάτιο του μπάνιου και εκεί βρήκε τον κύριό του... άκριβώς όπως τον άφησες...

— Και πως τον βρήκε ; ρώτησε ο γκάστερς.

— Σε μία στάση που ο καθένας μπορούσε να πιστέψη ότι του είχε συμβή μία τελείως συμπτωματική ηλεκτροπληξία, έρ' όσον φυσικά δέν ληφθούν υπ' όψει όρισμένες μικρολεπτομέρειες. Δηλαδή ή έλλειψη έγκυμάτων στο χέρι του που βρέθη ενάκρατα τον διακόπτη, και το σταμάτημα του ηλεκτρικού ρολογιού στις 12 άκριβώς. Δηλαδή στην ώρα άκριβώς που καθόταν στην ηλεκτρική καρέκλα ο αδελφός σου ο Ντάβ.

— Και ύστερα ; έκαμε ο Ρόπερ. Τι σημασία έχει αυτό ; Μπορεί το έγλημα να το διέπραξε κανείς άλλος.

— Θα συμφωνούσα μαζί σου, τον διέκοψε ο ντετέκτιβ άν ο ίδιος ο διοικητής δέν μ' άλεγε ότι τη βρωμοδουλειά αυτή την έκαμε ή συμμορία των "Αδελφών Χ."

— "Η συμμορία των "Αδελφών Χ πως μπορούσε ν' άνακαλύψη ένα τέτοιο πράγμα ένας νεκρός ;

— Και όμως κάτι τέτοιο έγινε, το άπήντησε, άπροσδόκητα ο ντετέκτιβ Μάκ Κούρντυ. Τον κύτταξε κατάματα και πρόσθεσε.

— Τον διοικητή τον βρήκαμε στο μπάνιο με τα δυο δάχτυλα των χεριών του σταυρωμένα σε σχήμα Χ ! "Όπως δέ μ' άς είπα ο υπηρέτης του, μόλις μπήκε στο δωμάτιο του μπάνιου, ο νεκρός κύριός του γλύστρησε όπως καθόταν, και το χέρι του έπεσε από τον διακόπτη και έπανέκτησε την θέση του που είχε την στιγμή που είχε συμβή ή ηλεκτροπληξία.

"Ο "Επιτήδειος όπισθοχώρησε και έκαμε να τραβήξει το πιστόλι του.

Δεκαπέντε όμως σφαίρες από τα ρεβόλβερ των άστυνομικών πρόλαβαν και τον έσπλωσαν χάμω νεκρόν πριν προλάβ η άμυνή.

ΡΑΛΦ ΦΡΑΝΚΛΙΝ

993

"Άκουσαν την σειρήνα του αυτοκινήτου των άστυνομικών

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΝΕΡΑΪΔΑ

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΗ ΤΟΥ ΓΥΑΛΟΥ

Ολο το νησί την θυμάται ακόμα.
Ήμουν μικρός, πολύ μικρός, όταν ο μπάρμπα Βαγγέλης ο ψαρράς που έτοιμαζε τα παραγάδια του, μου την έδειξε μία μέρα εκεί κάτω στην ακρογιαλιά.

— Νά η νεράιδα του νησιού.

Θα ήταν ως δέκα έπτά χρόνων. Μικρόσωμη, πεταχτή, ξανθομαλούσα, με κάτι μεγάλα γαλανά μάτια, που την ή-μέρα έμοιάζανε τον ουρανό και την νύχτα την θάλασσα· μάτια που δεν είχε θολώσει καμιά κακή σκέψη, καμιά κακή ιδέα, υγρά και βαθιά σαν τη θάλασσα, που αγαπούσε κι' ελάτρευε τόσο, ώστε το νησί της έδωσε το παρανόμι της Νεράιδας.

Γιατί η Λώρα δεν αγάπησε τίποτε άλλο στη λιγόζωη της νειότη, παρά το κολύμπι. Μόλις έμπαινε ο 'Απρίλης, η θάλασσα την έφερνε σαν μαγνήτης θεώρατος και, την αυγή πριν ακόμη ροδίση η 'Ανατολή κατέβαινε κρυφά, κρυφά στο ακρογιάλι, που έκλυσε τα γαλανά νερά του στους τοίχους του μεγάλου σπητιού της, που έμοιαζε σαν πύργος Βενετσιάνικος και γυμνή, δλόγυμνη στα μικρά της χρόνια, έπετούσε στο νερό χαρούμενη και έπαιζε στην αμμουδιά σαν κατάλευκος κύκνος.

Όλοι οι ναύτες που έπληγαναν πρωί πρωί στο ψάρεμα με τα καΐκια τους, βλέποντας την Λώρα να κολυμπά κάθε μέρα και τόσο πολύ, έκαναν το σταυρό τους, κι' έ-να μικρό ναυτόπουλο σκανδαλιάρικο, που ήταν στην αυτή γειτονιά με τη Λώρα, της έφώναζε από τη βάρκα για να την περιγελάση.

— Νεράιδα, Νεράιδα, πούνε το μανδύλι σου ;

Μά εκείνη ούτε τον άκουγε. Σάν να είχε γεννηθί μέσα από το νερό δεν έννοιώθε τίποτε άλλο παρά το μουρμούρισμα του νερού, που έπαιζε με τα ξέπλεκα μαλλιά της μέσα στο δρμητικό και γλήγορο κολύμπι της. Και έτρά-βούσε πέρα μακριά, ως ένα μίλι, ως που έφθανε εκεί κάτω στη κόκκινη σημαδούρα, κι' ανέβαινε απ' την άλυσίδα πά-να, κι' έβλεπε από κει πέρα τον πύργο τους, μικρό μικρό σαν καλυβάκι.

Η θάλασσα κοκκινισμένη ή κυρούλα της που η θάλασσα της είχε φάει πέντε παιδιά, ήταν ο μόνος συγγενής της Λώρας σ' αυτό τον κόσμο. Στα πρώτα χρόνια, βλέποντας την μανία που είχε ή μικρή με το κολύμπι, ήθελαν να την έμποδισή. Την έμάλωσε, την 'εδειρε' του κάκου. Η θάλα-σα την έφερνε σαν το μαγνήτη. Είθε λοιπόν κι' άπόειδε ή κυρούλα της και την άφησε ελεύθερη να κολυμπά όσο και όπόταν ήθελε.

Μά κάθε πρωί έβγαινε ή κυρούλα στο μπαλκόνι και την έβλεπε να τραβά μέσα στα βαθιά, και με τρεμούλα και λαχτάρα στην καρδιά, την έπερίμενε να γυρίσει πάλι στ' ακρογιάλι, και άφοι την έτύλιγε μέσα στο σεντόνι την έτριβε καλά καλά, την έπαιρνε στην άγκαλιά της και την εξάπλωνε στο μεγάλο καρυδένιο κρεβάτι.

Ετσι έμεγάλωσε ή Λώρα. Και μέσα στα μεγάλα γαλα-νά της μάτια, που δεν είχε θολώσει ποτέ καμιά κακή σκέ-ψη, καμιά κακή ιδέα, έβλέπαμε δλοι ν' αστράφτη ένας μόνος πόθος, ζωντανός πάντοτε, ή θάλασσα. Τι μανία ! Κανείς στο νησί δεν μπορούσε να έξηγήση αυτό το φαινό-μενο, αυτό το μυστήριο. Όλαιοι οι κοπέλλες του νησιού ήθελαν να γίνουν φίλες της. Μά εκείνη της άπέφευγε όλες,

και μοναχή σαν άγρίμι, άμιλητη, το χειμώνα έμενε στο μπαλκόνι, και έβλεπε με λύπη τη θάλασσα να χτυπά με μανία τους μαυρισμένους τοίχους του σπητιού της, ή αν ήταν καλοκαιριά έτρεχε στο ακρογιάλι να μαζέψη άχι-βάδες και πεταλίδες. Άμιλητη πάντοτε, γιστι ή Λώρα δεν έγνώριζε σχεδόν άλλη γλώσσα, άλλη μουσική, παρά του κύματος, που την ένανο'ρισε και την έχάδεψε απ' τα μι-κρά της χρόνια.

Έμεγάλωσε και δλοι την έλεγαν Νεράιδα. Έμεγάλω-σε και το μικρό ναυτόπουλο που ήταν στην αυτήν γειτο-νιά με την Λώρα, μά έπαψε πιά να της φωνάζει.

— Νεράιδα ! Νεράιδα, πούνε το μανδύλι σου ;

Γιατί ή Λώρα δεν ήταν πια γυμνή, δλόγυμνη σαν πρώτα.

Με το λευκό πουκαμισάκι της έκρυφε το λευκότερο κορμί της, και μία μέρα που πήγαινε ο Γιάννος στο ψάρε-μα άνυποτος, ή Λώρα γρήγορη σαν δελφί, του πέρσσε μπροστά από την πλώρη και μ'δλο το γερό κουπί που τρα-βούσε έστάθη άδύνατο να την φθάση πέρα μακριά ως την κόκκινη σημαδούρα.

Άχ ! αυτό ήταν ή μόνη κακή πράξη που έκανε άθελα σ' δλη την ζωή της. Άπό εκείνη την ήμέρα ο Γιάννος έ-χασε το τραγοδύ, και ή φτώχη του μάννα που τέν είχε μοναχό, δεν άκωνε πια τότε έγύριζεν από το ψά-ρεμα ο Γιάννος της για να του στρώση το τραπέζι. Ούτε τραγοδύ, ούτε γέλοιο, ούτε μιλιό. Όλα του τά είχε πά-ρει ή Νεράιδα.

Η πούλια κι' ο άυγερινός έκαθρεφτίζοντο άκόμη στα χρυσταλλένια νερά του νησιού, κι' ο Γιάννος κρυμμένος πί-σω από τον μικρό κάβο έπερίμενε την αυγή για να την δη-νά κατεβαίνει τυλιγμένη σαν φάντασμα μέσα στο κατάλευ-κο σεντόνι της και να πέφτη ξένοιαστη στο βοτσαλένιο τ' ακρογιάλι, πούνε κι' αυτό μαζί της έρωτευμένο.

Ετσι έπέρασαν τρία, τέσσερα χρόνια. Μία μέρα, εκεί που την έκαμάρωνε από την ψαροπούλα του να σχίξη γορ-γιά γοργά τα κύματα, άκούει ο Γιάννος μία φωνή σπαρακτι-κή που έφώναζε βοήθεια. Τα κουτιά έτριξαν μέσα στα σι-δερένια δάχτυλα του ναύτη και με δέκα κουπιές έπέτοξε σιμά της. Με σηκωμένα τα λευκά της χέρια, και μισοσβε-σμένα τα γαλανά της μάτια, του έζητούσε βοήθεια. "Ηθελε να μιλήση, μά ή φωνή της έσβυνε πριν έβγῃ από τα μελα-νιασμένα της τα χείλη.

Την άρπαξε από τα ξέπλεκα μαλλιά της και την έσυ-ρε με υπεράνθρωπη δύναμη μέσα στη μικρή του ψαροπούλα Μέσα στο κρινόλευκο στήθος της ή καρδιά της είχε ραγίσει.

Ανάσαινε άκόμη, αλλά τα μεγάλα της μάτια, που είχαν πάρει έξαφνα μία λάμψη θολή και γιαιένια, είχαν τεντώ-σει τόσο πολύ, που έννοιωσεν ο φόβος να του λυγίξη τα γόνατά του. Έγονάτισε, και για να την θερμάνη έκόλλη-σε τα τρεμουλιαστά χείλη του στο μισόκλειστο στό-μα της.

Και μέσα στο φίλημα εκείνο, το πρώτο και το τελευ-ταίο σ' δλη τη ζωή των, έφιερύγισεν επάνω στο γαλανό κύμα ή παρθένα ψυχή της Νεράιδας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

* * * Από μία στατιστική του καθηγητού Ρήν του Πανεπιστη-μίου της Κολομβίας, μαθαίνου-με την έργατικότητα των δια-φόρων λαών. Σύμφωνα με αυ-τήν πρώτοι έρχονται οι 'Αμερι-κανοί, ύστερα οι Καναδέζοι, οι 'Αγγλοι, οι Βέλγοι, οι Γερ-μανοί, οι Γάλλοι, οι 'Ινδοί, οι 'Ολλανδοί, οι 'Ιάπωνες, οι Ρώσοι, οι 'Ιταλοί, οι Κινέζοι και τελευταίοι οι 'Ανατολίτες.

* * * Στο Χόλλογουντ εκτός άπό τους

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

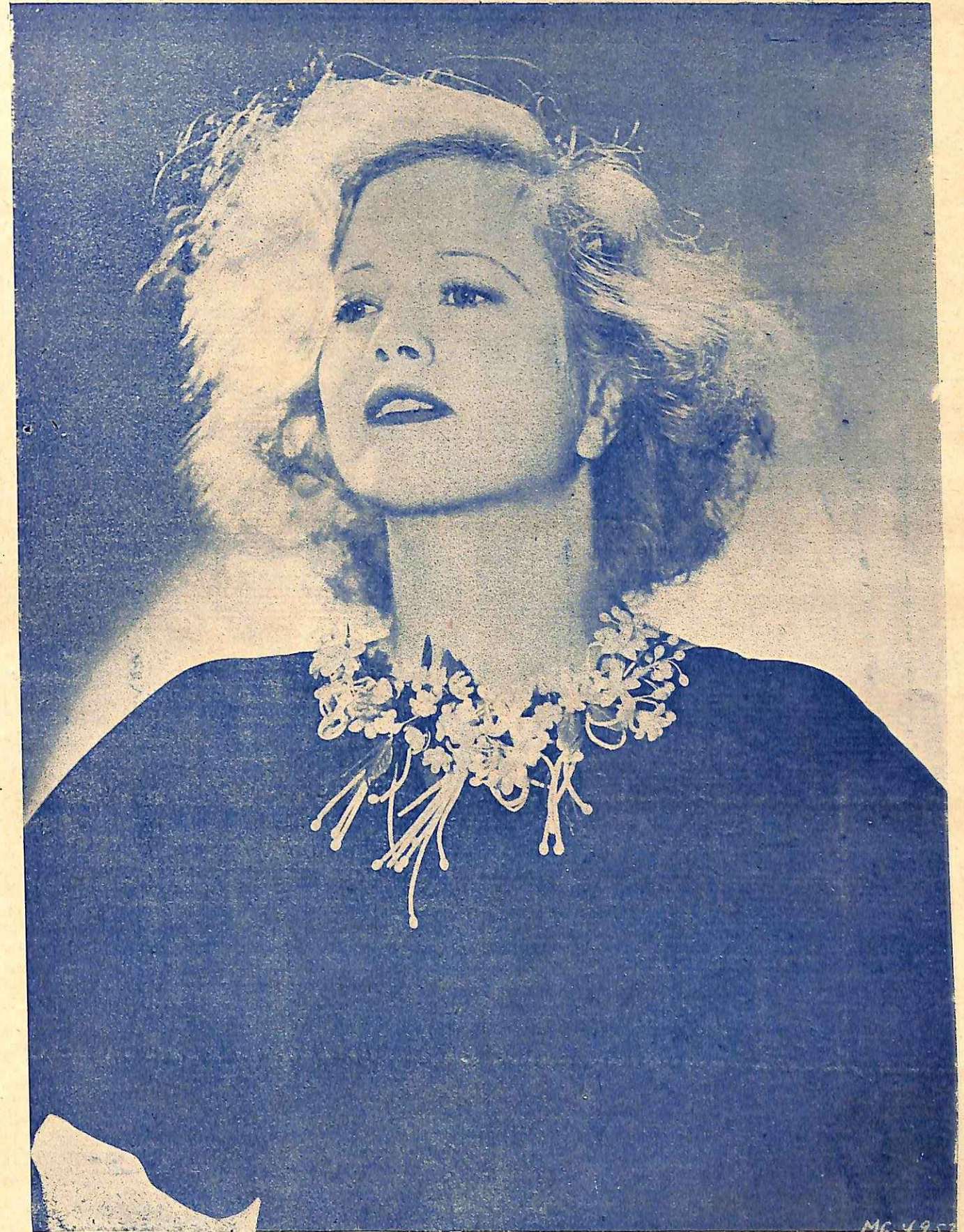
φημισμένους «αστέρες» υπάρχουν και άστέρες... τετράποδοι !

Έξυπνώτατα δηλαδή σκυλιά που παίζουν θαυμάσια, τον ρόλο τους μπρο

πουργκ, στα 1590 από τον 'Ολλανδό δαλοποιό Γιάνσεν.

* * * 'Απ' όλα τα ζώα φημίζεται για το μνημονικό του ο έλέφας.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Φωτογραφίες Μετρο-Γκόλντουϊν

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΦΡΑΝΣΙΝ ΛΑΡΙΜΟΡ

ΜΑΤΙΑ ΓΑΛΑΝΑ

ΣΤΙΧΟΙ
Β. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

f

Κά-ποιο βρά-δυ γνωρι-στή-καν μά-σε λι-πο-χω-ρι-στή-καν ἔ-τσι τό-θε-λη-σε αὐ-
Σάν-τόν εἰ-δέ-νῃ γυρ-νοῦ-σε κά-ποια νύ-χτα πού-ρλεν-τοῦσε μέ-ἔ-να-ἄλ-λο-νε-μα-

mf

τή- Μά-ε-κῆ-νος δέν-ξε-χνά-ει κιά-πο το-τε-πιά-ζη-τά-ει γά-μα-θη-το-για-
ζύ- Τόν-ρω-τά-για-τι-πο-φε-ρει-μέ-σόν-κό-σμο-δέν-τό-ξε-ρεις ὁ-ἔ-ρως-πῶς-δέν

τί- Ὁ-κα-θέ-να-τό-νω-τοῦ-σε-ἄ-φοῦ δέν-τό-να-γα-ποῦ-ε-για-τί-δέν-τόν-ξε-χνᾷ-Καί-αὐ-
ζει-Τοῦ-αὐ-τό-τῆς-λε-εἰ-μό-νος-δέν-θα-ξε-ρη-κ-τεῖ-νε-πό-νος-γί-αν-τό-και-μέ-ρω-τάς-Νά-για-

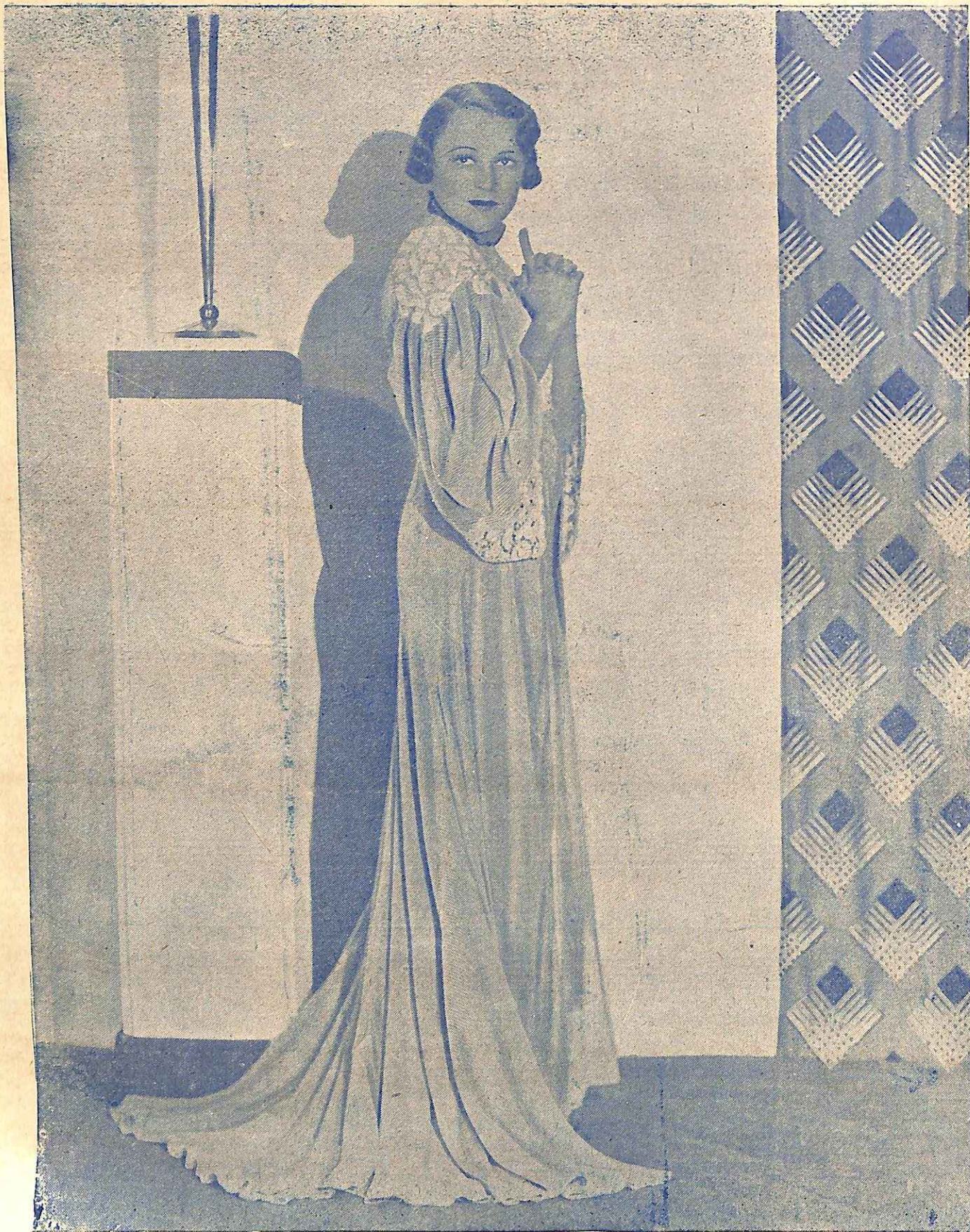
τοῖς-τοῦς-ἄ-παν-τά-ει-ἔ-νῃ-ψεύ-τι-κα-ρε-λά-ει-για-νά-κρύ-ψη-πῶς-πο-νά-Τά-
τί-τῆς-ψι-θυ-ρί-ζει-κρύ-βον-τας-ὅ-τι-δα-κρύ-ζει-Στό-λέ-ω-τῶ-ρᾷ-φοῦ-ρω-τάς-Τά

δύ-ο-της-γα-λά-νά-μα-τά-κία-πού-μέ-χουν-κά-νει-νά-πο-νώ-Ποῦν-δύ-ο-γα-λά-ζια-κοι-μα-
δύ-ο-σου

τά-κία-κλεμ-μέ-νᾳ-πό-τόν-οὐ-ρα-νό-Τά-πί-στε-πα-σάν-μέ-κυτ-τού-σα-νε-κί-αν-τά-γα-
ἦ-ξε-ρα-πῶς-εἰ-ναι-ψεύ-τι-κα-κί-ᾷ-τέ-ναι

1. πα-ω-μέ-ρω-τού-σα-νε-ἄ-λη-θι-νά-Δέν-μά-τια-καρ-διο-κλε-φ-τι-κα-τά-γα-λά-νά-
2.

Σ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΣΑΛΛΥ ΕΗΛΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Όταν φεύγεις, τὰ λόγια σου μένουν πάντα ἐδῶ. Σὺ ἔχεις τις δουλειές σου πού σέ ἀπασχολοῦν κι' ἐγὼ μένω μόνη. Κι' ὅταν εἵμαστε μαζί σ' ἀφίνω νὰ μιλής ὅπως ἔκανα ἐκείνο τὸ βράδυ, ἐκεῖ ψηλά στὸ βουνό, πού σὺ φόβουν τὴ σιωπὴ μου, ἐνῶ ἐγὼ ἀπελάμβανα τὴν ὥραία φωνή σου. Σκέψου: ὅλη τὴν ἡμέρα μονάχη..

—Εἰσι, ἀπογοητευμένη καὶ βουτηγμένη στὸ αἶσθημα πού τῆς φλόγιζε τὴν καρδιά καὶ τὸ αἷμα, ἡ Έντα Σκάρλι μιλοῦσε στὸν ἐραστή της, τὸν δικηγόρο Φαμπρίτσιο Ἀρσέρι. Αὐτὸς ἦταν ἕνας εὐγενὴς πού εἶδε τὸν ὄνομά του νὰ κυλιέται στὴ λάσπη ἐξ αἰτίας τοῦ πατέρα του πού ἦταν γεμάτος ἐλαττώματα.

Γιὰ νὰ ζήσει, ἐπειδὴ εἶχε φθάσει στὴν ἐσχάτη φτώχεια, δέχτηκε τὴ βοήθεια καὶ τὴ συνεργασία ἑνὸς φίλου του, τοῦ δικηγόρου Ἰουλίου Σκάρλι, μὲ τὸν ὁποῖο ἄνοιξε δικηγορικὸ γραφεῖο.

Δὲν ἄργησε ὅμως ν' ἀγαπήσῃ τὴ γυναῖκα τοῦ φίλου του, τὴν ὥραία Έντα, ἡ ὁποία σὲ λίγο καιρὸ ἔγινε ἐρωμένη του κι' ἦταν πρόθυμη νὰ κάνῃ κάθε θυσία γι' αὐτόν.

Στὶς λιγοστὲς ἐκείνες στιγμὲς πού τὸν ἄφινε ἐλεύθερο ἡ δουλειά του καὶ ἡ ἐπιτήρηση τοῦ κοινῆς τοσμπολιού τῆς ἐπαρχίας, ὁ Φαμπρίτσιο εὐρίσκει τὴν εὐτυχία κοντὰ στὴν ἐρωμένη του.

—Ὁ Ἰούλιος Σκάρλι, ὁ σύζυγός της δὲν ἤξερε τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Ἦταν ἀφροσιωμένος στὴ δουλειά του καὶ βοηθοῦσε τὸν φίλο του γιὰ τὸν ὁποῖο ἔλεγε παντοῦ πὼς ἦταν ἕνας καθὼς πρέπει νέος, τολμηρὸς στὶς ἀποφάσεις του καὶ πὼς παρ' ὅλη τὴν οἰκονομικὴ του στενοχώρια, κρατοῦσε τὴ θέσιν του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του. Γι' αὐτὸ λαίπρην τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ κάθε τόσο τὸν καλοῦσε στὸ σπίτι του νὰ τὸν περιποιηθῇ καὶ νὰ τὸν παρηγορή.

Μιά μέρα ὅμως στὸ σπίτι τοῦ δικηγόρου Σκάρλι παρουσιάστηκε ὁ γηραιὸς κόμης Ἀρσέρι, ὁ πατέρας τοῦ Φαμπρίτσιου. Προσεπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ πείσῃ τὴν Έντα νὰ μιλήσῃ στὸν γιὸ τοῦ καὶ νὰ τὸν συμβουλεύσῃ νὰ παντρευτῇ μὴ μὴ πλουσία κόρη ἑνὸς φίλου του.

—Ἀλλὰ γιατί ὁ κόμης ἀπειτάθῃ ἀπ' εὐθείας σ' αὐτήν. Τὴν ἀπάντησιν τὴν ἔδωσε ἀμέσως ὁ κόμης:

—Πρέπει, ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἐπιρροὴ στὸ γιὸ μου, νὰ μὲ βοηθήσουν. Ἐπὶ πλέον πρέπει νὰ δώσω τελειωτικὴ ἀπάντησιν... Εἶμαι βέβαιος πὼς σεῖς θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὸν πείσω. Κι' ἐξηκολούθησε, θέλοντας νὰ μάθῃ μήπως ὁ γιὸς του εἶχε κανένα ἔρωτα στὴν καρδιά του, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ παντρευτῇ.

—Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κρυφοὶ ἔρωτες δὲν ἔχουν καμμιὰ ὀφέλεια ἀλλὰ καταστρέφουν. Ἐξηκολούθησε ὁ κόμης. Στὴν ἀρχὴ ὅλα φαίνονται ρόδινα ἀλλ' ὕστερα ἀρχίζει ὁ ἐφιάλτης. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τώρα πρέπει νὰ μὴ χαθῇ ἡ εὐκαιρία κι' ὁ γιὸς μου νὰ μείνῃ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ δυστυχισμένος..

Τὰ λόγια τοῦ κόμητος ἔδειχναν ὅτι ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐπιβληθῇ στὴν Έντα καὶ νὰ τὴν κάνῃ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ γιὸ τοῦ. Ἀργότερα ὁ κόμης, βλέποντας πὼς τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ πείσῃ τὸ γιὸ τοῦ, ἔκανε μιά ἀτιμία. Ἐπαρουσίασε στὴν Τράπεζα ἕνα γραμμάτιο γιὰ σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸ, μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ ἀνδρός της Έντας.

Ἦταν πλαστό. Καὶ μόλις τὸ ἔμαθε ὁ γιὸς τοῦ, σκέφτηκε ὅτι αὐτὴ ἡ πράξις θὰ ἦταν ἡ καταστροφὴ τοῦ καὶ θὰ ἐκηλίδανε τὸ ὄνομά του, πού μὲ τόσες θυσίες εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξαγνίσῃ. Ἀλλὰ πού θάβρισκε τὰ χρήματα ὁ Φαμπρίτσιο; Τότε ὁ Ἰούλιος Σκάρλι ἐπενέβη γιὰ νὰ τὸν σώσῃ.

Ἀκριβῶς τὶς ἡμέρες ἐκείνες εἶχε εἰσπράξει ἀρκετὰ χρήματα καὶ τὰ προσέφερε στὸν φίλο του. Ὁ Φαμπρίτσιο, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ γενναία προσφορὰ, ἀρνῆθηκε. Σὰν ἐραστὴς τῆς γυναίκας του πού ἦταν, πὼς μποροῦσε νὰ δεχθῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Χί-

—Τότε ἐκείνος, γιὰ τὸν πείσῃ νὰ δεχθῇ σκέφτηκε νὰ ζητήσῃ γὰ τὸν βοηθήσῃ ἡ γυναῖκα του. Ἡ Έντα ὅμως κατάλαβε ἀμέσως τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Φαμπρίτσιο δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸ δάνειον καὶ ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ πείσῃ τὸν ἐραστή της νὰ δεχθῇ καὶ γι' αὐτὸ ἀπῆντησε στὸν ἄνδρα της ὅτι δὲν ἦταν εἰς θέσιν νὰ διαπραγματευτῇ γιὰ τόσο λεπτὴ ὑπόθεση.

—Θὰ χάσω τὸ κεφάλι μου! Ἐξοφῶναι μὰ στιγμὴ ὁ Ἰούλιος. Τὸ γεγονός αὐτὸ μὲ κάνει νὰ υποψιάζομαι. Τότε μόνον κατάλαβε καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα τοῦ:

—Γιατί δὲν δέχεσαι νὰ μιλήσῃς στὸν Φαμπρίτσιο; Γιὰ πρώτη φορὰ σὲ βλέπω νὰ λὲς ψέμματα!

Ἡ Έντα ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ ἀνδρός της κλαίγοντας. Τότε σωφιστήθηκε κι' αὐτὸς σὲ μιά πολυθρόνα καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

Ἡ ἀνέλπιστη ἀποκάλυψις μιᾶς τέτοιας ἀτιμίας τὸν εἶχε κεραυνοβολήσει. Ἐννοιοῦσε τὸ μυαλό του νὰ γυρίσῃ τὴ σκέψιν του νὰ σταματᾷ μπρὸς στὸ δυσύχημα αὐτὸ πού συνέτριβε τὴ ζωὴ του. Τὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας του γκρεμιζόταν μπροστὰ τοῦ σὲ ἐρείπια...

Σὲ λίγη ὥρα ἔδωχε τὸν ἄπιστο φίλο του. Μὰ τί μπορούσε νὰ κάνῃ παρ' ὅτι ὁ Ἰούλιος Σκάρλι; Ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του μαζί μὲ τὴν κορούλα του, μὲ τὴ δικαιολογία πὼς θάκανε μιά ἐπίσκεψιν τῆς μητέρας τοῦ καὶ θὰ γύριζε σὲ μιά ὥρα.

—Ἔτσι—ἐσκέφθη—ἡ Έντα θὰ εἶναι ἐλεύθερη νὰ σκεφθῇ ἂν πρέπει ἢ ὄχι ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἐραστή της γιὰ πάντα. Πράγματι, οἱ δύο ἐρασταὶ συννηνιήθησαν ἀργότερα ἀλλὰ ἀμέσως κατάλαβαν πὼς δὲν θὰ τοὺς ἦταν δυνατόν νὰ ζήσουν μαζί.

—Κύταξε—εἶπε ἡ Έντα—Τὸ παιδί μου θὰ νομίσῃ πὼς εἶμαι στὸ σπίτι καὶ τὸ περιμένα. Ὅλ' ἐξοφῶναι μὲ τὴ γλυκερὰ φωνούλα του. Ὅλ' ἐξοφῶναι. Δὲν ἔχει τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβησαν.

—Μεῖν! Μεῖν! Μὴν ἔλθῃς κοντά μου! τῆς φώναξε τότε ὁ Φαμπρίτσιο φεύγοντας.

Τὸν εἶδε νὰ ἀπομακρύνεται χωρὶς οὔτε κἂν νὰ σκεφθῇ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ της. Σ' ὅλο τὸ εἶναι της κυριαρχοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα μόνον ἡ μητέρα. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ μητρικοῦ ἐνστικτοῦ κάθε ἄλλο αἶσθημα παραμεριζόταν καὶ ἡ θολωμένη σκέψιν της δὲν ἔβλεπε ἄλλο παρὰ ἕνα παιδικὸ προσώπακι πού τῆς χαμογελοῦσε.

Κι' ὅταν ἀργότερα ὁ Ἰούλιος ἐπέστρεψε στὸ σπίτι ξαναφέρνοντας τὴν μικρούλα κόρη του γύρους κι' εἶπε μὲ λυπημένη φωνὴ στὴ γυναῖκα τοῦ:

—Δὲν ἔφυγες. Καλὰ ἔκανες. Ἐχομε τὸ παιδί μας. Νὰ ξέ- ρης ὅμως πὼς ποτὲ δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω. Γιατί δὲν θὰ μπορέ- σω νὰ ξεχάσω ποτὲ στὴ ζωὴ μου τὸ ψυχικὸ αὐτὸ πλήγμα πού μοῦδωσες. Νόμισα γιὰ μιά στιγμὴ πὼς θὰ ἐγκατέλειπες τὸ σπίτι σου καὶ θάφευγες καὶ δὲν θὰ σ' ἐμπόδιζα νὰ τὸ κάνῃς; δὲν θὰ σὲ ξαναφώναζα ποτέ...

Ἡ Έντα ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς. Ὁ Ἰούλιος τῆς σήκωσε τότε μὲ τὴ παλάμη τοῦ τὸ κεφάλι καὶ κυττώντας τὴν μεσ' τὰ μάτια τῆς εἶπε:

—Ἄν μιά μέρα μεγαλώσῃ τὸ παιδί μας, κι' ἔχει ἀρκετὴ προίκα γιὰ νὰ παντρευτῇ ἕναν καθὼς πρέπει ἄνθρωπο, θὰ προσπαθήσω νὰ τῆς δώσω ἕναν νέο πού νὰ μὴ εἶναι καὶ τόσο ἀπλη- σχολημένος στὴν ἐργασία του καὶ νὰ μὲν κοντὰ στὴ γυναῖκα του.. γιὰ νὰ μὴ γλυτροῦσῃ ποτὲ πρὸς τὴν ἀτιμία. Ἔτσι λοι- πὸν τώρα ἐμεῖς οἱ δύο πρέπει νὰ φροντίσουμε μόνον γιὰ τὸ παι- δί μας καὶ νὰ τὸ καταστήσουμε εὐτυχισμένο γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς μικρούλας.

—Μαμά!

Τότε ὁ Ἰούλιος, σκουπίζοντας μὲ τὸ μαντύλι τοῦ τὰ δάκρυα τῆς γυναίκας τοῦ εἶπε:

—Έντα, πήγαινε μέσ' σὲ φωνάζει τὸ παιδί μας! Τὰ λόγια τοῦ αὐτοῦ ἦσαν ἡ συγγνώμην πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἦταν μιά θυσία γιὰ τὸ παιδί του...

Γ. ΤΖΙΑΚΟΤΑ

999

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΤΑ

ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ
ΤΟΥ Γ. ΤΖΙΑΚΟΤΑ

λιες δύο σκέψεις πλημ-
μύριζαν τὸν νοῦ του
καὶ προσπαθοῦσε νὰ
βροῖσῃ δικαιολογίες
γιὰ ν' ἀρνῆται τὴν
προσφορὰ τοῦ φίλου
του.

Τότε ἐκείνος, γιὰ
τὸν πείσῃ νὰ δεχθῇ
σκέφτηκε νὰ ζητήσῃ

γὰ τὸν βοηθήσῃ ἡ γυναῖκα του. Ἡ Έντα ὅμως κατάλαβε ἀμέ-
σως τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Φαμπρίτσιο δὲν ἤθελε νὰ
δεχθῇ τὸ δάνειον καὶ ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ πείσῃ τὸν ἐραστή
της νὰ δεχθῇ καὶ γι' αὐτὸ ἀπῆντησε στὸν ἄνδρα της ὅτι δὲν ἦ
ταν εἰς θέσιν νὰ διαπραγματευτῇ γιὰ τόσο λεπτὴ ὑπόθεση.

—Θὰ χάσω τὸ κεφάλι μου! Ἐξοφῶναι μὰ στιγμὴ ὁ Ἰούλιος.

Τὸ γεγονός αὐτὸ μὲ κάνει νὰ υποψιάζομαι. Τότε μόνον κατάλαβε καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα τοῦ:

—Γιατί δὲν δέχεσαι νὰ μιλήσῃς στὸν Φαμπρίτσιο; Γιὰ πρώτη
φορὰ σὲ βλέπω νὰ λὲς ψέμματα!

Ἡ Έντα ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ ἀνδρός της κλαίγοντας.

Τότε σωφιστήθηκε κι' αὐτὸς σὲ μιά πολυθρόνα καὶ βυθίστηκε
σὲ σκέψεις.

Ἡ ἀνέλπιστη ἀποκάλυψις μιᾶς τέτοιας ἀτιμίας τὸν εἶχε κε-
ραυνοβολήσει. Ἐννοιοῦσε τὸ μυαλό του νὰ γυρίσῃ τὴ σκέψιν
του νὰ σταματᾷ μπρὸς στὸ δυσύχημα αὐτὸ πού συνέτριβε τὴ
ζωὴ του. Τὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας του γκρεμιζόταν μπροστὰ τοῦ
σὲ ἐρείπια...

Σὲ λίγη ὥρα ἔδωχε τὸν ἄπιστο φίλο του.

Μὰ τί μπορούσε νὰ κάνῃ παρ' ὅτι ὁ Ἰούλιος Σκάρλι;

Ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του μαζί μὲ τὴν κορούλα του, μὲ τὴ δι-
καιολογία πὼς θάκανε μιά ἐπίσκεψιν τῆς μητέρας τοῦ καὶ θὰ γύ-
ριζε σὲ μιά ὥρα.

—Ἔτσι—ἐσκέφθη—ἡ Έντα θὰ εἶναι ἐλεύθερη νὰ σκεφθῇ ἂν
πρέπει ἢ ὄχι ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἐραστή της γιὰ πάντα.

Πράγματι, οἱ δύο ἐρασταὶ συννηνιήθησαν ἀργότερα ἀλλὰ ἀμέ-
σως κατάλαβαν πὼς δὲν θὰ τοὺς ἦταν δυνατόν νὰ ζήσουν
μαζί.

—Κύταξε—εἶπε ἡ Έντα—Τὸ παιδί μου θὰ νομίσῃ πὼς εἶμαι
στὸ σπίτι καὶ τὸ περιμένα. Ὅλ' ἐξοφῶναι μὲ τὴ γλυκερὰ φωνού-
λα του. Ὅλ' ἐξοφῶναι. Δὲν ἔχει τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβησαν.

—Μεῖν! Μεῖν! Μὴν ἔλθῃς κοντά μου! τῆς φώναξε τότε ὁ
Φαμπρίτσιο φεύγοντας.

Τὸν εἶδε νὰ ἀπομακρύνεται χωρὶς οὔτε κἂν νὰ σκεφθῇ νὰ
τὸν κρατήσῃ κοντὰ της. Σ' ὅλο τὸ εἶναι της κυριαρχοῦσε ἐκείνη
τὴν ὥρα μόνον ἡ μητέρα. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ μητρικοῦ
ἐνστικτοῦ κάθε ἄλλο αἶσθημα παραμεριζόταν καὶ ἡ θολωμένη
σκέψιν της δὲν ἔβλεπε ἄλλο παρὰ ἕνα παιδικὸ προσώπακι
πού τῆς χαμογελοῦσε.

Κι' ὅταν ἀργότερα ὁ Ἰούλιος ἐπέστρεψε στὸ σπίτι ξαναφέρ-
νοντας τὴν μικρούλα κόρη του γύρους κι' εἶπε μὲ λυπημένη φωνὴ
στὴ γυναῖκα τοῦ:

—Δὲν ἔφυγες. Καλὰ ἔκανες. Ἐχομε τὸ παιδί μας. Νὰ ξέ-
ρης ὅμως πὼς ποτὲ δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω. Γιατί δὲν θὰ μπορέ-
σω νὰ ξεχάσω ποτὲ στὴ ζωὴ μου τὸ ψυχικὸ αὐτὸ πλήγμα πού
μοῦδωσες. Νόμισα γιὰ μιά στιγμὴ πὼς θὰ ἐγκατέλειπες τὸ σπίτι
σου καὶ θάφευγες καὶ δὲν θὰ σ' ἐμπόδιζα νὰ τὸ κάνῃς; δὲν θὰ
σὲ ξαναφώναζα ποτέ...

Ἡ Έντα ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς. Ὁ Ἰούλιος τῆς σήκωσε
τότε μὲ τὴ παλάμη τοῦ τὸ κεφάλι καὶ κυττώντας τὴν μεσ' τὰ
μάτια τῆς εἶπε:

—Ἄν μιά μέρα μεγαλώσῃ τὸ παιδί μας, κι' ἔχει ἀρκετὴ
προίκα γιὰ νὰ παντρευτῇ ἕναν καθὼς πρέπει ἄνθρωπο, θὰ προ-
σπαθήσω νὰ τῆς δώσω ἕναν νέο πού νὰ μὴ εἶναι καὶ τόσο ἀπλη-
σχολημένος στὴν ἐργασία του καὶ νὰ μὲν κοντὰ στὴ γυναῖκα
του.. γιὰ νὰ μὴ γλυτροῦσῃ ποτὲ πρὸς τὴν ἀτιμία. Ἔτσι λοι-
πὸν τώρα ἐμεῖς οἱ δύο πρέπει νὰ φροντίσουμε μόνον γιὰ τὸ παι-
δί μας καὶ νὰ τὸ καταστήσουμε εὐτυχισμένο γιὰ ὅλη του τὴ
ζωὴ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀκούστηκε ἡ φωνὴ
τῆς μικρούλας.

—Μαμά!

Τότε ὁ Ἰούλιος, σκουπίζοντας μὲ τὸ μαντύλι τοῦ τὰ δάκρυα
τῆς γυναίκας τοῦ εἶπε:

—Έντα, πήγαινε μέσ' σὲ φωνάζει τὸ παιδί μας! Τὰ λόγια τοῦ
αὐτοῦ ἦσαν ἡ συγγνώμην πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἦταν μιά θυσία
γιὰ τὸ παιδί του...

Γ. ΤΖΙΑΚΟΤΑ

999

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολυεκατομμυριοῦχος Κέσσελμπαχ, πού ζητούσε νά βοή κἀποιοι Πέτρον δούκα, γιά νά ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιο πού θὰ τὸν ἔκανε ἐνδοξο, βρέθηκε σκοτωμένος στὸ ξενοδοχεῖο «Παλλὰς» μὲ μιὰ μικρὴ πληγὴ κάτω ἀπὸ τὴν καρωτίδα, καὶ δίπλα στὸ πτώμα του ἡ κάρτα τοῦ Λουπέν. Σὲ λίγο ἐδολοφονήθη καὶ ὁ γραμματικὸς του, ἐπειδὴ ἀνεγνώρισε σὲ ποιὸν ἀνῆκε ἡ ταμπакέρα μὲ τὰ ψηφία Λ. Μ., πρὶν μιλήσῃ. Τὸ ἴδιο βράδυ γύρισε καὶ ἡ Δολορὲς Κέσσελμπαχ, ἡ ὁποία συντηριζομένη ἀπὸ τὴ δεινὴ συμφορὰ, ἀπεσώθη σὲ μιὰ βίλλα, κατὰ σύσταση τοῦ πρίγκηπος Σερνίν—τοῦ Λουπέν. Ἐκεῖ ἔμεινε καὶ ἡ τροφὸς τοῦ Λουπέν ἡ Φραντζέσκα μὲ τὴν νεαρὰν Εὐδοκίαν, τὴν προστατευομένην τοῦ Λουπέν ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ὁ Πέτρος ὁ Δουὲ ἐπέθανε, ἐφάρξε τέτοιον τὸν ποιητὴ Μπωμπρέ πού ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ τὸν ἔβαλε νὰ γνωρισθῇ μὲ τὴν Εὐδοκίαν. Ὅταν ἦλθε στὸ Παρίσι ὁ Στάινβεγκ, καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Λενορμάν τοῦδειξε τὴν ταμπакέρα, ἐκεῖνος ἐτρόμαξε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα, μὲ ὅλες τὶς παρακλήσεις τῆς Δολορὲς ποῦνταν μπροστά. Ὅταν ἔφρευε τὸν ἄρτσξαν καὶ ὁ Λενορμάν ἐρρίχθη εἰς καταδίωξιν τῶν κακούργων. Ἐκεῖνοι τὸν παρέσυραν μὲ τὸν Γκουρέλ στὰ ὑπόγεια τῆς βίλλας—ποὺ ἔμεινε ἡ Κέσσελμπαχ, ἔπιασαν καὶ τοὺς δυὸ καὶ τοὺς ἐρρίξαν στὸν Σηκουάνα. Ὑστερᾷ ἀπὸ μέρες στὰ ἴδια ὑπόγεια ὁ συνένοχος τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου, ὁ Ἀλτενχάιμ βρέθηκε σκοτωμένος ἀπὸ τὸν σύντροφό του, καὶ ἐκεῖνος ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ Λενορμάν ἦταν ὁ Λουπέν, ὁ ὁποῖος καὶ συνελήφθη διότι δὲν ἐπνίγη στὸ Σηκουάνα. Στὴ φυλακὴ ὁ Λουπέν δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Στάινβεγκ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι τὸ μυστικὸ τοῦ Κέσσελμπαχ ἦταν ὅτι ὑπῆρχαν μερικὲς πολύτιμες ἐπιστολὲς τοῦ Γερμανοῦ αὐτοκράτορος στὸν πύργον τοῦ Βέλδεντς. Ὁ Λουπέν ἔκαμε μερικὲς δημοσιεύσεις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπῆρε καὶ ἐπῆγαν στὸ Βέλδεντς. Μιὰ μικρὴ τρελλὴ ποῦνταν ἐκεῖ, λίγο τοὺς ὠδήγησε στίς ἐρευνὲς τῶν καὶ ὁταν τέλος ὁ Λουπέν ἀνεκάλυψε τὴν κρύπτην δὲν βοήκε τίποτα ἐκεῖ μέσα. Εἶχε πάρει τὶς ἐπιστολὲς καὶ εἶχε δολοφονήσει τὴν τρελλὴ Τσιλδαν. Ὁ Λουπέν υπεσχέθη νὰ βοή τὶς ἐπιστολὲς ἐντὸς μηνὸς καὶ ἐπεσκέφθη στὸ σπίτι τῆς τῆς Κέσσελμπαχ ἡ ὁποία τοῦ ἐξέφρασε τὸν τρόμον τῆς γιὰ τὴν παρακολουθοῦσαν. Πῆγε καὶ βοήκε ἕναν ἀπὸ τοὺς συμμορίτες καὶ ἀπ' αὐτὸν ἔμαθε πού θὰ συνηγνόντο οἱ συμμορίται. Τότε πῆγε ἐκεῖ, κρύφτηκε σὲ μιὰ ἀποθήκη καὶ ἀκούοντάς τοὺς νὰ συσκέπτονται μαθαίνει τὰ σχέδιά τοὺς καὶ κατορθώνει νὰ προλάβῃ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Κέσσελμπαχ, νὰ τοὺς συλλάβῃ ὅλους καὶ νὰ τοὺς παραδώσῃ στὴ δικαιοσύνη.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἐκεῖνον μόνον πού εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπενθυμώμε εἶναι τὸ πελῶριον μέρος πού ἔλαβεν ὁ Ἀρσέν Λουπέν κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ὑποθέσεως καὶ εἰς τὰ διάφορα ἐπεισόδια τῆς διαδικασίας τῆς.

Πραγματικὰ αὐτὸς διηύθυνε τὰς ἀνακρίσεις. Διέτασε ἐρευνεῖς, ὑπεδείκνυε μέτρα πού ἔπρεπε νὰ λάβουν κάθε φορὰ, προετοίμαζε ἐρευνεῖς, τὰς ἐρωτῆσεις πού θὰ ὑπεβάλλοντο στοὺς ἐνόχους, καὶ εἶχε πρόχειρες ἀπαντήσεις σὲ κάθε ἀπορία.

Ποιὸς δὲν θυμᾶται τὴν γενικὴν κατάπληξιν κάθε πρωτῆ, ὅταν ἐδιόβαζε ὁ κόσμος στίς ἐφημερίδες τὶς ἐπιστολὲς του, ἀκόλυντες εἰς λογικὴν καὶ αὐθεντικότητά, ἐπιστολὲς τῆς ὁποίας διαδοχικῶς ὑπέγραφε μὲ τὰ ὀνόματα:

Λουπέν ἀνακριτῆς. Λουπέν Γενικός Εἰσαγγελεὺς. Λουπέν Σφραγιδοφύλαξ. Λουπέν ὁ ἄνευ τίτλου.

Παρουσίαζεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐνδιαφέρον, ζήλον βιαστικότητα ἀκόμη, τὰ ὁποία ἐξέπλητταν ἐπειδὴ προήρχοντο ἀπ' αὐτὸν τὸν τὸσον εἰρῶνα συνήθως καὶ λόγω κράσεως τὸσον εὐδιάθετον σὲ εἰρωνίες καὶ σὲ περιφρόνησιν καὶ

θε σοβαροῦ καὶ σπουδαίου.

Ἄλλ' ἔχι αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν ἐνέπνεε τὸ μῖσος.

Μισοῦσε τὸν Λουδοβίκο Δὲ Μαλράιχ, κακοῦργον αἰμοχαρῆ, κτήνος ἀκάθαρτον, πού ἔσχιζε σάρκες χωρὶς λόγον, τὸν ὁποῖον πάντοτε ἐφοβήθη, καὶ ὁ ὁποῖος καὶ σιδηροδέσμιος καὶ νικημένος καὶ ἀνίσχυρος τώρα ἐδάγκωνε ὑπόλως μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ ἐγκλήματος. Τοῦ ἐνέπνεε φόβη καὶ ρίγος ἀποτροπιασμοῦ τὰ ὁποῖα αἰσθανόμεθα στὸ ἀντικρυσμα ρυπαροῦ ἐρπετοῦ.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου ὁ Μαλράιχ γιὰτὶ

δὲν εἶχε τὸ θαῶτος νὰ καταδιώξῃ τὴν Δολορὲς;

—Ἐπαίξε, ἔχασε, σκεπτόταν ὁ Λουπέν, τὸ κεφάλι του θὰ τιναχθῇ!

Ἐπιθυμοῦσε γιὰ τὸν ἀπαίσιον ἐχθρὸ του τὴν λαιμητόμο, τὸ ὠχρὸ πρωτῆ, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ μαχαίρι τῆς γκιλλοτίνης γλυστρᾷ καὶ σκοτώνει...

Ἀλλόκοτος ὑπόδικος, αὐτὸς πού ὁ ἀνακριτὴς εἶχεν ὑπὸ ἀνάκρισιν μῆνες ὁλόκληρους, μέσα εἰς τοὺς ἀσφαλεῖς τοίχους τοῦ γραφείου του.

Ἀλλόκοτη προσωπικότης τὸ πλᾶσμα ἐκεῖνο, τὸ ὅστεῶδες καὶ σκελετομορφο, πού εἶχε ὄψη πεθαμένου.

Φαινόταν σὰν ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα νὰ ἔλειπαν ἀπὸ τὸ σῶμα του.

Σὲ κάθε ἐρώτησιν πού τοῦ ἔκαναν ἀπαντοῦσε στερεότυπα:

—Ὁνομάζομαι Λέων Μασσιέ.

Αὐτὴ ἦν ἡ μόνη φράσις μέσα εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε συγκεντρωθῇ ἡ ἀμυνὰ του.

Καὶ ὁ Λουπέν ἀνταπαντοῦσε μὲ τραχύτητα.

—Λὲς ψέμματα! Ὁ Λέων Μασσιέ ἀπὸ τὸ Περιγκαί, ὁρφάνος σὲ ἡλικίαν δέκα ἐτῶν, πέθανε πρὸ ἑπταετίας. Ἐκλεψες τὰ χαρτιά του. Ἀλλὰ ἐξέχασες τὴ διαθήκη του. Νά την.

Καὶ ὁ Λουπέν ἔστειλε στὸ δικαστήριον τὸ ἀντίγραφόν της.

—Εἶμαι ὁ Λέων Μασσιέ, ἐβεβαίωνε πάλι ὁ κατηγοροῦμενος.

—Λὲς ψέμματα, ἐπαναλάβαινε καὶ ὁ Λουπέν. Εἶσαι ὁ Λουδοβίκος Δὲ Μαλράιχ, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος κάποιου μικροεπαυτοῦ πού ἐγκαταστάθη στὴν Γερμανία τὸν 18^{ον} αἰ. Εἶχες ἕνα ἀδελφόν ὁ ὁποῖος διαδοχικῶς ἄλλαξε τὰ ὀνόματα: Παίρπαρ, Ριμπέρτα καὶ Ἀλτενχάιμ. Τὸν ἀδελφὸ αὐτὸν τὸν σκότωσες ἐσὺ ὁ ἴδιος.

—Εἶσαι ὁ Λέων Μασσιέ.

—Ψέμματα! Εἶσαι ὁ Μαλράιχ! Νά τὸ πιστοποιητικὸν τῆς γεννήσεώς σου. Νά ἡ πρόξις τῆς γεννήσεως τοῦ ἀδελφοῦ σου, νά καὶ ἡ πράξις τῆς γεννήσεως τῆς ἀδελφῆς σου.

Καὶ τὰ τρία αὐτὰ ἔγγραφα ὁ Λουπέν τὰ κατέθεσε στὸ δικαστήριον.

—Δὲν λέει τὴν ἀλήθειαν, πράγματι ἐπεκύρωσε καὶ ὁ δικηγόρος τῆς κατηγορίας. Ὅλες ἡ καταθέσεις, ὅλα τὰ ἔγγραφα τὸν ἐνοχοποιοῦν... Εἶναι κακοῦργος τοῦ χειροτέρου εἴδους!

Ἀλλωστε, ἐκτὸς ἀπ' ἐκεῖνα πού ἀφοροῦσαν τὴν ταυτότητά του, ὁ Μαλράιχ δὲν ὑπερασπιζόταν τὸν ἑαυτὸ του σὲ τίποτε ἄλλο, συντηριζόμενος χωρὶς ἀμφιβολίαν ἀπὸ τὴν σωρευομένην τὸσον ἐνοχοποιητικῶν ἀποδείξεων.

Τι μπορούσε νὰ πῇ;

Εἶχαν στὰ χέρια τῶν σαράντα σημειώσεις γραμμένες μὲ τὸ χέρι του—ἡ παροβολὴ τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος τὸ εἶχε ἀποδείξει—πού ἀπευθυνόνταν στὴν συμμορίαν τῶν συνένοχων του καὶ τὶς ὁποῖες εἶχε ἀμείψει νὰ σχίσῃ ὅταν ξαναγύρισαν πάλι σ' αὐτόν.

Καὶ ὅλες οἱ σημειώσεις ἐκεῖνες ἦσαν διαταγὲς γιὰ τὴν ὑπόθεσιν Κέσσελμπαχ, τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Λενορμάν καὶ τοῦ Γκουρέλ, τὴν καταδίωξιν τοῦ Στάινβεγκ τὴν κατασκευὴν τῶν ὑπογείων στοῶν καὶ διάφορα ἄλλα ἐγκλήματα.

Μποροῦσε νὰ τὰ ἀνηθῇ;

Ἐνα μόνον, ἀρκετὰ παράδοξον, ἔφερνε σὲ σύγχυσιν τὴν δικαιοσύνην.

Ὅταν ἦλθαν εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῶν οἱ ἐπὶ τὰ ληστὰ, ἐβεβαίωσαν ὅλοι διὰ τὸν ἐγνώριζαν διόλου.

Δὲν τὸν εἶχαν ἴδει ποτέ.

Ἐλάβαιναντὶς ὁδηγίες του, εἴτε τηλεφωνικῶς εἴτε εἰς τὸ

σκοτάδι ἐκριβῶς δὲ μὲ τὰ μικρὰ αὐτὰ σημειώματα πού ὁ Μαλράιχ τοὺς ἔδινε στὰ χέρια, γρήγορα καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ἀλλὰ ὅπωςδήποτε ἡ ἐπικοινωνία τοῦ περιπτέρου τῆς ὁδοῦ Ντελαζιμὴν μὲ τὴν ἀποθήκην τοῦ Μεταπράτου δὲν ἦταν ἀρκετὴ ἀποδείξεις συνεννοήσεως;

Ἀπ' ἐκεῖ ὁ Μαλράιχ ἔβλεπε καὶ ἄκουγε.

Ἀπ' ἐκεῖ ὁ ἀρχηγὸς ἐπέβλεπε καὶ ἐπιτηροῦσε τοὺς ἀνθρώπους του.

Οἱ δὲ ἀντιφάσεις; Τὸ, φαινομενικὰ, ἄσχετα τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο.

Ὁ Λουπέν τὰ ἐξήγησε ὅλα σὲ ἓνα περίφημον ἄρθρον πού δημοσιεύθηκε τὸ πρωτῆ τῆς δίκης. Ἀνεπτύξε τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς, ἀπεκάλυψε τὰ σκοτεινὰ σημεία κατέρριψε τὶς ἀντιγνωμίες, ἀπέδειξε ὅτι ὁ Μαλράιχ κατοικοῦσε—παρὰ τὴν γνώμην ὧν—στὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ μακαρίτου συνταγματάρχου Παίρπαρ καὶ κυκλοφοροῦσε χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς ἀνάμεσα στοὺς διαδρόμους τοῦ Παλάς Ὅτελ δ'που δολοφόνησε τὸν Κέσσελμπαχ, τὸν ὑπάλληλον τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὸν Κάρολον τὸν γραμματέα.

Κάτω ἀπὸ τὴν συνθήκην αὐτὴν ἡ δίκη ἔγινε μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀγωνίας, πού ἐβάραινε τὸ κοινὸν ἀπὸ τὶς ἀ-

ναμνήσεις τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ αἵματος, ἀτμόσφαιρα σκυθρωπὴ καὶ βαρεῖα, σκοτεινὴ καὶ ἀποπνικτικὴ, λόγῳ τῆς τρομερᾶς καὶ ἐπιμονῆς σιωπῆς τοῦ κατηγορουμένου.

Ὅυτε μιὰ διαμαρτυρία, ὅυτε μιὰ κίνηση, ὅυτε μιὰ κἀν λέξη;

Πρόσωπο ἀπὸ κερί πού ὅυτε ἄκουγε ὅυτε ἔβλεπε.

Ζώντανό φάντασμα καὶ τρομακτικὸ μὲ τὴν ριγηλὴ γαλήνην του, τὴν κτηνώδη ἀπάθειά του.

Μέσα στὴν οἴθουσα ὁ κόσμος ἐνοίωθε φρίκη.

Γιὰ τὸ ἐπηρεασμένον ἀπὸ ἀλλόφρονες φαντασιώσεις πού ὑφίστατο, ἀκροατήριον, δὲν ἦταν πλέον γι' αὐτὸ ἕνας ἀνθρώπος. Πόρρωσια ζόταν σὰν ἓν ὑπερφυσικόν, σὰν κάποιον δαιμόνιον ἀνατολῆ.

Ἐκὼς παρὰ μὴδ' ἓν, σὰν κάποια ἀπὸ τὶς Ἰνδικὲς ἐκεῖνες θεότητες πού συμβολίζον κατὰ τὸ ἄγριο, τὸ ἀνάνθρωπο τὸ αἰμοχαρὲς καὶ καταστρεπτικόν.

Ὅσον γιὰ τοὺς ἄλλους ληστὰς αὐτοὺς ὅυτε τοὺς πρόσεχε κανεὶς. Κομπάρσοι ἀσχημάντοι πού χανόταν μέσα στίς ἀκτίνες τοῦ σκότους πού ἔχυνε γύρω του ὁ ὑπερφυσικὸς αὐτὸς ἀρχιουμωρίτης.

Ἡ πλέον συγκινητικὴ κατάθεσις ἦταν τῆς κυρίας Κέσσελμπαχ.

Μέσα στὴ γενικὴν κατάπληξιν ἡ Δολορὲς πού δὲν εἶχε ἀπαντήσει σὲ καμμιὸν ἀπὸ τὶς ἐπικλήσεις τοῦ ἀνακριτοῦ παρουσιάσθηκε χήρα περίλυπη γιὰ νὰ καταθέσῃ πράγματα πού δὲν ἐπεβάρυναν καθόλου τὸ δολοφόνον τοῦ συζύγου της!

Εἶπε μονάχα ἀπλῶς ἀφοῦ τὸν ἐκύτταξε ἀρκετὴ ὥρα.

—Αὐτὸς μπῆκε στὸ σπίτι μου τῆς ὁδοῦ Ἀμπελώνων αὐτὸς μὲ ἀπῆγαγε, αὐτὸς μ' ἔκλεισε στὴν ἀποθήκην τοῦ Μεταπράτου. Τὸν ἀναγνώριζω.

—Τὸ βεβαιώνετε;

—Ναί.

—Ὅρκίζεσθε;

—Ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Τὴν ἄλλην μέρα ὁ Λουδοβίκος Δὲ Μαλράιχ ἡ Λέων Μασσιέ καταδικάζονταν εἰς θάνατον.

Καὶ ἡ τρομακτικὴ ἰου προσωπικότης εἶχε τόσον μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, ἐπισκιάσει τοὺς συνένοχους του, ὥστε γι' αὐτοὺς νὰ γίνονταν δεκτὲς πολλὰς ἐλαφρυντικῆς περιστάσεις.

—Λουδοβίκε Δὲ Μαλράιχ, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ πῇς; ῥώτησε ὁ πρόεδρος τῶν Συνέδρων.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε.

Ἐνα μόνον ζήτημα παρέμεινε σκοτεινὸ στὴν σκέψιν τοῦ Λουπέν. Γιατὶ ὁ Μαλράιχ εἶχε κάνει ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐγκλήματα;

—Ποῖος ἦταν ὁ σκοπὸς του; Τί ζητοῦσε;

Ὁ Λουπέν κακοποιεῖς καὶ αὐτὸς ἀλλὰ κατὰ βάθος ψυχὴ εὐγενικὴ δὲν μπορούσε νὰ κατανοήσῃ τόσον βάθος πορώσεως καὶ ἀπανθρωπίας.

Δὲν θὰ ἀργοῦσε ὥστόσο νὰ μάθῃ τὸ μυστηριώδες ἐλατήριο τῶν τῶσον κακοφυγμάτων τοῦ μυστηριώδους ἀντιπάλου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Ἡσυχος περὶ τῆς τύχης τῆς κ. Κέσσελμπαχ καὶ τῆς

—Μάρτυς μου ὁ Θεός! ἐπρόσθεσε ἡ νεαρὴ γυναῖκα. Αὐτὸ εἶναι...

Εὐδοκίας κρυστούμενος δὲ ἐνήμερος ἀπὸ τὸν Νουντεβίλ γιὰ τὶς διαπραγματεύσεις περὶ ἐπανορθώσεως τοῦ δουκὸς τοῦ Βέλδιντς, ὁ Λουπέν ἐπερνοῦσε τὰς ἡμέρας τοῦ ἐξῆς λεώνων τὸ παρελθόν του καὶ προετοιμάζων τὸ μέλλον του.

Ἡ ἰδέα τῆς διαφορετικῆς ζωῆς πού ἤθελε νὰ περνᾷ στὸ ἐξῆς ὑπὸ τὰ βλέμματα τῆς κ. Κέσσελμπαχ, τοῦ ἐνέπνεε νέες φιλοδοξίες καὶ αἰσθήματα ἐντελῶς ξένα καὶ ἐντελῶς ἀπροσδόκητα γι' αὐτόν. Καὶ εἰς τὰ νῆα τοῦ αὐτὰ ὄνειρα ἡ εἰκὼν τῆς Δολορὲς ἀνεμιγνύετο ἀορίστως, χωρὶς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Λουπέν νὰ μπόρῃ νὰ καθορίσῃ πῶς καὶ μέχρι ποίου σημείου.

Μέσα σὲ λίγες ἑβδομάδες ἐξηφάνι-

σε ὅλες τὶς ἐνδείξεις πού θὰ μπορούσαν νὰ τὸν ἐνοχοποιήσουν μιὰ ἡμέρα, ἀπεξημίωσαν ὅλους τοὺς συνένοχους του καὶ τοὺς ἀπεχαιρέτισε, λέγοντας ὅτι θ' ἔφευγε γιὰ τὴν Νότιον Ἀφρικήν. Μόνον οἱ Νουντεβίλ ἤξεραν τὴν ἀλήθειαν.

Μίαν ἡμέραν ἐπῆρε τηλεγράφημα, διὰ τοῦ ὁποίου τοῦ ἀνῆγγειλαν ὅτι εἶχε τέλος γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐπανορθώσις τῶν Βέλδιντς καὶ ὁ κόμης Βαλδεμόρ ἐπρόκειτο μὲ τρεῖς ἐπιλέκτους νὰ πάῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἄλλου μηνὸς στὸν πύργον τοῦ Μπρογγεν γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ Πέτρου τοῦ δουκός.

—Τὸ μεγαλειώδες σχέδιον τοῦ Κέσσελμπαχ πραγματοποιεῖται! ἀνεφώνησεν ὁ Λουπέν. Αὐριο δημοσιεύονται οἱ ἀρραβῶνες τῆς Εὐδοκίας καὶ τοῦ Πέτρου.

Ἐπῆγεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Μπρογγεν. Διέταξε τὸ αὐτοκίνητον νὰ σταματήσῃ σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση. ἠθέληεν ἡ ἀφίξις του νὰ μὴ γίνῃ ἐπιδεικτικὴ. Διέταξε τὸν σωφὸς τοῦ Ὀκτάβιον νὰ μὴ ὑστερᾷ ἀπὸ εἰκοσι λεπτά καὶ νὰ τοποθετήσῃ τὶς βαλίτσες του στὸ μικρὸ περίπτερον πού ἦτο στὴν ἄκρην τοῦ πάρκου.

Στὴν πρώτῃν στρὸφῃν τοῦ δρόμου ἐφάνη ὁ πύργος στὸ τέρμα τῆς δειροστοιχίας τῶν φιλυρῶν καὶ διέκρινε στὰ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η «Ξανθή Εχιδνα»

Στους κύκλους της γαλλικής κατασκοπείας ήταν γνωστή με τα χαρακτηριστικά Α. Β. 123 και από τους ξένους κατασκόπους είχε βαπτισθεί, ύστερα απ' τις πρώτες επιχειρήσεις της, «Ξανθή Εχιδνα». Στην πραγματικότητα ήταν μία από τις ωραιότερες νέες της γαλλικής αριστοκρατίας, η οποία από αγάπη προς την περιπέτεια προσεφέρθη να εξυπηρετήσει την Μυστική Υπηρεσία του Στρατού. Ήταν η κόμισσα Άρλντ Μ. Λιέρν—Σερβίε.

Τα καθήκοντα που της ανέτελλαν ήταν και άρχας μάλλον απλά και κατά τους πρώτους μήνες του παγκοσμίου πολέμου έδρασε έν αφανεία.

Το έπεισόδιον όμως που την έκανε διάσημη ήταν εκείνο που της επέτρεψε να επιτύχει την σύλληψη και τον τυφεκισμόν ενός από τους φοβερωτέρους Γερμανούς κατασκόπους, που υπήρχαν μέσα στο Παρίσι, δηλαδή του ψευτοβαρώνου Γουσταύου Φρίνγκερ, που ήταν ο Βαυαρός λοχαγός Κάρλ Πράις.

Την εποχή εκείνη το «Δεύτερον Γραφείον» είχε παρατηρήσει ότι πολλές από τις ραδιοφωνικές του μεταδόσεις ελαμβάνοντο και εξηγούντο από έναν άγνωστο ραδιοφωνικό σταθμό ο οποίος όμως θα εύρισκετο άναμφιβόλως μέσα στο Παρίσι.

Το γραφείον αντικατασκοπείας τότε, αφού εξήτησε πληροφορίες σχετικώς με τους ξένους τους διαμένοντας στο Παρίσι, κατέληξε να σχηματίσει την υπόνοια ότι δώδεκα από τους ξένους αυτούς ήταν υποψίοι. Διέταξε τότε δώδεκα πράκτορας να παρακολουθήσουν κατά πόδας τους υπόπτους αυτούς.

Στην κόμισσα είχε ανατεθεί η επιτήρηση του βαρώνου Φρίνγκερ κι' εκείνη εγκατεστάθη ως κομαριέρα στο ξενοδοχείο όπου έμενε ο κατασκόπος. Ύστερα από μερικές ημέρες παρακολουθήσεως η κόμισσα—καμαριέρα είχε εξακριβώσει τα εξής: Ο βαρώνος δεν έβγαίνει από το ξενοδοχείο σχεδόν καθόλου κι' έτρωγε μέσα στο δωμάτιό του που βρισκόταν στο τελευταίο πάτωμα, ακριβώς κάτω από τη στέγη. Επί πλέον ούδέποτε εξήλθε ν' αλλάξει δωμάτιο. Μέσα σ' αυτό υπήρχαν δυο μπαούλα, ένα πολύ μεγάλο και κενό και με κανονικές κλειδαριές και ένα άλλο πιο μικρό με πολύπλοκες κλειδαριές που έπρεπε να γνωρίζη κανείς τον μηχανισμό τους για να τις άνοιξη.

Για την Άρλντ δεν υπήρχε πιά αμφιβολία, ότι ο βαρώνος ήταν Γερμανός κατασκόπος. Και τότε απέφασε να δράση.

Επ'αυτοίς λοιπόν μίαν μικρὴς απουσίας του βαρώνου, μπήκε στο δωμάτιό του, γλύστρησε κοντά στο μεγάλο μπαούλο, άνοιξε μιά τρύπα στην πλευρά που κυττούσε προς τον τοίχο κι' απ' εκεί άνοιξε την κλειδαριά. Ανασήκωσε το σέπασμα και μπήκε μέσα. Πρὶν όμως κάνει όλες αυτές τις προετοιμασίες, έφρόντισε να στείλη στους άνωτέρους της ένα μπιλιέτο: «Αν μέχρι τις 19 ή ώρα δεν έχετε ειδήσεις μου, στείλετε τέσσερες πράκτορας να διαρρήξουν την πόρτα του υπ' αριθμόν 142 δωματίου και να συλλάβουν τον βαρώνο Φρίνγκερ».

Τά κατορθώματα της κομήσσης Σερβίε

Αφού έμεινε περίπου μισή ώρα μέσα στο μπαούλο, ο βαρώνος επέστρεψε στο δωμάτιό του μαζί μ' ένα άλλο άτομο κι' άρχισαν να μιλοῦν γερμανικά—γλώσσα που έ γνώριζε τελείως η Άρλντ—κι' από μερικές φράσεις που άκουσε, κατάλαβε πως ήταν κι' οι δυο κατάσκοποι. Είπαν επίσης ότι για την άλλη μέρα είχε προετοιμασθή μιά ισχυρά επίθεση υποβρυχίων στη Μάγχη για να τορπιλλίσουν το άγγλικόν αντιτορπιλικόν «Μερμάιντ», επί του οποίου έπέβαινε ο πρίγκηψ της Ουαλλίας.

Το σχέδιον της Άρλντ ήταν να βγῇ από το μπαούλο και να αλφηνδιάσει τους δυο κατασκόπους υπό την άπειλή του περιστρόφου της κι' εν ανάγκη να πυροβολήση. Όταν όμως άρχισε να σπρώχνη το σέπασμα του μπαούλου με την πλάτη της άντελήθη πώς αυτό δεν υποχωρούσε. Ίσως οι γάντζοι να είχαν ξαναπέσει σ' τις τρύπες των. Αν επέμενε στην προσπάθειά της ασφαλώς θα γινόταν άντιληπτή και θα εύρισκε το θάνατο από τις σφαίρες των κατασκόπων.

Τέλος ο βαρώνος έμεινε μόνος. Η Άρλντ, άκίνητη μέσα στο μπαούλο, άνέπνεε μετά δυσκολίας. Τ' ατύχια της άρχιζαν να βουίζουν...

Για μιά στιγμή, άκουσε, πυροβολισμούς και θόρυβο πάλης μέσα στο δωμάτιο. Οι πράκτορες, σύμφωνα με την παρ'αγγελία της, είχαν μπῇ στο δωμάτιό του βαρώνου. Αυτός όμως είχε άμυνθῇ με το περιστρόφό του κι' είχε σκοτώσει τον ένα, άλλα οι άλλοι κατάρθωσαν να τον συλλάβουν και να τον δέσουν. Η Άρλντ, μέσα στη φυλακή της, έβαλε την κάννη του περιστρόφου της στην τρύπα που είχε άνοιξει στην πλευρά του μπαούλου κι' έπυροβόλησε. Τίτε οι πράκτορες έτρεξαν και άνοιξαν το μπαούλο όπου την βρήκαν σχεδόν άναίσθητη.

Στο άλλο, στο μικρό μπαούλο, βρέθηκε το ραδιοφωνικό μηχάνημα.

Ο ψευτοβαρώνος έτυφεκίσθη στη Βινσέν την 10ην Δεκεμβρίου 1914.

Στο άλλο, στο μικρό μπαούλο, βρέθηκε το ραδιοφωνικό μηχάνημα.

Ο ψευτοβαρώνος έτυφεκίσθη στη Βινσέν την 10ην Δεκεμβρίου 1914.

Ο ψευτοβαρώνος έτυφεκίσθη στη Βινσέν την 10ην Δεκεμβρίου 1914.

Ο ψευτοβαρώνος έτυφεκίσθη στη Βινσέν την 10ην Δεκεμβρίου 1914.

Αργότερα, πολλές άλλες υποθέσεις άνετέθηκαν στην «Ξανθή Εχιδνα», η οποία ούδέποτε άπέτυχε.

Απεσταλμένη εκ μέρους της Γαλλικής υπηρεσίας αντικατασκοπείας στον τομέα των όπισθοφυλακών, η κόμισσα εντός όλίγων ημερών από της εκεί άφίξεώς της, κατάρθωσε, παραλούθοντας τις κινήσεις κάποιος υπόπτου γρηάς, ν' ανακαλύψη όλόκληρον τηλεφωνικήν εγκατάστασιν,—τοποθετημένην από τους Γερμανούς εντός των γαλλικών γραμμών, την ωρην άκριβώς πού οι Γερμανοί ελδοποῦντο δι' αυτής για ώρισμένες κινήσεις του Βελγικού στρατηγείου και του Βασιλέως Άλβέρτου. Χάρις εις την εγκαίρως επέμβασιν της κομήσσης ο βασιλεύς Άλβέρτος και οι στρατηγοί του έσώθησαν από βέβαιον θάνατον, γεγονός διὰ το οποίον η τρομερή γυναίκα έτιμήθη με άνώτερον βελγικόν παράσημον.

Η «Ξανθή Εχιδνα»

Σ. ΜΕΡΡΙΝΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Όταν ο Βολταίρος κατ'όκει εις τὸν πύργον τοῦ Φερνέ τιν ἐπεκέκτοντο πολλοὶ θαυμασταὶ τοῦ, τοὺς ὁποίους ὑπέδεχτο φιλικότατα.

Εὐθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ὑποδοχῆς αὐτῆς καὶ μαγευθεὶς ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τοῦ τοπίου ἕνας ἐπισκέπτης τοῦ, ἐξεδήλωσεν εἰς τὸν Βολταίρον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μείνῃ τοῦλάχιστον ἓνα μῆνα.

—Κύριε, ἀπήντησε γελῶν ὁ Βολταίρος, ἀντιλαμβάνομαι ὅτι δὲν ὁμοιάζετε τὸν Δὸν Κιχώτην. Ἐκεῖνος ἐξελάμβανε τὰ ξενοδοχεῖα διὰ πύργους καὶ σείς τοὺς πύργους διὰ ξενοδοχεῖα.

Ο Μαλέρμπ κάποτε περιῆλθεν εἰς δίκην μετὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ διὰ λόγους περιουσιακοῦς.

Κάποιοι φίλοι τοῦ, μαθὼν αὐτὸ, τὸν ἤλεγχε:

—Δὲν ντρέπεσθε νὰ φθάσετε σὲ δίκην μετὰ τὸν ἀδελφὸν;

—Καὶ μετὰ ποῖον θὰ θέλατε νὰ φθάσω σὲ δίκην, ἂν ὅχι μετὰ τὸν ἀδελφόν μου; Μὲ τοὺς Κινέζους ἢ μετὰ τοὺς κατοίκους τοῦ φεγγαριοῦ; Δὲν ἔχω νὰ μοιράσω τίποτε μετὰ αὐτοὺς.

Όταν ὁ σοφὸς Κασσιβὼ εἰσῆλθε διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Σορβόνης εἰς τὸ Παρίσι, ὁ ξεναγὸς τοῦ τοῦ εἶπε:

—Ἰδοὺ μίαν αἴθουσα, εἰς τὴν ὁποίαν ἄνδρες σοφοὶ συζητοῦν ἀπὸ τετρακοσίων ἐτών.

—Καί... τί ἀπεφάσισαν; ἠρώτησεν ἀπαθὼς ὁ γέρων σοφός.

Η Γεωργία Σάνδη κάποτε τὰ ἔψαλλεν ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐραστὰς τῆς, διότι αὗτος ἀδιακριτῶτα, ἐπάνω εἰς τὸ μεῦσός τοῦ, εἶχεν ὁμιλήσῃ διὰ τὰς σχέσεις των.

Ο κατηγορούμενος δὲν μιλοῦσε, ἀκούων τὴν δικαιοσύνην κατὰ δυνάμειν. Όταν όμως εἰς μίαν στιγμὴν ἡ Σάνδη τοῦ παρετήρησεν:

—Ἐκαυχῆσθε διότι ὑπῆρξα φίλη σας...

—Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἀπήντησεν ὁ κατηγορούμενος. Ἐκαμα τὴν ἀδιακρίτιν νὰ πῶ ὅτι ὑπῆρξατε φίλη μου, ἀλλά...οὐδέποτε ἔκαυχῆσθην δι' αὐτό.

Όταν ὁ Μέγας Πέτρος ἐπισκεφθεὶς τὸ Παρίσι ἠρώτηθῃ ἂν τοῦ ἤρρεσεν ἡ γαλλικὴ πρωτεύουσα, ἀπήντησεν:

—Ἄν εἶχα μίαν τέτοια πρωτεύουσα θάμπαινα σὸν πειρασμὸ νὰ τῆς βάλω φωτιά ἀπὸ φόβος μήπως ἂν τὴν ἀφήσω μὸ ἀπορροφήσῃ δλην τὴν Αὐτοκρατορίαν μου.

Εἰς τὴν Αὐλὴν τῶν Βερσαλλιῶν κάποτε συνινητήθησαν ἕνας εὐγενὴς, φηρμένον, ἀλλ' ὁ περισσότερον δλων

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὑπῆρξεν ὁ Γάλλος φιλόσοφος Μπαντώ. Μεταξὺ τῶν πολλῶν παθημάτων τοῦ, ἀναφέρεται καὶ τὸ

ἐξῆς:

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ εἰργάζετο, ἐμπήκεν ὁ ὑπῆρτης τοῦ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ καὶ τοῦ ἐφώνησε:

—Φύγετε, κύριε, τὸ σπῖτι ἐπιασε φωτιά.

—Πήγαινε νὰ τὸ πῆς τῆς κυρίας σου εἶπα τόσες φορές πῶς ἐγὼ δὲν ἀνακατάνομαι στὶς ὑποθέσεις τοῦ σπιτιοῦ.

Καὶ ἔμεινεν ἐργαζόμενος ἕως οὗ αἱ φλόγες περιέκυκλωσαν τὸ γραφεῖον τοῦ καὶ μόλις ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος.

Συζητεῖ ἡ Γερουσία τοῦ καφενεῖου: Σὲ τρία χρόνια μέσα θὰ περὸση ἐντελῶς ἡ παγκόσμιος οἰκονομικὴ κρίσις.

—Μά, χριστιανέ μου, τρία χρόνια εἶναι πού σ' ἀκούω πού τὸ λέει!

—Θὰ τὸ λέω ἄλλα τρία χρόνια! Τόση βεβαιότητα ἔχω!

Όταν εὐρίσκετο ὁ Ἑρρίκος Χάινε εἰς τὰς τελευταίας τοῦ ἡμέρας, ὁ λατρός Σλέσιγγελ τὸν ἐστηθεσκοποῦσε. Ἐσταμάτησε γιὰ μίαν στιγμὴ καὶ τὸν ἠρώτησε:

—Μπορεῖτε νὰ σφυρίξετε, κύριε Χάινε;

—Ἄλλοιμονον, ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ ποιητής, οὔτε αὐτὲς τὶς κωμωδίες τοῦ Σκρίμπ.

Ο πρέσβυς τῆς Ὀλλανδίας εἰς τὸ Λονδίνον ἔλαβεν εἰδησιν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ ὅτι μίαν γυναῖκα ἀπὸ τὸν τόπον των, διαμένουσα εἰς τὸ Λονδίον, ἐκληρονόμησε 200.000 λίρες. Πρὸς ἀνέυρεσιν αὐτῆς ὁ πρέσβυς κατέφυγε πρῶτα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν ἐπαρουσιάζετο, ἀπηυθύνθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ὁ ἀστυνόμος ἀνέθεσε σὶν καλλίτερον ὑπάλληλό του νὰ τὴν ἀναζητήσῃ, ὑποσχεθεὶς γενναίαν ἀμοιβήν. Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσιν. Μετὰ ἓνα μῆνα παρουσιάζεται εἰς τὸν ἀστυνόμον.

—Λοιπὸν, τὸν ἐρωτᾷ, τί γίνεται ἡ γυναίκα;

—Τὴν ἠύρα, κύριε ἀστυνόμε, τοῦ ἀπαντᾷ.

—Μπρόβοι Κιὶ πού εἶνε;

—Τὴν ἔχω σὸ σπῖτι μου. Προχθὲς τὴν ἐπῆρα γυναῖκα μου!

Κάποτε, παρακληθεὶς νὰ δώσῃ τὴν γνώμην τοῦ ὁ Λενότρ περὶ τῶν φιλημάτων τῶν γυναικῶν, εἶπει:

—Αἱ γυναῖκες φιλοῦνται ἐκ συνήθειας δταν συναντῶνται καὶ ἐξ ὑποχρηστικῆς δταν ἀποχωρίζονται.

Ὡς γνωστὸν, ὅλοι οἱ σοφοὶ εἶνε ἀφηρμένοι, ἀλλ' ὁ περισσότερον δλων

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ: Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΕ 200 ΕΚΑΤΟΜ. ΔΟΛΛΑΡΙΑ

Η Πόλα Νέγκρι καθόταν απέναντί μου στο μεγάλο σαλόνι του Ξενοδοχείου «Αντίλον». Φορούσε τη σάξ πυτζάμι της με τον μακρύ μαύρο έπενδυτή. Τα μεγάλα της άνοιχτά—ψαρά μάτια πετούσαν φωτιές, το δέ νεανικό και τρυφερό πρόσωπό της σχημάτοξ] όβόλ επλαιοίωνα μία σειρά από μαύρα μαλλιά, χτενισμένα σε μπούκλες.

—Μάλιστα, μου άπήντησε ή Πόλα Νέγκρι, όταν την ρώτησα για τις σχέσεις της με τον Κόρμικ. Κάποτε ήμουνα μνηστή του, σήμερα όμως δεν είμαστε παρά δυο καλοί φίλοι. Δεν λογάρισα βλέπετε ούτε τα 200 εκατομ. δολλάρια που έχει περιουσία, ούτε και την άπειρη καλωσύνη του. Κι αυτό γιατί, όπως άσφαλώς θα ξέρετε, ή καρδιά μου δεν χτύπησε ποτέ για κείνον...

Η ζωή μου, εξακολούθησε, άνήκει στην τέχνη. Η δουλειά μου μ' άπασχολεί πολύ. Κι όμως νοσταλγώ πάλι μία καινούργια...

Ευτυχία, μία καινούργια αγάπη!... Θά μου πείτε, πώς δεν είμαι μοντέρνα, όταν όνειρεύομαι ένα ιδανικό έρωτα, σαν εκείνον που γνώρισα στο πρόσωπο του Ροδόλφου Βαλεντίνου για την άπώλεια του οποίου τόσο πολύ υπέφερα. Ξέρω, ότι πολλοί, πρό παντός άνθρωποι της ανώτερης κοινωνικής τάξεως και μεγάλης άξιας, με λατρεύουν. Άλλ' εγώ δεν σκέφθηκα ακόμα για άλλο γάμο. Για τις δυσάρεστες στιγμές που πέρασα με τους δυο πρώτους άνδρας μου και πρό παντός για την τραγωδία της ζωής μου, την όποία έγνώρισα άπ' το θάνατο του αγαπημένου μου Ρούντι και όωθε, έλπίζω ότι μία μέρα θα μου δοθή κάποια ικανοποίησης. Κι αυτή, ίσως να μου την προσφέρει κάποιος που θα μπορέσει να με νοιώσει και να μου χάριση μία αγάπη τόσο βαθιά και ιδανική σαν εκείνη του Βαλεντίνου.

Η Πόλα Νέγκρι σώπασε για μία στιγμή. Τα μάτια της πλημμύρισαν από δάκρυα. Ποιος ξέρει τι γλυκές αναμνήσεις να της έφερνε το όνομα «Ρούντι» του αγαπημένου της παιδιού που τόσο έλάτρευσε πρό έτών.

Αα γε, δεν είχε γιατρευθή ακόμα ή πληγή εκείνη; Δεν θέλησα να την λυήσω περισσότερο και με μία μου έρωτηση διέκοψα τη μελαγχολική εκείνη σιωπή.

—Αλήθεια, θυμάστε, της είπα, την τελευταία μας συνάντηση; Τότε, είστε πάλι το μεγαλύτερο άστέρι του Κινηματογράφου, όταν επισκεφθήκατε την Γερμανία με τον... —Με τον κόμητα Ντόμσκι, τον πρώτο μου σύζυγο, συνεπήλωσε ή Νέγκρι. Όταν τον παντρεύτηκα θυμάμαι ήμουνα πολύ μικρή. Δεν μπορούσα να νοιώσω τι θα είπ ή γάμος. Γι' αυτό, ή-

στερα από μερικούς μήνες, όταν δηλ. προτίμησα την τέχνη άπ' τη ζωή μιās άριστοκράτιδος, τον έχωρσα.

Όπως ξέρετε, τον Ροδόλφο Βαλεντίνον γνώρισα στην Άμερική. Όλες μου οι σκέψεις πετούσαν πάντα κοντά του.

Κι όταν μία μέρα έμαθα τον αφνήδιο θάνατό του, τόσο πολύ λυπήθηκα και υπέφερα, ώστε για πολύ καιρό, δεν έδινα σημασία στη δουλειά μου και σκεπτόμουν, αν δεν έπρεπε να κλεισθώ σ' ένα Μοναστήρι για να ξεχάσω...

Η αγάπη μας ήταν τόσο άγνή, τόσο ωραία, που μόνον άνθρωποι που έζησαν πρό 100 έτών και πλέον, μπορούσαν να την νοιώσουν.

Η ευτυχία μας ήταν ίσως πολύ μεγάλη... γι' αυτό κι έσβυσε τόσο πρόωρα...

Μετά το θάνατό του, έμεινα για πολύ καιρό μονάχη, κλαίγοντας τη χαμένη μου αγάπη.

Μία μέρα όμως παρουσιάστηκε ό Πρίγκιψ Σέργιος Μντιβάνι που με την καλωσύνη, την αγάη του ψυχή και πρό παντός την εξαιρετική όμορφιά του έκέρδισε την έμπιστοσύνη μου. Τόν αγάπησα. Τόν παντρεύτηκα κι' άρροισιόθηκα σ' ένα άνθρωπο, ό χαρακτήρας του οποίου ήταν πολύ διαφορετικός από κείνον που έδειξε κατά τη μνηστεία μας.

Τρία χρόνια βάσταξε το μαρτύριο αυτό και τάντοτε ήμουνα έτοιμη ν' άντιμετωπίσω με ψυχραιμία το νέο χτύπημα που μου έτοίμαζε ή μι ίρα. Όπως ήταν έπόμενο, χωρίσαμε μία μέρα και ή στενοχώρια μου ήταν αφάνταστη. Ευτυχώς άφοσιώθηκα πάλι στη δουλειά μου και κατόρθωσα σιγά—σιγά να τον ξεχάσω...

Και τέλειωσε τη φράση της μ' ένα βαθύ άναστεναγμό...

—Η δουλειά σας, κυρία Νέγκρι της είπα και τα Άμερικάνικα φίλμ που έγυροίσατε με τόσο επιτυχία σ' έκαναν έακουστή όλος δέ ό κόσμος θαυμάζει το παίξιμο και την όμορφιά σας. Και συνεχίζοντας επρόσθεσα:

—Πώς βλέπετε τους νέους σας συνεργάτας και πώς σ' έφάνεται ή Γερμανία ύστερα από τόσο μακρινή άπουσία σας;

—Είμαι καταγοητευμένη άπήνησε, που βρισκομαι πάλι σε μία άτμόσφαιρα καλλιτεχνών. Έκείνο όμως που μ' ένθουσιάζει ιδιαίτέρως είναι ή άπόφασίς μου να παίξω μία μέρα στη σκηνή, περιμένο δέ με λαχτάρα την ήμέρα που θα παρουσιασθώ στη «Σκάλα» για να μπορέσω να θέσω στην κρίση του κοινού το παίξιμό μου.

ΟΠΕΡΑΤΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τό πρόβλημα των άνθρωπίνων πτερών Μπορεί να πετάξη ό άνθρωπος;

Έφωδιασμένος με κατάλληλα πτερά ό άνθρωπος μπορεί να μετασχηματισθ ή σε μία τεραστία πεταλούδα και να πετάξη στον άέρα έπλ δέκα λεπτά της ώρας. Σ' αυτό το άποτέλεσμα έφθασαν οι σύγχρονοι Ίκαροι δηλαδή... άνθρωποι πεταλούδες.

Έδω όμως πρέπει να σημειωθ ή δι ό άνθρωπος ό έφωδιασμένος με πτερά δεν μπορεί να σηκωθ ή από την γή και να πετάξη πάλι. Μπορεί μόνον να κάνη ένα πήδημα στο κενό και χρησιμοποιών τα πτερά του, ν' άποφύγη την βίαιαν πτώση και να κατέβη σαν τεράστιο πουλί. Μπορεί έπίσης, κατά το μέσον της διαδρομής του στον άέρα, να χρησιμοποιήση ένα άλεξιπτωτο για να μην φθάση στο έδαφος άποτόμως και σκοτωθ ή.

Πήδημα από 4000 μέτρα με πτερά

Ένώ τό άεροπλάνον βρίσκεται σε ύψος 4000 περίπου μέτρων, ό άνθρωπος πεταλούδα, κάνει τό πήδημά του. Κατεβαίνει με τό κεφάλι πρός τα κάτω, με άνοικτά τα πτερά

κι' άνοικτά τα πόδια κατά τρόπον ώστε να λειτουργή κι' ή υεμβράνη που τα ένώννει. Με καταλλήλους, κινήσεις ό άνθρωπος—πεταλούδα κατορθώνει να επιτύχη την όριζόντιον πτήσην. Όταν λοιπόν φθάση σ' αυτό τό σημείον, αν θέλη, κι' αν τα ρεύματα του άέρος τού τό επιτρέπουν, μπορεί να κάνη ένα γύρο στον άέρα και κατόπιν επανερχόμενος στην όριζόντιαν στάση να κατέλθ η.

Η προσγείωσις θ' γίνη κανονική. Καμιά μυϊκή προσπάθεια δεν χρειάζεται να καταβάλ η ό άνθρωπος—πεταλούδα κατά την ώραν της πτήσεως. Δεν κινεί τα πτερά του, αλλά περιορίζεται μόνον να κρατά άνοικτά. Αν τα κλείση, αυτό θα είναι ή καταστροφή του. Έξ ακολουθεϊ λοιπόν να τα κρατή άνοικτά και τότε κάνει μία ήρεμη προσγείωση.

Μερικές φορές, ό άνθρωπος—πεταλούδα, συναντά άέρα ακίνητον. Τότε ή προσγείωσις γίνεται ταχύτερα. Άλλοτε πάλι συναντά ρεύματα άέρος, σχεδόν έναν άερών η χειμαρρον που κατευθύνεται εκ των κάτω πρός τα άνω. Τότε άφήνεται εις την διάθεσιν του ρεύματος αυτού άντι να έξακολουθήση την κατάβασίν του. Μερικές φορές όμως συναντά ρεύμα που κατέρχεται και τότε προσπαθεϊ να τό άποφύγη ή άνοίγει τό άλεξιπτωτό του.

Ό σημερινός άνθρωπος μπορεί να πετά χωρίς κινητήρα και χωρίς έλικα, αλλά πρέπει να επιμελήται των έκάστοτε ρευμάτων. Έν τέλει, ό άνθρωπος—πεταλούδα, μεταφέρεται από τον άέρα άκριβώς σαν ένα φύλλο που τό παρασύρει τό ρεύμα του ποταμού. Στον άέρα, ό άνθρωπος δεν μπορεί, να μεταχειρισθ ή την μυϊκή του δύναμη όπως ένας κόλυμβητής. Τό κενόν διατρέχεται από ρεύματα που άνεβαίνουν και κατεβαίνουν. Άρκεϊ ως εκ τούτου, μόνον να ξέρη κανεις να πάρη τον κατάλληλο δρόμον.

100,000 λιρέττες σ' όποιον πετάξη !

Τό Άερο-Κλούμπ της Ίταλιας ώρισε από καιρό, δι θα δώση τό ποσόν των 100.000 λιρεττών στον πρώτον που θα μπορέση να κάνη μίαν πτήσην έφωδιασμένος μόνον με πτερά.

Έπίσης και άλλα Άερο-Κλούμπ της Εύρώπης έχουν

όρσει μεγάλα χρηματικά ποσά δι' όποιον μπορέση και λύση αυτό τό πρόβλημα που ήρχισε ό Ίκαρος.

Χιλιάδες έρευνητών άπειρεύθησαν να τό επιτύχουν, αλλά τ' άποτέλεσματά των δεν ήταν σπουδαία.

Πολλοί κατόρθωσαν να φθάσουν σε ύψος 2 μέτρων και όριζόντως να πετάσουν ως είκοσι μέτρα. Μάλιστα, κάποιος έπέτυχε να φθάση σε ύψος 4 μέτρων ! Ένας άλλος κατόρθωσε να διανύση έκαστό μέτρα πετώντας σε μικρή άπόσταση από τό έδαφος.

Κανείς όμως μέχρι τώρα δεν ήδυνήθη να μιμηθ ή τούς σπουργίτες και τα χελιδόνια !

Δεν συντείνουν και τόσον τα πτερά που θα μεταχειρισθ ή ό φευρέτης, δσον ή άθλητική του ικανότης. Όποιος έχει μικρόν σωματικόν βάρος και μεγάλην δύναμιν μπορεί να πετάξη πολύ εύκολα εις άρκετήν άπόστασιν. Αυτό όμως δεν δίνει την λύσιν του προβλήματος της πτήσεως του ανθρώπου.

Πρόκειται καθαρώς περί έξουδετερώσεως του βάρους

του ανθρώπινου σώματος από την μυϊκήν του δύναμιν. Η δύναμις αυτή είναι δυνατόν να έπιτευθ ή διά μέσου ένός κινητήρος, αλλά τότε επανερχόμεθα στο άεροπλάνον !

Ό άνθρωπος — βολίς

Υπάρχουν όμως τ' άνεμόπτερα. Τα άεροπλάνα δηλαδή χωρίς μοτέρ, με μόνο πτερά και τιμόνι, που επιτρέπουν μίαν μεγαλύτεραν επιφάνειαν άντιστάσεως στον άέρα και συνεπώς μεγαλύτεραν παραμονήν εις αυτόν. Είναι δε γνωστά τα άποτέλεσματα των άνεμοπτερών που πολλές φορές ύπήρξαν καταπληκτικώς ικανοποιητικά. Ό άνθρωπος σ' αυτά περιορίζεται μόνον στην κυβέρνησιν του τιμονιού. Άλλά κι' έδω πάλι δεν επιτυγχάνεται μία πραγματική πτήσις αλλά μία κανονική προσγείωσις.

Μία μόνον λογική λύσις παρουσιάζεται στο πρό-

βλημα της πτήσεως του ανθρώπου. Τό να έπωφεληθ ή να σηκωθ ή κατά την στιγμήν ίσχυροϋ ρεύματος και να εκμεταλλευθ ή τό κάθε τι για να μείνη περισσότερο χρόνον έν πτήσει. Τα πτερά του πρέπει να είναι κατασκευασμένα από έξαιρετικά λεπτόν μέταλλον και καταλλήλως μεγάλα. Όστε να παρουσιάζουν δσον τό δυνατόν μεγαλύτεραν επιφάνειαν άντιστάσεως εις την εκ των κάτω έλξιν. Να έξουδετερώσουν, δηλαδή, έν μέρος την ένέργειαν του φυσικού νόμου της βαρύτητος.

Έτσι μετασχηματιζόμενος ό άνθρωπος σ' ένα μικρό άεροπλάνο, θα μπορούσε να άποπειραθ ή να σηκωθ ή από την γήν, χρησιμοποιών την μυϊκή του δύναμιν διά την διακυβέρνησιν της πτήσεως.

Κάτι τό παρόμοιον θα επιχειρήση ένας άεροπόρος. Άντι όμως να έπωφεληθ ή ένός ίσχυροϋ ρεύματος άέρος θα μεταχειρισθ ή ένα έξορμητήριον. Διά το μέσου αυτού, θα προσπαθήση να παραμείνη στο κενόν δσον χρόνον μπορέση περισσότερο.

Η ιδεώδης λύσις του προβλήματος αυτού θα ήταν τό να διατηρήση την μυϊκήν δύναμίν του και να μειώση τό βάρος του σώματος του κατά δέκα περίπου κιλά.

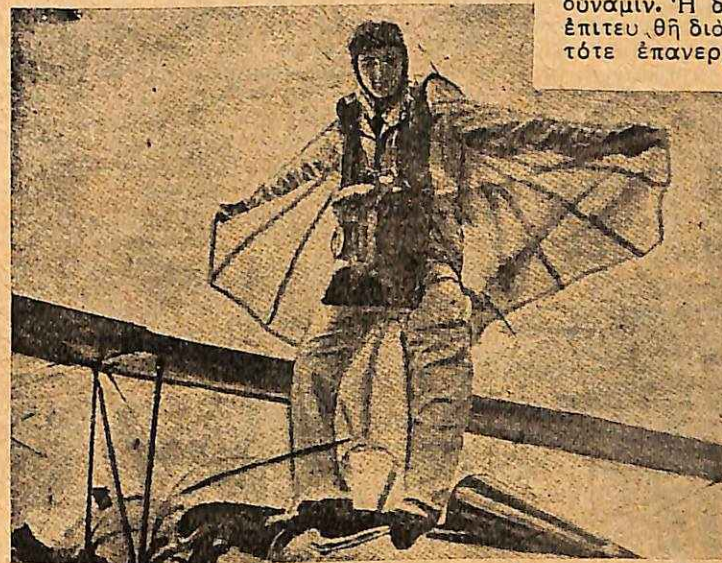
Άλλά τό πείραμα όμως αυτό δεν είναι λογικόν διότι μειούμενου του σωματικού βάρους, μοιραίως έλάττωται και αι μυϊκαί δυνάμεις του και συνεπώς τό άποτέλεσμα δεν θα είναι σπουδαίον.

EPPENTI

1007

Ροδόλφος Βαλεντίνο

Πηδάει από ύψος 4000 μέτρων

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Οι τέσσαρες βάδισαν έναντιον της. Ο Σκάς επήρε μιά εσάρπα για να τη δέσσει. Η Οδέττη υπεχώρησε έως τὸ παράθυρο. Η βασίλισσα έσκασε στα γέλια και φώναξε:

— Αὐτὴ κλαίει!

— Ήταν ἄλγεια.

— Τόσο καλὸς τόσο γενναῖος! τόσο τίμιος! Νεκρὸς πρὸς χάριν μου! Ὡ κοκκόμοιρε γεροπαλιοῦ! ὦ! φτωχὴ μου Μοργεντίν! κι' ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνη πού σ' αὖς παρέσυρα ὡς ἐδῶ.

— Εμπρός, ὦραία μου, εἰπεν ὁ Κουρτελές, σηκώνοντας τὸ χέρι του.

— Η Οδέττη με ἔνα πῆδημα βρέθηκε κοντὸ στὸ παράθυρο τὸ ὁποῖον ἀνοίξε με μιά γρήγορη κίνηση, γύρισε πρὸς τὴν βασίλισσα.

— Κυρία μου, με ὑποχρεώσατε νὰ σκοτωθῶ. Σὰς συχωρῶ τὸν θανατὸ μου. Ἀλλὰ τὸν θανατὸ τῶν δύο αὐτῶν δυστυχισμένων οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ἔνοχοι παρὸ ἐλς τὸ ὅτι με ἀγαποῦσαν, ποῖος θὰ σ' αὖς τὸν συχωρήσῃ;

— Για τὸν οὐρανὸ ἐφώνασε ἡ βασίλισσα θὰ πηδήσῃ. Τὴν ἔλαβε ζωντανή. Πιάστε τὴν!

— Ἀλλὰ πιάστε τὴν, λοιπόν.

Οἱ τέσσαρες δολοφόνοι ἔτρεξαν ἐναντίον τῆς Οδέττης.

XXXV

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΕΩΣ

— Δὲν θὰ μποῦμε μέσα! Τὸ σύνθημα ἀλλάξε, εἶπε πῇ ὁ Γκρεγκονάρ.

Μερικὲς στιγμὲς ὁ κοκκόμοιρος ὁ Πασαβάν ἔμεινε σὰν χαμένος. Ἐνας ἄγριος θυμὸς τὸν ἔπιασε.

— Τὸ σύνθημα τὸ ἀλλάξαν;

— Ἀλλοῖμονον, ναί, καλέ μου ἄρχοντα. Εἶναι ἡ βασίλισσα Ἰζαμπὼ πού διετοξε τὴν ἀλλαγὴ. Καὶ αὐτὸ με μόνον τὸ σκοπὸ νὰ μπορέσῃ μ' ὅλη τὴν τὴν ἀνέση καὶ χωρὶς νὰ ταραχθῇ, νὰ σκοτώσῃ τὴν καυμένη τὴ μικρὴ βασίλισσα.

— Ἀν τὸ κάνῃ αὐτὸ, ἐβρυχήθη ὁ Πασαβάν.

— Μάλιστα, τί θὰ κάνετε σεις στὴν περίπτωση αὐτῇ;

— Θά... ὄχι! δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε ἐναντίον τῆς. Εἶναι ἐκεῖνη πού ἔσωσε τὴν Ροζελί.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησε ὁ Πασαβάν, ὅλα μοῦ ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι ἕνα τρομερὸ πλάσμα καὶ εἶναι ἡ μόνη

— Η βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἰζαμπὼ, σύζυγος τοῦ τρελλοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ βου σέρνει στὰ δίχτυα τῆς τὸν δοῦκα τοῦ Νεβέρ Γιάννη Ἀτρόμητον καὶ τοῦ ἐπιβλήν ἄν καὶ ἦταν παντρεμένος, νὰ παντρευτῇ τὴν Λωράνς ντ' Ἀμπρέμ. Ἐπειτα ἐκεῖνος τὴν ἐμαγαίωσε, ἀφοῦ τὸ δηλητήριον πού εἶχε δώσει αὐτῇ βασίλισσα ὁμῆτος Σαϊτάνο δὲν τὴν ἐσκότωσε. Ὁ μικρὸς ἱππότης Χαροντὶ Πασαβάν πού ἐπενέβη, συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη στὸν μάγο Σαϊτάνο. Ἐλευθερώθη ἀλλὰ ξανασυνελήφθη κι' ἐκλείσθη ἀπὸ τὸν δοῦκα στὴ φυλακή. Τὴν Λωράνς τὴν πῆρε ὁ Σαϊτάνο, τὴν κόρη τῆς Ροζελίς τὴν ἔστειλαν εἰς ἕνα μακρινὸ χωριὸ ὅπου τὴν συνήντησε ἡ δουκίσσα τῆς Ὁρλεάνης, ἡ ὁποία τὴν παρέδωσε στὸν Σιαμπιέρ καὶ τὴν ἀνέθερε ὡς κόρη του ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὁδέττη. Μιά μέρα πού πῆγε στὸν πύργον τοὺς ὁ τρελλὸς βασιλεὺς καὶ τὴν εἶδε, συνήλθε. Τὴν ἔπῃρε στὴν αὐλή καὶ ἡ Ἰζαμπὼ ἔζηλε. Ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος δὲν πατέρας τῆς ἀπερρίσσε νὰ τὴν κάνῃ ἐρωμένη του. Ἡ Ὁδέττη — Ροζελίς πού δὲν θυμώταν τίποτε ἀπὸ τὴν παλιὰ τῆς ζωὴ μιά μέρα ἔμαθε ὅτι στίς φυλακὲς ἦταν ἕνας νέος καὶ τὸν ἐλευθερώσε. Ὁ Χαροντὶ πῆγε στοῦ Σαϊτάνο κι' ἐκεῖνος τοῦ ἐπέδωκε τὴν Ροζελίς καὶ ἡ Λωράνς πέθαναν. Κάποια μέρα πού γύριζε ἀπὸ περιοδεία εἶδε νὰ ὁρμῶν ἐναντίον ἑνὸς φορέου λησταί. Τὸν διεσκόρπισε καὶ ἡ βασίλισσα πού τὴν μέσα τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὸν ἐκάλεσε στὰ ἀνάκτορα, κι' ἐκεῖ τὸν ἔζητησε νὰ βάλῃ νὰ δολοφονήσουν τὸν δοῦκα τῆς Ὁρλεάνης. Αὐτὸς ὑποσχέθη καὶ ἐκάλεσε τὸν Πασαβάν, κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἠρνήθη τοῦ ἐπετέθησαν οἱ ἄνθρωποι του καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ κατέβῃ στὸ ὑπόγειον, ὅπου τὸν ἀνεγνώρισαν οἱ ἄνθρωποι πού τοὺς εἶχε σπείσει ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς ἕνα σάκκον νὰ τὸν πᾶνε στὴ Σηκουάνα. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἰζαμπὼ συνηντήθη εἰς τὸ ἰδιαιτέρου σπῆτι τῆς μετὸν Ὁρλεάνης κι' ἐγίνε ἐρωμένη του, ἀλλ' ὅταν ἐφύγε ἀνθρώποι τοῦ Ἀτρόμητου τὸν ἐδολοφόνησαν. Ὁ Πασαβάν ἐφθασε ἀργά, ἀλλ' ἕνας τραυματίας τοῦ διηγήθη τί συνέβη, οἱ δὲ δολοφόνοι πῆγαν στὸν Ἀτρόμητον καὶ τοῦ διηγήθησαν τί συνέβη. Ὁ δολὸς δέχθηκε ἔπειτα τὸν Σαϊτάνο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξήχτισε ἕνα φίλτρο γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἡ Οδέττη. Ἐπῆγε ἔπειτα κι' ἔστειλε στὴν Οδέττη τὴν Λωράνς τὴν ὁποία εἶχε φέρει σὲ τέτοια κατάσταση ὥστε νὰ λήθῃ αὐτὸς ἤθελε καὶ τῆς εἶπε ὅτι ἡτανὸς τοῦ Ἀτρόμητου, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ συμμαχεῖ μετὴν Ἰζαμπὼ γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν κοινῶν τοὺς ἐχθρῶν. Γιὰ νὰ καλύψῃ δὲ τὴν ἐνοχλή του στὸ φόνον τοῦ δοῦκος τῆς Ὁρλεάνης ἔπειτ' ἀπὸ τὸν Βασιλέα νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὴν ἀνακάλυψη τῶν δολοφόνων. Ὁ βασιλεὺς ἀρνείται καὶ ἀναθέτει στὸν κόμητα Ἀρμανιάκ τὴν ὑπόθεση, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν προστασία τῆς δουκίσσης τῆς Ὁρλεάνης καὶ τῆς Οδέττης. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πασαβάν πού ἐσώθη εἰδοποιεῖται ἀπὸ τὸν Γκρεγκονάρ γιὰ τὰ σχέδια τοῦ Ἀτρόμητου. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁμοῦ ἡ Ἰζαμπὼ με τέσσαρες ἀνθρώπους τοῦ Ἀτρόμητου ἐπιχειρεῖ νὰ ἀπαγάγῃ τὴν Οδέττη καὶ οἱ τέσσαρες κακοῦργοι τῆς σκοτώνουν τὸν Σιαμπιέρ καὶ τὴν Μαργεντίν.

— Τραβάτε πέρα ἀκόμη μιά φορά.

— Χαι δὲν καταλαβαίνεις παιδί τοῦ Ἀρεως; Ζητῶ ἕναν ἄνθρωπον γιὰ νὰ παίξω χαρτιά.

Μιά στιγμὴ σιγῆς. Μποροῦσε κανεὶς νὰ δῇ τὸν τοξότην νὰ σκύβῃ. Ἐπειτα τὸ γενναῖο παιδί τοῦ Ἀρεως, με μιά φωνὴ λιγώτερο ἀπειλητὴ καὶ τώρα, ῥώτησε:

— Γιὰ νὰ παίξῃς χαρτιά;

— Βέβαια, μὰ τὴν ποδιά τῆς Ἡρας!

— Ποῦ εἶναι τὰ χαρτιά;

— Ἐδῶ, διάβολε. Μὰ τί ἔχεις στὰ μάτια; Τὸ φανάρι τοῦ Διογένους τὰ φωτίζει τόσο καλά.

— Σὰς ἀναγνώριζω τώρα, ἐφώνασε ἀπὸ πάνω ὁ Τοξότης. Εἶπες ὁ κύριος Γκρεγκονάρ.

Ὁ Πασαβάν, πού στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωκε προσοχή σ' αὐ-

τὴ γυναῖκα στὸν κόσμο, πού ὄφειλα νὰ σεβαστῶ καὶ νὰ εὐγνώμωνῶ, γιὰτὶ χωρὶς αὐτὴν ἡ Ροζελίς θὰ ἦταν ἀπληπισμένη.

— Ροζελίς; ἐσκέπτετο ὁ Γκρεγκονάρ.

Ὁ νέος θὰ ἔδινε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ τὸ ὄχυρό. Ἐπρωχώρησαν κατὰ μῆκος τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους χωρὶς καμμιὰ καθωρισμένη ἰδέα.

Περνοῦσαν κοντὰ στὴν πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Πασαβάν εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο Σαῖν—Πῶλ, τὴν ἡμέρα πού ἀπηλευθερώθη ἀπὸ τὸν Χουῖν—ελόν. Τὸ ἐνστικτὸ τὸν εἶχε ὠδηγήσει ὡς ἐκεῖ. Αὐτὴ ἡ πόρτα συνήθως δὲν φυλάσσονταν. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴ νύκτα εἶναι ληφθῇ ἐξαιρετικὲς προφυλάξεις. Εἶχαν βάλει κι' ἐκεῖ φρουρούς. Ὁ Γκρεγκονάρ ψηλά στὸ τείχος εἶδε νὰ φυλάξῃ ἕνα τοξότης.

— Ἐ, τοῦ φώναξε, πλησιάζοντας. Ἐξοχώτατε ἱππότη, θὰ κρουολογήσετε μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα. Ἄν τούλαχιστὸ ἔξερατε νὰ παίξετε χαρτὶα μαζί μου...

Καὶ κάθησε σὲ μιά πέτρα, ἄφησε τὸ φανάρι του κι' ἐβγαλε μιά τράπουλα χαρτιά.

— Πέραλ ἐφώνασε ὁ τοξότης ἀπὸ ψηλά. Τί εἶναι αὐτὸ τὸ φανάρι;

Ὁ Γκρεγκονάρ ἐσηκώθη ἀμέσως.

— Νά, εἶπε, μιά θαυμασιὰ ἐρώτηση. Τί σκέπτεσθε ἐξοχώτατε ἱππότη; Χαί γενοῦναι μου, δὲν βλέπετε ὅτι εἶναι τὸ φανάρι τοῦ Διόγενους;

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο, εἶπε ὁ Τοξότης. Περᾶστε μακριά.

— Τὸ φανάρι τοῦ Διογένους ζητεῖ ἕναν ἄνθρωπον.

τὴ τὴ συζήτηση, ἄκουγε τώρα με προσοχή, με τὰ νεύρα τεταμένα, τὸ κεφάλι ἀναμμένο. Ἀπὸ πάνω ὁ τοξότης ἐκτύπαζε κάτω.

— Μάλιστα, ἀπήντησε ὁ Γκρεγκονάρ. Ὁ ζωγράφος τῶν χαρτιῶν τῆς Ἀ. Μεγαλειότητος. Ὁ Γκρεγκονάρ πού γυρεῖ ἕναν ἄνθρωπον γιὰ νὰ παίξῃ χαρτιά, γιὰτὶ ἦπαι πολὺ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ καὶ θέλει ἢ νὰ τὰ χάσῃ ἢ νὰ διπλασιάσῃ ἐκεῖνο πού ἔχει στὸ πορτοφόλι του.

Ὁ Γκρεγκονάρ δὲν ἄκουσε τὸν ἀναστεναγμὸ πού ἔβγαλε ὁ τοξότης, ἀλλὰ ὁ Πασαβάν τὸν ἄκουσε ἴσως, γιὰτὶ ξαφνικὰ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Γκρεγκονάρ καὶ τοῦ εἶπε ψυχρά:

— Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος πού ζητεῖτε.

— Πῶς;

— Μάλιστα. Καὶ ἐγὼ ἦπαι πολὺ. Καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ ἂς παίξουμε.

— Πῶς;

Ὁ Πασαβάν ἔκανε μιά μανιώδη κίνηση, τοῦ στήριξε τὰ δύο χέρια στοὺς ὤμους καὶ ἐβρυχήθη.

— Ἄς παίξουμε, διάβολε. Καὶ ἀμέσως. Διαφορετικὰ σέ ἐξοικολιάω.

Ὁ Γκρεγκονάρ βρέθηκε καθιστὸς, κατάπληκτος καὶ εἶδε τὸν ἱππότην, πού ἔπαιρνε θέσιν ἐμπρὸς του. Μεταξὺ τῶν ἦταν τὸ φανάρι. Κοντὰ στὸ φανάρι τὰ χαρτιά. Ἀρπάξε τὰ χαρτιά.

Ἐκεῖνο πού περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ἱππότη ἦταν τρομακτικόν. Δὲν ἔξερε καθόλου νὰ παίξῃ χαρτιά καὶ τὰ πετοῦσε στὴν τύχη.

— Ἄν αὐτὸς ὁ τοξότης ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ, ἐσκέπτετο ὁ Πασαβάν, ἡ Οδέττη θὰ πεθάνῃ. Καὶ ἔτσι ἡ ζωὴ ἐκείνης πού ἔσωσε τὴ δική μου, ἐξαρτᾶται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὴ μεγαλειότη ἡ μικρότερη ἀγάνη πού ἕνας στρατιώτης θὰ δειλῇ γιὰ τὰ χαρτιά.

Εἶχε πῇ: «ἐκείνης πού μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή».

Ἡ Οδέττη δὲν ἦτο γι' αὐτὸν παρὰ ἐκεῖνο μόνον. Τούλάχιστον τὸ ἐπίστευε. Ὅταν καμμιὰ φορὰ ζητοῦσε νὰ δῇ καθαρὰ μέσα του, ἔλεγε ὅτι ἕνα μόνον ὄνομα ἦτο ἱκανὸ νὰ κινή νὰ κτυπήσῃ ἡ καρδιά του. Καὶ αὐτὸ ἦταν τῆς Ροζελίς.

Ὁ Γκρεγκονάρ ἀντελήφθη τοὺς σκοποὺς τοῦ ἱππότη καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ εὐδυνεῖδῃτα. Φώναζε τὰ χαρτιά, ἀνῆγγελλε κέρδη καὶ ἐκτελοῦσε ὅλους τοὺς μορφοσμοὺς ἑνὸς τρελλοῦ καὶ παθητικοῦ παιγνιδι. Οὐτὸ ὁ ἕνας οὐτὸ ἄλλος δὲν ἤσυχολοῦντο μετὸν τοξότην. Αὐτὸ ἦταν θαυμάσιον.

Ὁ ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι τὰ χαρτιά τότε, ἦταν ἕνα ἐντελὲς καινούργιον παιγνίδι καὶ ἐξασκοῦσε μιά μαγικὴ ἐπιρροὴ στὸν κόσμον. Μερικοὶ τιμαριόχοι ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ ἀπαγορεύσουν καὶ ὥρισαν αὐτοστηρότατες ποινὲς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού μερικοὶ ἔπαιζαν στὰ χαρτὰ τὰ κτήματα τῶν, τοὺς πύργους τῶν, τοὺς δούλους τῶν καὶ μερικοὶ Ὁ Πασαβάν τοῦ βάλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἀγανώστης δ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 2000

Σε εκατό το πολύ χρόνια—είπε μία Ιατρός σ' ένα τελευ-
ταίο Ιατρικό συγκρέσσο—ή υγεία των γυναικών θα είναι
τελεία από πάσης απόψεως. Οι κοινές σήμερον ασθένειες
καθώς οι ρευματισμοί και η φυματίσις, θα εξαφανισθούν
τελείως. Η υγεία θα διατηρηθή μιά φρεσκάδα στο πρόσωπο
των γυναικών μέχρις προχωρημένης ηλικίας. Οι οικιακές
εργασίες θα έχουν απλοποιηθῇ πολύ επειδή δεν θα υπάρ-
χη πιά ανάγκη να πλένονται τα πιάτα, να μπαλάνων-
ται και να σιδερώνονται τα άσπρόρουχα και τα φορέμα-
τα: όλα θα είναι χάρτινα και θα ρίχνονται στα σκουπίδια
μετά την χρήση των.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ--ΨΥΓΕΙΟΝ

Για να πίνω κανείς δροσερή μύρα ή άλλο αναψυκτικό
ποτό, χωρίς να λυώνη
αυτά πάγω, παγωμα που θε-
ωρείται ανθυγιεινό, έφευρον το τραπέζι
—ψυγείον. Το τραπέζι αυτό είναι καθ' ο-
λα όμοιο μ' εκείνα που βλέπουμε στα ζα-
χαροπλαστεία πολυτελείας.

Αλλά στο κέντρο του υπάρχει ένα
κενόν κι αυτό το μέρος είναι γεμάτο από
άνθρακικόν χιόνι αναμεμιγμένον με κοι-
νόν πάγον και είναι κλεισμένο έρμητικώς
κατά τρόπον ώστε να μην εισέρχεται,
σ' αυτό ο ατμοσφαιρικός αήρ και έπιτα-
χύνη την διάλυσιν του πάγου.
Οι πελάται τοποθετούν το
ποτήρι τους επάνω σ' αυτό,
το τραπέζι και διατηρείται
δροσερό μέχρι ότου πιούν
το περιεχόμενό του.

ΑΥΤΙ... ΑΠΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

Την περασμένη εβδομάδα
ο δόκτωρ Σούρντ έκόλλησε
εις ένα τραυματίαν που έχα-
σε το αυτί του ένα άλλο
από... καουτσούκ. Υπάρχουν
βάσιμοι έλπίδες ότι η αντι-
κατάστασις δεν θα διακρίνε-
ται καθόλου.

ΤΟ ΙΣΧΥΡΩΤΕΡΟ ΕΝΤΟΜΟ

Ένας άμερικανός φυσιο-
λόγος κατόπιν μακρών με-
λετών, επί των έντόμων, ά-
πεφάνθη ότι το ισχυρότερον
έντομον αναλόγως των σω-
ματικών του διαστάσεων εί-
ναι ο σκαραβαίος. Κατά τα πειράματα που έκαγε ο καθη-
γητής, εξακρίβωσε ότι το έντομο αυτό μπορεί να μεταφέ-
ρη βάρος ίσον προς 850 φορές μεγαλύτερον του σώμα-
τός του.

Αν λοιπόν ένας άνθρωπος είχε την ανάλογον δύναμιν
με τον σκαραβαίον ασφαλώς θα μπορούσε να σηκώνη 70
τόνους!

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΣΠΟΡ

Οι περισσότεροδρουίς αποτελούν στην Αγγλία ένα λαί-
κδ σπόρ. Περίπου 100.000 πτηνοτρόφοι έχουν σχεδόν μισό
εκατομύριο περωτών—άθλητών, οι οποίοι άμιλλώνται,
κατά την εποχή των αγώνων των για να πάρουν βροβεία
και χρηματικά ποσά που φθάνουν το 1.000.000 λιρών στε-
ρινών. Κάθε Σοββατον μεσημέρι μισό εκατομύριο περι-
στεριών κάνουν αγώνες δρόμου!

Οι σιδηρομικές έτοιμίες διαθέτουν ειδικά τραίνα, ενώ
το υπουργείον της Αεροπορίας δίδει καθ' εβδομάδα μετεω-
ρολογικόν δελτίον ειδικόν διά τις περισσότεροδρουίς. Ένα

περιστέρι που κέρδισε σε πολλούς αγώνας, απέδωσε στον
κύριό του περίπου 60.000 λίρες!

ΣΧΟΙΝΙΑ ΑΠΟ ΤΡΙΧΕΣ

Στο ναό του Χιγκάσι Χιγκαβανι στο Κιότο (Ιαπωνία)
υπάρχει ένα πολύ παράξενον κειμήλιον του Βουδδισμού.
Το κειμήλιον αυτό αποτελείται από τα υπολείματα σχοι-
νίων άκοκτά χονδρών που είναι φτιαγμένα από τα μαλ-
λιά 30.000 γυναικών. Τα σχοινιά αυτά, χρησιμοποιήθη-
σαν για να σηκώσουν τους τεραστίους κορμούς δένδρων
που άπετέλεσαν τον ναόν αυτόν, πρό δύο αιώνων.

ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΟΦΥΛΑΚΕΣ

Σχεδόν κάθε μεγάλη τράπεζα της Νέας Υόρκης έχει στα ύ-
πόγειά της ένα σκοπευτήριο όπου καθημερινώς έξασκου-
νται στη σκοποβολή οι φύλα-
κές της. Για να προσληφθῇ

ένας ως φύλας τραπεζής πρέπει να είναι πολύ καλός σκο-
πευτής. Ο αριθμός των φυλάκων τραπεζών της Νέας Υ-
όρκης άνέρχεται εις 5000 και έχουν κάνει έναν σύλλογον
ό οποίος διαιρείται εις ομάδας και με-
ταξύ αυτών γίνονται κάθε τόσο αγώνες
με έπαθλα και χρηματικά ποσά.

Στους τελευταίους αγώνας ένας έξ αυ-
τών επέτυχε τον στόχον είκοσι φορές κατά
συνέχειαν. Κατόπιν τούτου έπηρε το έπα-
θλον και τον διπλάσιον μισθόν.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας Ιρλανδός κατώρθωσε να κα-
τασκευάση ένα τόσο με-
γάλο τσιγάρο που λέγει
ότι μ' αυτό θα καπνίση
επί 4 1/2 μήνες αν υπο-
λογισθῇ ότι καπνίζει 10 τσι-
γάρα την ημέρα δηλαδή μι-
σο μέτρο τσιγάρο.

Το πρωτοφανές αυτό τσι-
γάρο είναι πάχους συνηθι-
σμένου αλλά το μήκος του
είναι τεράστιο. Προφυλάσ-
σεται δέ μέσα σ' ένα μίνα

καλάμια τα όποια έχει το-
ποθετήσει επάνω σε μικρά
ξύλα σχήματος Υ. Για την
κατασκευήν αυτού του τσιγά-
ρου ο Ιδιόρρυθμος Ιρλανδός
έχρησιμοποίησε αρκετές ούγγιες καπνού και τσιγαροχάρ-
του και εινργάητο επί τέσσερες δλόκληρες εβδομάδες
άποκλειστικώς για το πρωτότυπον κατασκευασμά του.

ΤΑ ΖΩΑ ΠΟΥ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΧΡΩΜΑ

Στις Ινδίες υπάρχουν μερικά ζώα μικρά και σπάνια
που αλλάζουν το χρώμα του δέρματός των αναλόγως
των εποχών του έτους. Τον χειμώνα είναι ολόλευκα, την
άνοιξη ρόδινα, το καλοκαίρι ολόμαυρα και το φθινόπω-
ρον κίτρινα.

Τα ζώα αυτά κατοικούν στους πρόποδας των Ιμαλαί-
ων και τα μεταχειρίζονται οι φακίραι για να κάνουν σ'
αυτά διάφορα μαγικά πειράματα.

ΑΛΟΓΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΑΥΡΟΥ

Ένας άμερικανός «κάου—μπόυ» ο οποίος έπεσκέφθη τε-
λευταίως την Ισπανίαν, ένθουσιάσθη τόσο πολύ με τις ταυ-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ο Γκάρι Κούπερ
129.667. Ο Ντίονεθ, ο δημι-
ουργός του «Μικι — Μάους»
79.000 δολάρια.

ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΣΩΤΗΡΙΟΣ ΚΟΝΙΣ

Ένας γάλλος άνήγγειλε ότι ανέκλυψε μίαν σκόνη λε-
πτοτάτη ή όποια διασπειρωμένη στον άέρα είναι ικανή
να έξουδετερώνη κάθε δηλητήριο που μπορεί να υπάρχει
εις αυτόν. Η σκόνη αυτή, λέγει, ό έφευρέτης, μπορεί κάλι-
στα να χρησιμοποιηθῇ, έν καιρώ, πολέμου και κατά των
άσφυξιόγων αερίων.

Κατά την δ άρκειαν των πειραμάτων, ό έφευρέτης κα-
τώρθωσε να διασώση από την προσβολήν χημικών αερίων
μερικά ποντίκια. Τα έτοποθέτησε κάτω από μίαν ύαλινην
καμπάναν πλήρη μονοξειδίου του άνθρακος και το έναρ-
κωσε, κατόπιν έρριψε έντός αυτής όλίγην από την έυεργε-
τική αυτή σκόνην και τα έ-
πανάφερε εις την φυσιολο-
γικήν των κατάστασην.

Η ΓΛΥΠΤΙΚΗ ΤΩΝ ΟΡΕΩΝ

Στην κορυφή του όρους Ρονσμώ, οι Άμερικανοί
κάουν τις προτομές των διασημότερων προέδρων
των Ηνωμένων Πολιτειών. Η πρώτη προτομή που τε-
λείωνει τώρα άνείκει στον άείμνηστον Ουάσιγκτον

τι μπορεί να προσφέρη στον άνθρωπο άνεση και οικονο-
μίαν.

ΑΡΩΜΑΤΑ ΑΠΟ ΦΡΟΥΤΑ

Ένας χημικός από την Καλλιφορνία κατώρθωσε να κα-
τασκευάση άρώματα όχι από άνθη αλλά από φρούτα! Έ-
τσι λοιπόν, ύστερα από πολλά πειράματα τα όποια έκανε
στο έργαστήριό του, έξήγαγε από τα πορτοκάλια και άλ-
λα φρούτα άρώματικά έλαια τα όποια με διάφορους άνα-
μίξεις απέδωσαν άρώματα τόσο δυνατά και ευχάριστα ώ-
στε να άμιλλώνται τα καλλίτερα των πλέον φημισμένων
οίκων.

Ο ΧΗΜΙΚΟΣ ΠΑΓΟΣ

Ένας άλλος χημικός από το Σικάγο, όνόματι Έδουάρ-
δος Κέλλυ κατεσκεύασε μίαν νέαν ουσίαν που την ώνόμασε
«χημικόν πάγον» ο οποίος έφαρμοζόμενος, ζεστός μ' ένα
πινέλο επάνω σ' ένα ξύλινο πάτωμα όχι μόνον άντικαθ στα-
τόν πάγον του πατινάζ, αλλά μπορεί να διατηρηθῇ επί ένα
δλόκληρον χρόνον. Η ουσία αυτή παραμένει αναλλοίωτος
τόσον κατά τον χειμώνα όσον και κατά το θέρος.

ρουαχίες ώστε απέφασισε να γίνη ταυρομάχος και μάλιστα
«Λικαντόρ» δηλαδή ίππεύς με άκόντιο. Και για άλογό του
διάλεξε ό πιο τρελλό άλογο της πατρίδος του.

Αφού, λοιπόν, ήσκήθη ως ταυρομάχος επί έν έτος στη
Σεβίλλη, ήθέλησε να λάβη μέρος σε μιά ταυρομαχία. Ο-
ταν όμως μπήκε στον στίβο και το άλογό του άντίκρυσε
τά κόκκινα πανιά των άλλων ταυρομάχων, άφηνάσε κι'
άρχισε να τρέχη πίσω από τον ταύρον και να τον κτυπά
με τα πιασιά του πόδια τόσο δυνατά, που όχι μόνον
τον έάπλωσε κάτω στον στίβο, αλλά και τον έσκό-
τωσε.

Κατ' αυτόν τον τρόπον έλαβε χώραν ή πιο πρωτότυπος
ταυρομαχία του κόσμου.

ΜΗΝ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ ΜΕΣΑ ΣΕΝΑ ΚΛΟΥΒΙ

Στη Βραζιλία, ένα νεόπανδρο ζεύγος απέφασισε να πε-
ράση τον μήνα του μέλιτος κατά πολύ πρωτότυπον τρό-

πον. Διάλεξε ένα αινώνβιο
δένδρο μέσα σ' ένα πυκνό
δάσος κι' από έναν του
κλώνο έδεσε ένα τεράστιο
κιβώτιο το όποιο έμολοζε
με κλουβί. Μέσα σ' αυτό
έγκατεστάθη το νεόπανδρο
ζεύγος και άνεβκατέβαινε
με μιά άνεμόσκαλα. Ήταν,
με μιά άνεμόσκαλα, από την έπο-
τ' όνειρό τους, από την έπο-
χην που ήσαν άρραβωνια-
σμένοι να «ζήσουν ένα μή-
να σ' ν δυό πε ιστέριο».

Δυστυχώς όμως ή εδύ-
χια τους δένδιήκεσε πολύν
κπιρότ. Μετα δυό έβδομά-
δες έμάλωσαν και στο τέ-
λος του μηνός του... μέλι-
τος έπηρεαν διαζύγιο!

ΤΟ... ΑΣΘΕΝΕΣ ΦΥΛΟΝ!

Στο Καμερόν υπάρχει
μιά τάξις έργιτών που δου-
λεύει μόνον την... Κυρα-
κήν!

Οι εργάται αυτοί δεν...
πληρώνονται γιατί άπλού-
στατα το κάνουν για σπόρ.
Ο όμιλος αυτός άποτελεί-

ται από τους παχυτέρους πλουσίους νέους του Καμερόν
που θέλουν ν' άδυνατίσουν!

Κατά την παρελθούσαν εβδομάδα ό εργατικός αυτός
όμιλος ήπειλήθη να έκτοπισθῇ από έναν άλλον άποτε-
λούμενον από παχύσαρκες γυναίκες. Μεταξύ αυτών συνή-
φθη πραγματική μάχη κι' ένίκησαν οι γυναίκες.

Μετά το έπεισόδιον αυτό οι παχύσαρκοι νέοι ήναγκά-
σθησαν να ζητούν άδεια από τον γυναικείον όμιλον για
να εργασθούν και αυτοί μαζί του την Κυριακήν.

Είναι κι' αυτό, ένα από τα κατορθώματα του... άσθε-
νοūs φύλλου!

ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Μερικοί θαυμαστοί των ήθοποιών του κινηματογράφου,
θα καταπλαγούν όταν μάθουν πως ή Μαίρη Γουέστ πλη-
ρώνεται περισσότερο άπ' όλους τους άλλους άστέρες.

Τό ποσόν που εισέπραξε κατά το παρελθόν έτος άνήλ-
θε σε 330.667 δολάρια.

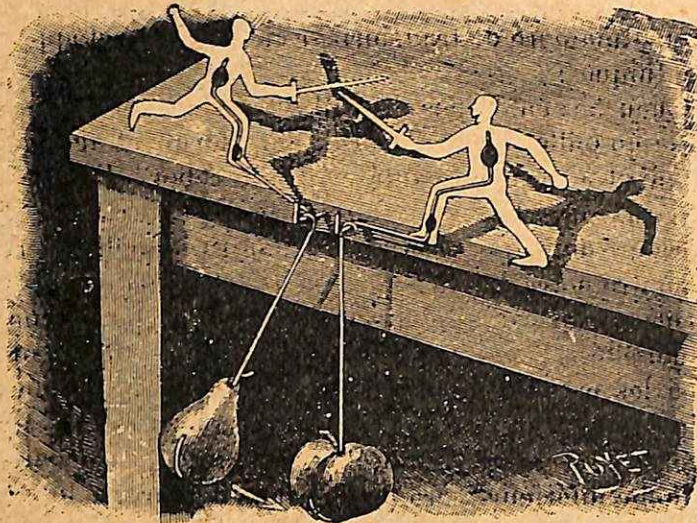
Δεύτερη κατά σειράν έρχεται ή Κωνστανς Μπέννεν με
176.188 δολάρια.

Η Μαρίν Νήττριχ 145.000. Ο Τσάρλι Τσάπλιν 143.000.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΟΙ ΑΚΟΥΡΑΣΤΟΙ ΞΙΦΟΜΑΧΟΙ

Καρφώνετε στην κόχη του τραπεζιού δυο καρφιά. Κατόπιν παίρνετε δυο ίσα χονδρά σύρματα και στο ένα τους άκρον δένετε ένα βάρος ή ένα μήλο ή αχλάδι. Στο άλλο άκρο κάνετε κατάλληλες κάμψεις, αφού προηγουμένως κάνετε μια βόλτα με το ίδιο σύρμα γύρω στο καρφί. Όταν φθάσετε σ' αυτό το σημείο τότε κόβετε από ένα χαρτόνι δυο ανθρώπους που να κρατούν ένα σπαθί στο χέρι τους (βλ. εικόνα) και τους κολλάτε με βουλοκέρι επάνω στο καμ πυλωτό μέρος του σύρματος. Κατόπιν αρχίζετε και κινείτε τα δυο βάρη σαν να είναι δυο έκκρεμη. Κατ' αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνετε ένα πολύ διασκεδαστικό παιχνίδι. Δηλαδή δυο ξιφομάχους οι οποίοι ουδέποτε θα κατορθώσουν να χτυπήσουν θανάσιμα ο ένας τον άλλον.

Το παιχνίδι αυτό στηρίζεται στον νόμον της ελαστικότητας και του έκκρεμους.

Προσπαθήστε να το καταφέρετε και θα σάς είναι πολύ διασκεδαστικό.

Πώς έγινε η πληρωμή.

Ένας εργολάβος είχε συνθησει να πληρώνη τους εργάτες του κάθε μέρα και επί πλέον ήθελε να τους δίνει στοργυλά ποσά, χωρίς λεπτά και δεκάρες. Μια φορά ο επί των πληρωμών πήρε από τον ταμιά ένα ωρισμένον χρηματικόν ποσόν κι έπρεπε μ' αυτό να πληρώση τριάντα εργάτες. Έν τούτοις όμως δεν μπόρεσε να πληρώση περισσότερους από είκοσι πέντε και του έμειναν 19 δραχμές. Τότε έστειλε ένα σημείωμα στον εργολάβον, πληροφορώντας τον για τ' ανωτέρω και τονίζοντας του ότι είχε δώσει στους εργάτας το ελάχιστον δυνατόν. Αυτό το σημείωμα ήρκεσε στην δεσποινίδα λογιστήν να υπολογίση άμέσως πόσα λεπτά είχε πάρει μαζί του ο επί των πληρωμών και πόσα χρήματα έχρείζοντο ακόμη για να συμπληρώση τις πληρωμές του. Πώς έκανε ή λογιστής τον λογαριασμόν της; Μπορείτε να μάς πητε;

Πώς να μαντεύετε έναν αριθμό.

Παρακαλέστε έναν φίλον σας να σκεφθή έναν αριθμό κι ύστερα πητε του:

—Βγάλτε ένα από τον αριθμόν αυτόν.

—Διπλασιάστε το υπόλοιπον.

—Αφαιρέσατε ένα από το σύνολον.

—Προσθέσατε στο υπόλοιπον τον αριθμό που σκεφθήκατε.

Ύστερα τον παρακαλείτε να σάς πη το σύνολον που βρήκε. Τότε έσεις προσθέτετε τον αριθμόν 3, ύστερα διαίρεíte διά τρία και ούτω θα έχετε τον αριθμό που σκέφτηκε ο φίλος σας.

Το άσημένιο αυγό.

Θέλετε ν' άσημώσετε ένα αυγό χωρίς να μεταχειρισθήτε άσημι; Ίδου πώς θα κάνετε:

Παίρνετε ένα αυγό το οποίο περνάτε για λίγες στιγμές επάνω από τη φλόγα ενός κεριού. Το αυγό θα γίνη κατάμαυρο.

Τότε το βυθίζετε μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό και ως δια μαγείας το αυγό θα γίνη άσημένιο! Πώς έξηγεítai αυτό το φαινόμενον;

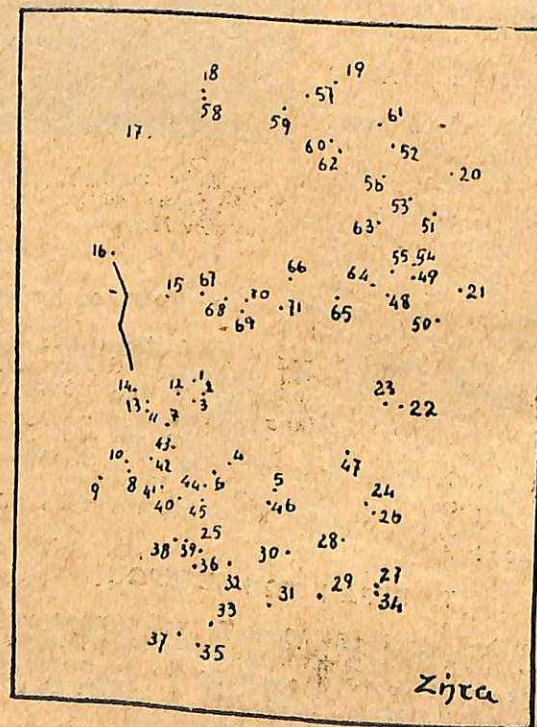
Το νερό μόλις έλθη εις έπαφήν με την καπνία του αύγου άμέσως σχηματίζει μιάν μικράν απόστασιν κενήν, μεταξὺ της καπνίας και των μορίων του και συνεπώς δημιουργείται ένα προφυλακτικόν σωμα το οποίον ακολουθεί το σχήμα του αύγου και δίδει εις αυτό μιάν μεταλλικήν όψιν. Το παιγνιδάκι αυτό είναι πολύ εύκολο και διασκεδαστικό.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Ό κυνηγός και τὰ πουλιά.—Δέν μπορούσε να μείνη άλλο από τὰ πουλιά που κτύπησε ο κυνηγός γιατί... έφυγαν!

Ζωγραφική με αριθμούς.—Το σκίτσο που έζωγραφίσατε ένώνοντας τους αριθμούς είναι του κ. Γ. Καφαντάρη.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Ένώνοντας με μια μολυβιά τους αριθμούς από 1-71 θα φιάξετε το πορτραίτο ενός δολοφονηθέντος μεγάλου Έλληνος.

Η ΜΟΔΑ

Μια φορδειά ζακέττα τρουά κάρ από μάλλινο σκωτσέζικο ύφασμα, χρώματος μαρρόν με ύποκίτρινα καρρά, ένα φόρεμα μαρρόν όλίγο άνοικτότερο από της ζακέττας, άποτελούν ένα κομψότατο και πολύ πρακτικό άνοιξιάτικο φόρεμα, που φοιείται τόσο το πρωί, όσο και το άπόγευμα σε τσάγια και στον περίπατο. Το μοντελάκι αυτό είναι μια κρεασιδόν του μεγάλου Παρισινού οικου Ζαν Πατοϋ και θα λανσαρισθή πολύ την έρχομένη άνοιξη. Συμπληρώνεται μ' ένα φέτρ καπελλάκι μ' ένα φτερό ή πόν—πόν και με παπούσια σουέτ-σπόρ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Βερνίκι δερμάτων

Σε 2 λίτρες νερό της βροχής διαλύουμε 80 γρ. καλό βόρακα και προσθέτομεν 10 γρ. γλυκερίνη. Το υγρό αυτό το ζεσταίνουμε έως ότου βράση, προσθέτοντες λίγο—λίγο 20 γρ. κόκκινη γομαλάκα. Όταν διαλυθή ή γομαλάκα βάζομε το υγρόν με 15 γρ. νιγροζίνης, την οποία διαλύσαμε προηγουμένως μέσα σε λίγο οινόπνευμα.

Λαδιές

Έξαλείφονται από λευκό μάλλινο ύφασμα με χλωροφόρμιον.

Ανατύπωσης εικόνων

Βάλτε μέσα σε 150 δράμια καθαρό νερό 20 γρ. λευκό σαπούνι και 20 γρ. στίφη και λυώσατέ τα. Έπειτα βρέξετε μ' αυτό το χαρτί επί του οποίου θέλετε να άποτυπώσετε την εικόνα. Την δε εικόνα βάλτε την επάνω στο βρεγμένο αυτό χαρτί και έπειτα και τα δυο μαζί πιάσατέ τα καλά (με ένα πιεστήριο κόπιας επί παραδείγματι) Θα έχετε τότε ένα άρχετá ώρατον αντίγραφον της εικόνας.

Καθαρισμός του άέρος

Για να μὴν υπάρχουν κακές όσμες εις ένα δωμάτιο, κόβουν κρομμύδια εις ένα πιάτο και τα βάζουν στο πάτωμα. Άποροφούν όλες τις κακές εξατμίσεις. Το μέρος αυτό το μεταχειρίζονταν και οι Άρχαιοι Αιγύπτου.

Πώς διατηρούνται τὰ ψάρια ζωντανά

Βουτάμε μιά κόραν ψωμιού στο οινόπνευμα και την μάζουμε στο στόμα του ψαριού. Κατόπιν το τυλίγομε μέσα σε χλωρό άχυρο και το τυλίγομε μ' ένα κομμάτι λινό. Όταν το ψάρι φθάση εκεί που θέλομε, το ελευθερώνουμε και το βάζουμε εις ένα δοχείο με νερό. Σε λίγο θα συνέλθη και θ' άρχισή να κινείται. Κατ' αυτό τον τρόπο μπορούν να διατηρηθούν τὰ ψάρια ζωντανά επί 8 ήμερας και στέλλονται σε μεγάλες αποστάσεις.

Για να μὴν πέφτουν τὰ μαλλιά

Συνιστούν καθημερινές πλύσεις του κεφαλιού με δυνατό σαπούνι πιάσος ή άλλου σαπουνιού κοινού.

Ένώ δε θα υπάρχει ακόμη ο άφρός, πρέπει να γίνουν έντριβαί με διάλυση φανικού όξέος 2 τοίς εκατόν.

Λίθινο βαρόμετρο

Μερικοί χωρικοί κατασκευάζουν το βαρόμετρό τους μόνοι των. Γεμίζουν μια γάστρα με υγρή άμμο και μπήγουν σ' αυτήν ένα κουκουναρι έλάτης με το μέρος της τομής προς τα κάτω. Όταν προμηνύεται κακός καιρός τα πέταλλα μένουν κλειστά σφιγτά, άνοίγουν δε όταν περιμένεται καλός καιρός.

Κατά του ήλιοκαυσ δέρματος

Σάν μαυρίση κανείς από τον ήλιο και θέλει ν' άσπρίση, κάνει το έξης.

Παίρνει λίγο μαϊντανό, τον κόβει ψιλό και χύνει επάνω νερό, της βροχής αν είναι δυνατόν, το αφήνει επί 24 ώρες, το στραγγίζει και έπειτα πλένεται μ' αυτό κάθε πρωί. Σε λίγες μέρες θα έχη άριστα άποτέλεσματα.

Εύκολος έπινικέλωσης

Σε διάλυση που περιέχει 5—10 τοίς εκατόν διχλωριοψευδάργυρον, προσθέτομεν τόσον θεικόν νικέλιον ώστε να γίνη βαθυπράσινο και αφού το βράσουμε βάζομε μέσα το άντικείμενο, το οποίον πρόκειται να έπινικελώσουμε και εξακολουθομε το βράσιμο από μισή έως μίαν ώραν προσθέτοντες το νερό που εξατμίζεται. Έπειτα ρίχνομε το άντικείμενο σε νερό που έχει λίγη κρητίδα. Για να έπιτύχη καλά ή έπινικέλωσης πρέπει ναχώμε καθαρίσει καλά το μέταλλο από τις σκουριές.

Ρευστό σαπούνι

Κατασκευάζομε αν διαλύσωμε κοινό σαπούνι μέσα σε άμμωνία, έως ότου ρευστοποιηθή σαν σιρόπι. Μ' αυτό βγάζομε τις κηλίδες των ρούχων και πλένουμε το μέρος με χλιαρό νερό.

Πώς καθαρίζονται οί ρεμπόυ-πλικες

Τρίβομε το καστόρι με ένα κομμάτι φανέλλα, το οποίο βρέξαμε με άμμωνία άρραιωμένη με χλιαρό νερό. Μόλις λερωθή ή φανέλλα την αλλάζομε. Το καπέλλο τρίβεται έπειτα με μαλακό λινό ύφασμα, έως ότου ξεραθή. Έπειτα τή βουρτσίζομε. Άλλά δεν πρέπει να βραχή πολύ γιατί χάνει το σχήμα του.

Καθαρισμός των υαλίνων δοχείων

Τα νικέλινα άντικείμενα καλύπτονται σιγά—σιγά από σκουριά μπλε ή πρασινωπή. Μπορούμε να την βγάλωμε εύκολα, αν τα βάλωμε μέσα σε οινόπνευμα καθαρό στο οποίον έχομεν προσθέσει ένα μέρος θειικού όξέος για 50 μέρη οινόπνευματος. Τα αφήνομε λίγα δευτερόλεπτα, τα πλένομε με καθαρό νερό και καθαρό οινόπνευμα και τα ξερένομε με πριονίδια ξύλου.

Διά την αίμορραγίαν

Συνιστάται να ρίχνη κανείς στην πληγή στάχτη από ένα λινό ή βαμβακερό, το όποϊον να κόψη εκείνη στιγμή και ή οποία κάνει με το αίμα μια παχιά στυπτική κρούστα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Όλοι οι δρόμοι είναι άπο-
κλεισμένοι και κανείς δεν
τολμάει να περάσει από δω.
Οι γειτόνοι βρίσκονται κρυμ-
μένοι στα σπίτια τους. Αυτοί
που χτυπάνε είναι στρατιώ-
τες και όπως βλέπεις, είχα
δική μου σουβέλα πώς θα
ξαναγυρίσουν.

—Και τώρα;
—Ο Μειντάνης άνεοήκωσε
τους ώμους του.

—Τώρα άς γίνει τό θέλημα
του Θεού, άπάντησε. Θά που-
λήσω άκριβά τη ζωή μου.
Άλλά πώς θα δικαιολογηθείς
έσύ που βόισες αιδώ;

—Θαύρω κάτι.
—Θά σέ ένοχοποιήσουν δι-
τι φρόντισες να με κρύψεις.
Μά αυτό πού με άνησυχεί δεν
είναι ο δικός μου κίνδυνος,
άλλ' ο δικός σου.

—Μην άνησυχείς για μένα
Πήγαινε πάλι και κρύψου
στη θέση πού σ' έβαλα. Θά
τό κανονίσω μιά χαρά έγώ
και δεν θα κινδυνεύσεις ούτε
έσύ, ούτε έγώ... Πήγαινε σύν-
τομα.

Τόν ώδήγησε, και τόν έτο-
ποθέτησε στο άλλο δωμάτιο.
Κι' έκείνη κατέβη τη σκά'α
γρήγορα και κατηνύνη προς
την έξωπορτα.

Ο ίδιος έκείνος λοχίας,
πού τήν είχε ρωτήσει πριν
άπό ώρα, ξαναπαρουσιάστηκε
πάλι, μόλις ή Άϊσέ άνοιξε
την πόρτα.

—Νά με συμπαθής πού σ' ένοχλώ, χανούμισά μου!
της είπε. Μά τόν άνθρωπο αυτό δεν τόν βρήκαμε που-
θενά.

—Φαίνεται θάφυγε.
—Άν έφυγε πάει καλά. Θά κυτιάξουμε να τόν βρούμε
άλλοθι. Μά φοβάμαι όμως...

—Τι φοβάσαι;
—Μήπως έμεινε έδω.
—Όχι! Δεν έμεινε.

—Μπορεί όμως να γύρισε.
—Μά ούτε κι' αυτό είναι δυνατόν. Γιατί μόλις έφυγε, έ-
μεις κλείσαμε την πόρτα.

—Κι' αν πήδησε από την μάνδρα;
—Μά δεν έπρολάβαινε. Γιατί σέ λίγο ήρθατε σεις. Άλ-
λά κι' αν άκόμη σάς έξφυγε, δεν μπορεί ν' ανέβηκε στο
σπίτι, γιατί είχαμε κλειστά και τις πόρτες και τά πα-
ράθυρα.

—Περίεργα πράγματα συμβαίνουν. Κι' όμως έκείνος
πού μάς είδοποίησε, μάς είπε ότι μπήκε κι' έμεινε έδω.
—Σάς είπε ψέμματα! άπάντησε με άγανάκτηση ή Άϊσέ.
Πού είναι αυτός ο άνθρωπος να τό επή και μπροστά μου;

—Και μήπως ξέρω; Τόν χάσαμε...
—Πώς τόν χάσατε;
—Νά! Τήν ώρα πού κουβέντιαζα με την άφεντιά σου,
αυτός εξαφανίστηκε.

—Δεν τόν γνωρίζεις;
—Όχι. Είναι κάποιος γκιαούρης, πού τόν έβλεπα για
πρώτη φορά. Μά θα τόν γνωρίσω όμως θπου κι' αν τόν
βρώ. Ήταν με γερμένες τις πλάτες και δυό μάτια πού

Τούρκοι τήν άρπαξαν τήν Δάφνη κι' έφυγαν. Τό άλλο πρωί, ενώ
επήγαινε να ιδή ο καπετάν Μειντάνης, τόν έσταμάτησε κάποιος
Νικόλας Πάντος και του είπε ότι ήταν φυλακισμένος με τόν Ζα-
χαριά πού ήταν ο πραγματικός του πατέρας και του είχε έμπιστευ-
θή ένα γράμμα, όπου του δινε τήν κατάρτα του, αν δεν έσκότωνε
τήν μάννα του πού τόν είχε προδώσει. Ο νέος έτρόμαξε και γύ-
ρεψε περισσότερες πληροφορίες, και συμφώνησε με τόν μυστη-
ριώδη άπεσταλμένο να συναντηθούν στην Άθήνα στο χάνι του
Δελιβορηά. Όταν ο Πάντος τόν είδε να μπαίνει στο σπίτι της
Δάφνης, έφρικιάσε γιατί σκέφθηκε ότι μπορεί ο Μειντάνης να
τήν άγαπούσε και αυτό φαίνεται πώς ήταν τρομερό. Δεν είπε ό-
μως τίποτε κι' έφυγε χωρίς να καταλάβη ότι κάποιος τούς παρα-
φύλαγε και τούς άκουσε πού ειπαν να συναντηθούν στην Άθήνα.
Όταν ο Μειντάνης έμαθε τήν άρπαγή της Δάφνης, κι' ότι τήν έ-
πληραν άνθρωποι του τοποτηρητή της Έλευσίνος Γιουσούφ Μπαρ-
ρη, έξω φρενών έκαβαλίευσε τό άλογό του και πήγε σ' αυτόν
πού νόμιζε πατέρα του. Έκείνος ώμολόγησε τήν αλήθεια. Κι' ο
Μειντάνης, άποφασισμένος να σκοτώσει τήν μητέρα του για να
σωθή από τήν πατρική κατάρτα, φεύγει και πηγαίνει στην Έλευ-
σίνα, κι' έκει έσκότωσε τόν τοποτηρητή και πηγαίνοντας στην Ά-
θήνα είδε τρεις Τούρκους ληστές να πιάνουν τήν Άϊσέ χανούμ,
μιά όμορφη κόρη τό νόθο παιδί του Μπαρρη πού είχε όρκισθή να
έκδικηθή για τό θάνατο του πατέρα της—κι' επενέβη να τήν
σώσει. Τήν συνόδευσε έως τό σπίτι της, και με δυό ήμέρες συνεν-
νοήθη με κάποιον άνθρωπό του και μετεμεισμένος σέ γέρο Άνα-
τολίτη έμπορο έπληξε με ένα κλεφτόπουλο στο σεράι του Χασεκί,
όπου άνεκαλύφθη άλλ' έσώθη από τήν Δαμά άλλ' έμεινε έκει ο
Μάνος, ο οποίος άκουσε τόν άρχικατάσκοπο να λέη ότι επρόκειτο
να συλληφθή ο Μειντάνης. Ο άρχικλέφτης πήγε και βρήκε τη
μητέρα του και ήταν έτοιμος να τή σκοτώσει, αλλά τότε μπήκε μέ-
σα ή Άϊσέ κι' ή Μάρω άπεκάλυψε τότε ότι ήταν κόρη της κι' έπο-
μένως αδελφή του. Συγχρόνως του έξηγει πώς τήν είχαν συκο-
φανήσει άδικα στον πατέρα του κι' αυτό τόν κάνει να πέσει στην
άγκαλιά της εν τω μεταξύ άπόσπασμα Τούρκων είδοποιημένο
άπό τόν Πάντο κυκλώνει τό σπίτι της Μάρως για να συλλάβη
τόν Μειντάνη. Η Άϊσέ όμως παρουσιάζεται ή ίδια μπροστά στο
άπόσπασμα και βεβαίως ότι κανείς κλέφτης δεν μπήκε στο σπίτι
Ο άποσπασματόχης παίρνει τούς άνδρες του και φεύγει άλλά
κυκλώνει όλη τη γύρω περιφέρεια για να συλλάβη τόν κλέφτη αν
έχη καταφύγει αλλού.

λάμπανε.

—Θα σάς κοροΐδεψε, φαί-
νεται. Ποιος ξέρει γιατί σάς
κουβάλησε έδω. Ίσως για να
σάς άπασχολήση και να πάη
αυτός με τούς φίλους του να
κάνουν κακό σέ κάποιο δικό
μας.

Η σκέψις αυτή έφάνη λο-
γική στον λοχία. Έτσι τώρα
έξηγειτό ή παράδοξη έξαφά-
νιση του καταδότη, κι' έ-
σκέφθη ότι ίσως θα έχανε χρό-
νο πολύτιμο επιμένοντας να
ψάχνη σ' έκείνα τό σπίτι. Ο-
που παρ' όλες τις έπίμονες
έρευνες, δεν μπόρεσε ν' άνα-
καλύψη ούτε τό παραμικρότε-
ρο ίχνος του έπιδουμέως.

Υποπτεθή δηλαδή κι' αυ-
τός ότι τόν άπασχολούσαν
έκει, για να μείνουν έλεύθε-
ροι να έκτελέσουν κάποια έ-
πιδουλή ή κάτι παρόμοιο.

—Α, τούς κακούργους! έ-
φώναξε. Μας κοροΐδεψαν.
Και χωρίς να βραδύνη πε-
ρισσότερο, με τό να ψάξη και
πάλι στο σπίτι έκείνο, όπως
είχε σκοπό να κάνει, βγήκε έ-
ξω, συνεκέντρωσε τούς άν-
δρες του, κι' έβιάσθηκε να
γυρίση στο στρατόντα του,
για να είναι έτοιμος να τρέ-
ξη έκει όπου ή αν πθανόν να
παρίστατο ανάγκη.

Ο Μειντάνης, κρυμμένος
πλά από τις κουρτίνες του
παραθύρου είδε τόν λοχία να
φύγει και τήν Άϊσέ να τόν
συνοδεύη έως τήν έξωπορτα.

Άντελήφθη έπειτα τήν άναχώρηση τών στρατιωτών κι'
έπιθύρισε.

—Πρέπει τώρα να φύγω κι' έγώ. Τό συντομότερο.
Όταν έγύρισε ή Άϊσέ, του διηγήθηκε ότι είχε διαμει-
φθή ρετακό αυτής και του λοχίου, κι' ο Μειντάνης έτα-
ράχθη.

Και ύστερα από λίγη σκέψη:
—Με γυρτούς τούς ώμους! επρόσθεσε. Και μικρά μάτια
πού λαμπάν... Μήπως...

Μιά ξαφνική ύπόνοια σφηνώθηκε στο μυαλό του. Η μη-
τέρα του τόν έπεισε ότι δεν είχε προδώσει τόν πατέρα
του κι' όμως έκείνος ήταν τόσο βέβαιος γι' αυτό, ώστε του
παρήγγειλε να τή σκοτώσει.

Ποιος τόν έπεισε γι' αυτό πράγμα; Μήπως ο άνθρωπος
έκείνος ο παράδοχος, πού του είχε φέρι τό γράμμα;

—Με σκυφτές πλάτες... Και μικρά μάτια... Μά ο Πάντος
έτσι είναι... Ωστε λοιπόν... Μήπως αυτός συκοφάντησε τη
μάννα μου και μ' επρόδωσε έπειτα;

Όσο περισσότερο έσκέπτετο, τόσο πιά πολύ τό έπι-
στευε. Ο άνθρωπος έκείνος, τό παρελθόν του όποιου δεν
ήξερε, πολλές φορές τόν εκύτταζε με παράδοχο τρόπο.

Όλα του ήσαν μυστηριώδη και άίνιγματικά. Γιατί να μην
ήταν αυτός τάχα ο δημιουργός όλης έκείνης της Ιστορίας;

Άλλά ποιά άφορμή είχε τό μίσος του; Για να έπιδώσει
τόν φόνο της μάννας του, σημείον ότι τή μισούσε. Γιατί
δμως;

Όταν ή Μάρω, άφοι βεβαιώθηκε ότι οι στρατιώτες έφυ-
γαν, έπληγε κοντά του, τη ρώτησε αν έγνώριζε κάποιον
Πάντο.

Η Μάρω έψαξε μέσα στη μνήμη της, αλλά δεν κατώρ-

θωσε να θυμηθή αυτό τό όνομα. Ούτε τώρα τελευταίως,
ούτε στο άπομακρυσμένο παρελθόν είχε γνώριση κανένα
Πάντον, και χωρίς δισταγμό άπήντησε.

—Όχι, ποτέ. Τι άνθρωπος είναι αυτός;

Τόν περιέγραψε με κάθε δυνατή λεπτομέρεια, άλλά
και πάλιν ή Μάρω, άφ' ου έσκέφθηκε άρκετη ώρα άπήν-
τησε.

—Όχι! Δεν θυμάμαι να έχω γνώριση ποτέ μου ένα τέ-
τοιο άνθρωπο.

—Περίεργο! Είχες ποτέ κανέναν έχθρό;

—Έχθρό; Όχι! Μόνον...

—Μόνον τι;

—Μιά φορά. Πάνε πολλά, πάρα πολλά χρόνια... Ένας
φίλος του μακαρίτη του πατέρα σου... Μά γιατί σου τό
λέω αυτό; Ο άνθρωπος έκείνος είχε όρκισθή να μ' έκδι-
κηθή. Μά τόν έπιασαν οι Τούρκοι σέ κάποια συμπλοκή
και τόν έκρέμασαν.

—Τόν είδες κρεμασμένο έσύ;

—Έγώ ή ίδια όχι. Τόν είδε ο ξάδελφός μου ο Άνα-
στάσης κι αυτός μου τό είπε.

—Και πώς τόν έλεγαν τόν άνθρωπο αυτό;

—Βαγγέλη Στούρνα!

—Δεν είναι αυτός, έπιθύρισε ο Μειντάνης. Άλλον κα-
νένα έχθρό δεν είχες ποτέ σου;

—Όχι, ποτέ! Τουλάχιστον έγώ δεν ξέρω ναίχιχα...

—Πάει καλά είπε ο Μειντάνης. Τό μυστήριο θα τό
ξεδιαλύω μονάχος μου. Κι' αν τό πράγμα είναι έτσι ο-
πως τό φαντάζομαι αν πεισθώ πώς έκείνος έφτιαξε όλη
αυτή τήν πλεκτάνη, για να έχω παντοτεινά άπάνω μου τήν
κατάρτα του πατέρα μου, θα τόν τιμωρήσω με τόν πιο σκλη-
ρότερο τρόπο πού μπορεί να βάλη ο νους του ανθρώπου.

Έπειτα γύρισε προς τήν Άϊσέ τήν έφίλησε και της
είπε.

—Άδελφούλα μου! Είναι άνάγκη να φύγω, και γρήγο-
ρα μάλιστα μήπως ξαναγυρίσουν οι στρατιώτες. Μά θέ-
λω να μου κάνης μιά χάρη.

—Ποιά;

—Νά μάθης πούχουν κρυμμένη τη Δάφνη, κι' αν μπο-
ρής να τήν έλευθερώσης.

—Θά τό φροντίσω και θα σου παραγγείλω. Άλλά εί-
πες να φύγης τώρα;

—Και άμέσως μάλιστα.

—Οι στρατιώτες έκαναν ότι έφυγαν. Άλλ' αν προσποι-
ήθηκαν μονάχα; Αν άφησαν κατασκόπους και σέ ίδούν
πού θα βγαίνουν;

—Μά δεν μπορώ όμως να μείνω κι' έδω.

—Διατί όχι; Μείνε έως διου νυχτώσης. Και τότε πού
δεν θα μπορεί να σε γνωρίση κανείς φεύγει.

Άλλ' ο Μειντάνης δεν έδέχθη να συμμορφωθή με τήν
συμβουλή έκείνη της ώραιάς χανούμισσας.

Ήταν βέβαια πιθανόν ναίχιαν αφήσει έκει κατασκό-
πους, αλλά δεν ήταν παράδοχο να ξαναγύριζαν πάλι.

Έκείνος πού τούς επρόδωσε, άσφαλώς δεν θα παρητεί-
το εύκολα του σκοπού του. Μάλιστα, αν ήταν ο Πάντος,
θα ξαναπήγαινε να τούς πείση να ξανάρθουν και πάλι.

Στήν περίπτωση αυτή δεν θα έπίστευα στις βεβαιώ-
σεις της Άϊσέ. Θάψαχναν μέσα στο σπίτι και θα τόν
εύρισκαν.

—Όχι! άπάντησε. Πρέπει να φύγω. Κι' αν χρειασθή
να κτυπηθώ, καλλίτερα να τό κάνω έξω.

—Γιατί καλλίτερα;

(Άκο' ουθεΐ)

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Διηγήματα τών δοκιμωτέ-
ρων Ελλήνων λογοτεχνών

Μυθιστορήματα

μεταφρασμένα άπ' όλες

τις γλώσσες του κόσμου

Ποικίλη ύλη

Και τό μουσικό κομμάτι

ΤΩΡΑ Μ' ΑΦΗΣΕ

ΤΑΓΚΟ

Παρά τήν ζέστη, παρά τόν χορόν, τό
πρόσωπόν σας δεν θα γυαλίση, εάν με-
ταχειρίζεσθε τήν νέαν κρέμαν MATITE.
Βανισίνγκ και τήν πούδρα MATITE.

ΜΗΝΥΤΟΡ

MATITE

L.T. RIVER
PARIS

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ!

Ο γεροθαλασσοδύκος Φιτζ Στέφεν βουλήθηκε με λύσσα, όταν είδε την κόρη του Σελεστίννα να διακρύβει.

— Ήσουν άμυαλη και ταπαθες. Μιά ψαροπούλα ταπεινή εσύ, δεν έπρεπε να δώσεις σημασία στα λόγια ενός ευπατριδίου. Την ώρα που ήθελε να περάσει μαζί σου ο άρχιερος και γι' αυτό σε πλάναψε. Και τώρα;.. Τώρα όλοι οι συγχωριανοί μου, έδω στο Μπαλφέρ, θα γελούν με τη μουτζούρα της άτιμίας, με την οποία κηλιδώσες το λευκό και τίμιο μέτωπό μου. Κατάρα σε σένα, κόρη μου! Κατάρα και σε κείνον τον άνανδρο ξελογιαστή σου! Κατάρα και στους δυό σας!...

Με όρμη έκλεισε την πόρτα του φτωχικού καλυβιού του ο εξαλλος πατέρας και πλανήθηκε ύστερα στην έρημη άκρογυαλιά, ζητώντας ανακούφιση στο θαλασσινό άγέρι. Κι' η δυστυχισμένη κόρη του, σωριασμένη στο πάτωμα, διπλωμένη, κουβαριασμένη στα δυό, έκλεγε πικρά. Θρηνούσε το όραίο κι' άγνωστο γι' αυτήν παλληκάρι, που είχε πετάξει μακριά της μια βραδυά, άφροү πρώτα μάρανε με το φίλι του το φλογερό, τ'άσπιλα κρίνα της άγνότητάς της.

Πέρασαν λίγοι μήνες. Ο δύστυχος Φιτζ Στέφεν, ο πιό ρωμαλέος άλλότε ναυτικός της Νορμανδίας, είχε γεράσει τριάντα χρόνια μέσα σ' αυτούς τους λίγους μήνες. Κι' η κόρη του, η Σελεστίννα, η πιό εύθυμο κοπέλλα του Μπαλφέρ, είχε γίνει άφαντη από τον κόσμο. Κι' ενώ άλλοτε ήταν το στολίδι κάθε γιορτής και κάθε πανηγυριού, τώρα, μακριά από κάθε χαρά, ήταν διαρκώς κλεισμένη στο καλύβι της. Μέσα στα δάκρυα και στους λυγμούς της, ώριμαζε σιγά σιγά στα σπλάχνα της ο καρπός, ο άθωος καρπός της φλογής, μα ένοχης αγάπης της.

Σε λίγες μέρες ακόμη στο Μπελφόρ, μεγάλη κίνηση παρατηρήθηκε ένα πρωί. Ένα επίσημο και ισχυρό πρόσωπο είχε έλθει από τη χαραυγή και πολύπληθη λαμπροτάτη ακολουθία λόρδων, βαρώνων, και στραταρχών το συνόδευε. Ήταν ο βασιλεύς Έρρίκος της Άγγλίας και δούξ της Νορμανδίας.

Τεσσάρων χρόνων πόλεμος στο γαλλικό έδαφος, τον είχε αναγκάσει να λείψει από το κράτος του. Και τώρα, νικηφόρος και τροπαιούχος, γυρζιζε με την ακολουθία του στο Λονδίνο, βασιτικός να πατήση, επί τέλους, το αγαπημένο χώμα της πατρίδας του.

Με άπειρες ζητωκραυγές υποδέχτηκαν τον κυρίαρχό τους οι άγαθοί έκείνοι Νορμανδοί. Όλο το Μπελφόρ είχε βγει στους δρόμους κι' έρριaine με λουλούδια το βασιλέα, τον οικογενειά του και τη συνοδεία των ευπατριδών, που τον τριγύριζαν. Κι' εκείνος τους χαιρετούσε όλους με συγκίνηση, καθώς διέσχισε το χωριό, και πήγαινε στο λιμάνι, μέσα στο όποιο τον περίμεναν, με έτοιμα τ'α πανιά τους, τα σημασιολύστα πλοία.

Στη γενική έκείνη χαρούμενη αναστάτωση, μονάχα το φτωχικό καλύβι του Στέφεν ήταν κατάλειστο και πένθιμο. Ο δύστυχος θαλασσοδύκος, ύστερα απ' τη συμφορά του, μισούσε με άγριο πάθος όλους τους ευπατρίδες της γής κι' όλους τους ισχυρούς της. Δάγκανε διαρκώς με άνίσχυρη λύσσα τις σφιχτές γροθιές του, γιατί ούτε τον διαφθορέα της μοναρχίας κόρης του ήξερε, μα ούτε κι' είχε τη δύναμη να τον εκδικηθή αν τον ανέκαλυπτε ποτέ του. Έφτανε την εποχή έκείνη το καμρότιστο ενός ευγενούς για να κρεμαστή από το πρώτο δένδρο ένας άσημος άσός!

Απ' τις χαραμάδες του κλειστού παραθύρου του παρακολουθούσε ο άμοιρος πατέρας την κίνηση στο δρόμο. Οι λαμπροί ευπατρίδαι που περνούσαν έξω, προκαλούσαν μια άπαίσια αγανάκτηση στην ψυχή του, με το υπερήφανο ύφος τους και με την ακατάδεχτη για τους φτωχούς χωριάτες συμπεριφορά τους. Κι' όσο τους έβλεπε να περνούν, τόσο κι' έβγαιναν απ' τα στεγνά του χείλη κατάρες, για τον άνανδρο καταστροφέα της κόρης, η όποια έκλαιγε με λυγμούς, εκεί, σε μια γωνιά της καμαρούλας της.

— Νάτος, πατέρα! στρίγγλισε ξαφνικά μια φωνή άπάνω από τον όμο του ναυτικού.

Κι' ο Στέφεν, σκιρτώντας εξαλλος, είδε την κόρη του σχυμμένη πλάι του, να παρακολουθιη με φλογερό βλέμμα από μέσα από τη χαραμάδα ένα νεαρό έφιππο ευπατρίδη.

— Θεέ μου, πρόσεξε, Σελεστίννα! τραύλισε ο Στέφεν, χλωμιά-

ζοντας φριχτά. Είσαι σίγουρη; Αυτός εκεί ο λιγερός με το ροζ χιτώνιο και με το άσπρο φτερό στο καπέλλο, που τον συνοδεύουν άλλοι τρεις;

— Ναί, πατέρα! βεβαίωσε λαχανιασμένη η κοπέλλα. Αυτός είναι. Ο Έρρίκος μου!

— Άμυαλη δυστυχισμένη, με τον Έρρίκο σου, ούρλιασε πικρά ο πατέρας της. Ψέμματα σου είπε. Δεν τον λένε Έρρίκο αυτόν. Φάνηκε ψεύτης σ' όλα του, άρχιεος κι' άνανδρος. Αυτός είναι ο πρίγκιψ Γουλιέλμος, γυιός του βασιλιά, δούξ της Νορμανδίας κι' επίδοξος διάδοχος του θρόνου της Άγγλίας, Έννοιωσες καλά

τώρα το μέγεθος της συμφοράς σου, δυστυχισμένη;

Αφρίζοντας, μα συγκρατώντας κι' όλας όσο μπορούσε το κόχλασμα του μίσους και του πόθου μιας εκδικήσεως, ο ντροπιασμένος πατέρας

δεν πρόσεξε την κόρη του, που έπεσε παρευθύς λιπόθυμη πλάι του. Μόλις πρόφερε την τρομερή αποκαλυπτική φράση του, ώρμησε κι' όλας στο δρόμο κι' άκολούθησε ως το λιμάνι σιωπηλός και στυγνός τη συνοδεία.

Βασιληά! είπε σε λίγο, γονατίζοντας μπροστά στον Έρρίκο, που ήταν έτοιμος να διαβή την αποβάθρα. Είμαι ο ταπεινός υπήκοός σου Φιτζ Στέφεν. Ο πατέρας μου μετέφερε τον ένδοξο πατέρα σου Γουλιέλμο τον Μεγάλο στην Άγγλία, όταν πήγε να την κατακτήσει. Κι' από τότε η οικογενειά μου έχει το προνόμιο και την τιμή να μεταφέρει βασιλικά πρόσωπα, όταν τυχαίνει ή ανάγκη. Ευδόκησε, λοιπόν, Μεγαλειότατε, να φτάσεις στο Σούθαμπτον, επιβαίνοντας του πλοίου μου. Λέγεται «Άσπρο Καράβι», είναι ευρύχωρο και το πιό γρήγορο του Μπελφόρ!

— Φίλε μου, σ' ευχαριστώ για την ένδοξη ένθύμηση είπε ο βασιλεύς. Μου δόθηκε πολλές φορές η ευκαιρία ν' άκούσω κι' από άλλους την περιπέτεια αυτή του ένδόξου πατέρα μου. Έπειδή, ωστόσο, έχω έτοιμο πλοίο που με περιμένει, θα σε τιμώσω διαφορετικά. Θα παραδώσω στη ναυτική έμπειρία σου και στην πατροπαράδοτη άφοσίωση της οικογενείας σου το γυιό μου, το θησαυρό της πατρικής καρδιάς μου και την έλπίδα της Άγγλίας μας.

Ο γυιός μου και διάδοχός μου Γουλιέλμος, θα επιβή με την ακολουθία του στο πλοίο σου. Είσαι ευχαριστημένος; Και μου έγγυσάσαι με το κεφάλι σου την ασφάλειά του;

— Πρώτος εγώ θα πεθάνω, Μεγαλειότατε, αν συμβή τίποτε το άπρόοπτο, άποκρίθηκε με κρυφό κι' άπαίσιο διφορούμενο τόνο στη φωνή του ο ναυτικός.

Πραγματικά μέσα σε δυό ώρες στο «Άσπρο Καράβι» είχε επιβιβασθή ο διάδοχος Γουλιέλμος, ο άδελφός του Ρίτσαρ και η ακολουθία του.

Ο ήλιος βασίλευε όταν τα δυό πλοία ξεκίνησαν. Ο Στέφεν, όρθιος στο τιμόνι μουρμούριζε με μια διαβολική και ύπουλη χαρά:

— Πέτα στα κύματα «Άσπρο Καράβι» μου! Πέτα σαν πουλί. Κι' όταν άπλώθηκε η μαύρη νύχτα, με μια στραβοτιμονιά ο πονεμένος καπετάνιος, έρριξε μ' όρμη το πλοίο του στον τρομερό σκόπελο του «Καττεράξ». Το «Άσπρο Καράβι» άνοιξε και κοιματιάσθηκε. Κι' η θάλασσα, η σκοτεινή κι' άγριεμένη, κατάνιξε όλους τους επιβάτες του. Συνεπής στην υπόσχεση πουδωσε στο βασιληά ο γέρο ψαράς χάθηκε πρώτος αυτός μέσα σ' άγρια κι' άφρισμένα κύματα.

Είχε πραγματοποιήσει την άγρια εκδίκησή του, που χρόνια την περίμενε με λαχτάρα... Είχε εκδικηθή για την τιμή της κόρης του, πληρώνοντας την εκδίκησή του με τη ζωή του την ίδια, την πικραμένη και θλιβερή.

ΖΑΚ ΚΕΡΒΑΛ

* * * Όταν ο νεαρός Κάφρος θέλει να παντρευθή περιμένει σε μια γωνιά του δάσους την κοπέλλα που θα περάσει απ' εκεί. Μόλις την ιδι... την κτυπά άπότομα στον τράχηλο μ' ένα ρόπαλο και την κουβαλάει στην καλύβα του.

* * * Οι εκατομμυριούχοι της Άμερικής συνηθίζουν τελευταία να κάνουν τα φέρετρό τους από έπιχρυσωμένο αλουμίνιο.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

* * * Τα πρώτα γραμματόσημα που έκυκλοφόρησαν στον κόσμο ήσαν του Πεδεμοντίου. Τα έξεδωσε στα 1815 ο Πέτρος Λομπόρντι.

* * * Απ' όλας τις θρησκευτικές αίρέσεις τους όλιγώτερους όπαδούς άρριθμεί ή των Σαμαρειτών.

* * * Από μια φάλαινα μπορούν να βγουν 6-7 τόννοι λαδιού. Το λάδι αυτό είναι περιζήτητο από τους άρωματοποιούς και τους φαρμακοποιούς.

* * * Στη Νέα Υόρκη κάθε ώρα, σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική γεννιούνται 17 παιδιά.

* * * Απ' όλα τα κράτη μονάχα η Δανία δεν έχει ζητιάνους και τοúτο διότι έφήρμωσε προστατευτικά μέτρα γι' αυτούς.

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΓΗΤΡΟΝ

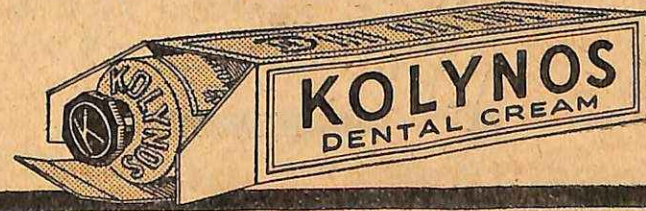
Είναι εύκολον να καταστήσετε ώραία τα θαρβά και κιτρινωμένα δόντια. - Αποδώσατε εις αυτά μίαν έκθαμβωτικήν λευκότητα.

Όδοντόκρεμα ειδική και άντισηπτική ή όποία δίδει μίαν φυσικήν λευκότητα.

Προσπαθήτε να περιποιήσθε καλώς και τακτικώς τα δόντια σας, διότι άκάθαρτα δόντια άσχημίζουν και την πλέον ώραιότεραν γυναίκα. Χρησιμοποιείτε διά τον καθαρισμόν των όδόντων σας την ειδικήν και άντισηπτικήν κρέμαν ΚΟΛΥΝΟΣ την όποιαν συνιστούν οι Ιατροί, διότι καταστέφει άμέσως τα έπικίνδυνα μικρόβια τα εύρισκόμενα μέσα εις τα στόμα και τα όποια προξενούν τας κηλιδας, τον άποχρωματισμόν και την σήφιν. Θέσατε μίαν μικράν ποσότητα ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς φήκτρας άμέσως ή άντισηπτική κρέμα ΚΟ-

ΛΥΝΟΣ σχηματίζει άφρον και καθαρίζει όλην την επιφάνειαν των όδόντων καθώς και την μικροτέραν κοιλότητα. Μετ' όλιγον τα δόντια σας θα έχουν μίαν νέαν λάμφιν και θα άποκτήσουν μίαν υπέροχον λευκότητα. Θα αισθανθήτε ότι το στόμα σας είναι καθαρόν και δροσερόν. Αγοράσατε και σήμερον ακόμη ένα σωληνάριον ΚΟΛΥΝΟΣ και θα παρατηρήσετε πως τα δόντια σας έχουν πάρει τόσον σύντομα μίαν λάμφιν στίλπνών κοσμημάτων πράγμα το όποιον δίδει εις το χαμόγελο σας ένα ιδιαίτερον θέλγητρον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Το Pétrole Cana

ΣΤΡΩΝΕΙ ΤΑ ΑΤΙΘΑΞΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τα πλέον σκληρά, τα πλέον δύσκαμπτα και τα πλέον δυσκολοκτένιστα μαλλιά ημερώνονται και στρώνουν θαυμάσια υπό την επίδρασιν του Pétrole Cana.

Και, το σπουδαιότερον όλων, το Pétrole Cana συγκατεεί τα μαλλιά επί τόπου άκινδύνως και υγιεινώς. Περιέχει άσμον πετρέλαιον, το όποιον διαποτίζει τα μαλλιά όσοι χρειάζεται. Απολύτως άβλαβές, διότι τριχωτόν της κεφαλής του άνδρος και της γυναίκος.

ΗΡΩ Ι. ΝΑΚΟΥ
Μοδίστα Γυναικείων Φορεμάτων

Ειδικότης Ταγέρ, Μαντώ.
Μεσσηνίας 19 (Άμπελόκηποι)
Τηλέφωνον 29-803
ΑΘΗΝΑΙ
Έπισκέψεις κατ' οίκον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Όσες αναγνώστριες ζητούν συμβουλές από τον Δερματολόγον πρέπει να αναφέρουν την ηλικία των, εάν είναι έγγαμοι ή άγαμοι, το είδος της ζωής των και να περιγράφουν λεπτομερώς την πάθησίν των. Όταν επίσης αι ερωτήσεις υπερβαίνουν τις 2 πρέπει να εισακλείεται πεντάδραχμον γραμματόσημον, όταν δε ζητηται ιδιαίτερα απάντησις να εισακλείωνται γραμματόσημα πενήντα δραχμών.

«ΣΟΝΙΑΝ» Ένταυθα — Η κρέμες που μεταχειρισθήκατε στο παρελθόν σας έχουν κακό γιατί περιείχαν διάφορα επιβλαβή φάρμακα όπως είναι ο υδράργυρος κ. α. Ακόμη και η πούδρα που χρησιμοποιείται τώρα δεν είναι εντελώς άγνη. Γι' αυτό σας συμβουλεύω τα εξής: Να μην μεταχειρίζεστε ποτέ σαπούνι στο πλύσιμο του προσώπου σας αλλά μόνον χλιαρό χαμομήλι νερό.

Να παραγγείλετε στο Κατάστημα καλλυντικών Κάνιγγος 12 την κρέμα Salgem 15 με την οποία θα δώτε μεγάλην ωφέλειαν και την χρήση της οποίας θα σας δώσουν έκει

Πούδρα επίσης να αγοράσετε από το ίδιον κατάστημα την Talke 2 ή οποία ταίριαζει στο δέρμα σας.

Θα επεθύμουν όμως να σας εξυπηρετήσω καλλίτερα αφού είσθε και συνάδελφος και γι' αυτό θα σας περιμένω Τρίτην ή Πέμπτην ή Σάββατον 5-6 στο κατάστημα Κάνιγγος 12 όπου θα μπορέσω να σας δώσω λεπτομερεστέρας και σαφεστέρας οδηγίας.

«ΕΞΗΝΤΕΥΜΕΝΗΝ» ΕΝΔΙΟΤΤ (Αμερικην). — Εάν η κόρη σας υποφέρει από δυσκοιλιότητα να της δώσετε να παίρνει τρεις φορές την εβδομάδα το πρωί νησική ένα κουταλάκι του καφέ, όχι καλὰ γεμάτο, Carlesbat σε μισό ποτήρι νερό χλιαρό. Άνεξαρήτως όμως αυτού θα πλένεται πρωί και βράδυ με νερό κρύο και σαπούνι λευκό τύπου Μασσαλίας, ούδέποτε δε θα βάζει στο πρόσωπό της οσάκις πλένεται νερό ζεστό αλλά πάντοτε κρύο. Να γράψετε δε απ' ευθείας στο Κατάστημα καλλυντικών Κάνιγγος 12 Αθήναι, να σας αποστείλῃ τις κρέμες Sorfam No 5 και Laxam 13 μαζί με έντενεις οδηγίας χρήσεως με τας οποίας η κόρη σας άσφαλώς θα θεραπευθῇ. Η τιμή της μὲν πρώτης κρέμας είναι 85 δραχ. της δε δευτέρας 90, εἰς τας τιμὰς δὲ αὐτὰς πρέπει να προσθέσετε και δραχ. 25 περίπου διὰ ταχυδρομιά.

ΜΑΘΗΤΡΙΑΝ. — Θεσσαλονίκη. Έκτελέσατε και χρησιμοποιήσατε την συνταγήν που αναγράφω στην «ΔΑΦΝΗΝ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑ» την κρέμα αυτήν θα την βάζετε στο πρόσωπό σας το βράδυ, χωρίς να πλένεσθε με σαπούνι άσπρο και κρύο νερό όμως

Ο Δερματολόγος του «Πανθέου» θα δέχεται τας αναγνωστέρας του περιοδικού δωρεάν έκαστην Τρίτην, Πέμπτην και Σάββατον 5-6 μ.μ. εἰς τὸ Κατάστημα Καλλυντικῶν, ὁδὸς Κάνιγγος 12, ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ δύο ἐκ τῶν κατωτέρω δελτίων ἀποκολλημένων ἐκ τῶν φύλλων τῶν δύο τελευταίων, πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπισκέψεως, ἐβδομάδων

Περιοδικὸν «Πάνθεον»

Δελτίον Δερματολόγου

Δελτίον φύλλου 123

Εἶναι
καλαγοπλευμένη

με τὰ μαλλιά της ποὺ ποτὲ δὲν ἦσαν τόσο λαμπερά, τόσο ἐλαστικά και μεταξένια. Καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ὀφείλεται στὴ χρῆσι

τοῦ Σαμπουὰν «TETE-NOIRE» (Tèt-νουάρ). Εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς ἐπιστήμης γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλίων και δὲν περιέχει χρωστικές οὐτε ἄλλες ἐπιβλαβεῖς οὐσίες. Γιὰ ξανθὰ μαλλιά ζητήσατε τὸν εἰδικὸ φάκελλο με τὴν ἐπιγραφή Shampodor «TETE-NOIRE». (Κάθε φάκελλος περιέχει συμβουλές και οδηγίες ἑλληνιστί).

SHAMPODOR SHAMPOSAN
Τὰ ξανθὰ Τὰ σκούρα
Δραχ. 12.50 TETE-NOIRE
avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739
ΑΛΜΑ

“Οχι κόκκινα λέπια
εἰς τὰ χεῖλη σας.

Ο νέος τρόπος κατασκευῆς τοῦ ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΕΑ ἀποκλείει αὐστηρῶς τὴν χρησιμοποίησιν ὕδατος και γαλακτωμάτων, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν κόκκιν-λάπια στὰ χεῖλη.

Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΕΑ, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana, διαρκεῖ 24 ὥρες.

Στὸ Λίβερπουλ τῆς Ἀγγλίας βρίσκεται τὸ τελειότερο ἐργαστάσιον κατασκευῆς φιαλῶν. Ἡ ἡμερομίσια παραγωγή ἀνέρχεται εἰς 145.000 κομμάτια. Στὰ διάφορα γραμματοκιβώτια τῆς Νέας Ὑόρκης κάθε δευτερόλεπτο ρίπτονται 50-75 ἐπιστολαί!

Ο Μπαίντεκε, περιγράφοντας πὺς χαιρετοῦν οἱ διάφοροι λαοί, ἀναφέρει ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Πολυνησίας τριβουν τὸ πρόσωπό τους με τὸ χέρι τους.

Οἱ κάτοικοι ἐπίσης τῶν Φυγίων ἡσων χαιρετοῦνται.. τριβοντας τὶς μύ-

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

τες των.

Τὸ πλουσιώτερο μεταλλεῖο γραφίτου βρίσκεται στὶς περιοχὲς τῆς Κουμπερλάνδης.

Στὴ πόλι Ἀλιτον τῆς Ἀγγλίας ἀπέθανε πρὸ ἡμερῶν ἕνας ὑποδηματοποῖς 127 ἐτῶν και ἀῖ ἦκε 362 ἀπογόνους.

Στὶς Ἰνδίες πρὸ ἐτῶν ἕνας ἱερεὺς εἶδε μὴ μέρᾳ νὰ κτυποῦν μ' ἕνα τσεκούρι κατακέφαλα ἕναν ταῦρο. Τόση

δὲ ἦταν ἡ σιγὴ τῆς τοῦ, ὥστε σωρικ-στηκε κάτω νεκρὸς, λὲς και δέχτηκε ὁ ἴδιος τὸ χτύπημα.

Ένας Ἀγγλος ἱατρός ἐδημοσίευσε μὴ μελέτη γιὰ τὴν ἐκδήλωσι τοῦ ἐρωτικού μας ἐνστικτοῦ. Μεταξὺ ἄλλων πολλῶν ἐπιμένει πὺς ὅταν εἴμαστε τριῶν χρόνων ἀγαποῦμε τὶς μητέρες μας, ἐξ ἑκτῶν χρόνων τοὺς πατέρες, δέκα χρόνων τὶς φιλενάδες μας, εἰκοσιπέντε χρόνων τὶς γυναῖκες μας, σαράντα τὰ παιδιά μας. ἐξήντα τοὺς ἑαυτοὺς μας και ἑβδομήντα... κάθε πρᾶγμα ποὺ ἀντικρύζουμε.

Κυρίες! θέλετε
νὰ ἀφιερῶσετε μερικές
δραχμὲς γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας;

Τί διαφορὰ γιὰ τόσο λίγα!

Μερικὲς δραχμὲς — εἶναι λίγο — ἀλλὰ ἀρκοῦν σ' ὅ νὰ σημειώσουν ἀποφασιστικὸ σταθμὸ στὴ ζωὴ σας. Σήμερα ὁ κόσμος θέλει με κάθε θυσία τὴν νεότητα — τὴν νεότητα — πάντοτε τὴν νεότητα: Ένας κινηματογραφικὸς ἀστὴρ χάνει τὰ 7500 τῶν ἀποδοχῶν του ἅμα φαίνεται γηρασμένος. Χάνει ἤδη 50 οὐ μὴν τὸ χρῶμα τῆς μ' φαίνεται. Ο καθηγητὴς Dr. Stejskal, τοῦ Πανεπιστημίου Βέννης ἐπέτυχε ἀπὸ νεαρὰ ζῶα μίαν θυμασσίαν καλλωπιστικὴν ὕλην, ὀνομαζομένην «Bioceel» ποὺ τρέφει και ἀν νεώνει ταχὺ ὡς τὴν ἐπιμέμδα. Εἰς πειράματα διατροφῆς τῆς ἐπιδερμίδος γίνοντο ἀπὸ τοῦ Stejskal ἐπὶ γυναικῶν 55 και 72 ἐτῶν αἱ ρυτίδες ἐχάθησαν ἐντὸς ἑξ ἐβδομάδων. (Βλέπε τὴν πλήρη ἐκδ. σὺν εἰς τὴν ἱατρικὴν Ἐφημερίδα τῆς Βιέννης). Ἐντὸς ὁκτῶ ὡρῶν παράγει συχνὰ τέτοια ἐκπληκτικὴ μεταβολὴ τοῦ χρώματος, σάν νὰ ἔδιδαν καλὴ τροφή σὲ μὴ πεινασμένη γυναῖκα ποὺ σχεδὸν πεθαίνει τῆς πείνας. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἕνας ἄνδρας παρατηρεῖ εἶναι τὸ χρῶμα σας. Ἐ-

άν εἶναι ὄσχημα δὲν θάσας ξαναπροσέξῃ. Ένα πτωχὸ κορίτσι ποὺ πνιτρεῖται ἕναν ἑκατμυριοῦχο λέγει ὅτι ἂν δὲν εἶχε τὸ θαυμασιὸν χρῶμά της ὁ ἄνδρας της δὲν θὰ τὴν ἐσχώριζε μετ' ἐὺ τῶσαν ὥραιων κοριτσιῶν. Ἡ ἐξαιρετικὴ καλλωπιστικὴ αὐτὴ ὕλη ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ μτ. Siesjkal περιέχεται τῶσας ἡν κρέμα Τοκαλὸν χρώματος ροῦ.

Ἐπιθέσατέ τὴν τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε. Τρέφει και ἀνανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Ἡ κρέμα Τοκαλὸν, χρώματος λευκοῦ (ὄχι λιπαρὰ) πρέπει νὰ χρησιμοποιητῇ τὸ πρῶτὸ Περιέχει νωπὴν κρέμαν και ἐλαϊόλασον, προσφωμιμένα. Θὰ τροφοδοτήσῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας ὅλην τὴν ἡμέραν. Περιέχει ἐπίσης ἕνα τονωτικὸν συστατικὸν ποὺ συσφίγγει τοὺς διεστελμένους πόρους, λευκαίνει τὴν ἐπιδερμίδα και τὴν καθιστᾷ φρέσκια, σκλή ρη.

Γενικὸς Ἀντ. Α. Π. Ρεπουρτζάκος ὁδὸς Πραξιτέλους 42. Ἀθήναι.

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡῶΝ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ
Κάθε ἀναγνώστης τοῦ

“ΠΑΝΘΕΟΥ,”

ποὺ θὰ στείλῃ στὰ γραφεῖα
(Πολυκλείτου 18)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ

ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δημοσιεύουμε στὴ “ΣΕΛΙΔΑ ΤῶΝ ΡΕΚΛΑΜῶΝ,” ὁποιασδήποτε ἡμερομηνίας και ἂν εἶναι — θὰ πέρνῃ ἕνα ἀπὸ τὰ κάτωθι βιβλία:

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ ΒΕΡΘΕΡΟΣ Σελ. 112

ΗΡΣΚΙΝ Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ » 190

ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ » 100

(Ταχυδρ. δρχ. 1.50)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΙΜΙΛ ΖΟΛΑ ΝΑΝΑ Σελ. 272

ΒΙΚΤΩΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ ΤΟΣΚΑ » 225

ΟΛΣΤΑΙΝ Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ » 304

ΜΑΤΟΜΕΝΟΣ ΚΟΖΑΚΟΣ » 207

ΑΤΤΙΚΟΥ ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ » 272

ΠΡΕΒΑΛΙΟ ΦΡΑ ΔΙΑΒΟΛΟΣ » 288

ΜΟΥΖΑΦΕΡ 30 ΧΡ ΕΥΝΟΥΧΟΣ » 308

ΚΟΥΡΣΕΛ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ » 372

ΕΔΜ ΔΑΝΤΕΛ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ » 268

ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ ΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΑ » 320

ΑΤΤΙΚΟΥ ΣΙΔΕΡ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ » 248

ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ » 272

(Ταχυδρ. δρχ. 3)

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΜΠΙΣΣΩΝ Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ Σελ. 125

ΚΥΡΙΑΚΟΥ Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ » 545

Τ' ΑΠ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ » 415

(Ταχυδρ. δρχ. 8)

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΔ. ΝΤ' ΕΝΕΡΥ: ΑΙ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ

Τοῖς 2 Σελ. 772

ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ ΓΕΦΥΦΑ ΣΤΕΝΑΓ-

ΜΩΝ Σελ. 104

(Ταχυδρ. δρχ. 8)

ΜΕ 50 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ: ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ 16-

μοι 5 Σελ. 1104

(Ταχυδρ. δρχ. 11)

ΟΛΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑ-

ΦΗΜΕΝΑ

Μόνον οἱ ἀναγνώστες τῶν

Ἐπαρχιῶν ἐπιβαρύνονται μετὰ ταχυδρομικά.

Ο διάλογος πρὶν ἀπὸ τὸν περίπατο.

...Ναί, ἀγαπητέ μου φίλε, καὶ ὅμως ἡσυχάσα...
 Ἄλλοτε τὸ δέρμα μου ἦτο τεντωμένο καὶ ἐγυάλιζε σάν
 νὰ τοῦ εἶχα περάσει εἰδικὸ βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δὲν
 ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν πούδρα καὶ δὲν ἔκαμα ἄλλο
 ἀπὸ τοῦ νὰ πουδράρωμαι συνεχῶς.
 Σήμερα ὅμως, ποὺ χρησιμοποιοῦ τὴν πούδρα ΡΕΑ, κατε-
 σκευασμένη μὲ ὑλικά τὰ ὁποῖα, ὅχι μόνον δὲν προκαλοῦν
 γυαλάδα, ἀλλὰ σχηματίζουν στὸ δέρμα μίαν ἐπιφάνεια
 μάτ, ἔχω πιά ἡσυχάσει.
 Καμμία ἄλλη πούδρα ἕως σήμερα δὲν μοῦ ἔδωκε τὰ καλὰ,
 ἀποτελέσματα τῆς πούδρας ΡΕΑ.

Ἡ πούδρα Ρ Ε Α, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας
 Cana, εὑρίσκεται εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς
 καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑΙ
 ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΕΟΝ
 ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ

ELBEO

Αἱ γνήσιαι ἐκ φυσικῆς μετάξης Κάλτσαι
 ELBEO, ἐκτὸς τῆς Κορώνας, φέρουν ἐπ' αὐτῶν
 καὶ τὴν μάρκαν ELBEO κεντητήν. Πωλοῦνται
 εἰς τὰ καλλίτερα Καταστήματα εἰς τιμὰς ὡ-
 ρισμένας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ—ΑΠΟΘΗΚΗ
 Μητροπόλεως ἀριθ. 46. Τηλέφ. 21—318

ΓΙΑΚΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέ-
 ρους τοῦ σώματος, χρησιμοποῖσα-
 τε τὸ παγκοσμίον φήμης Βιεννέζικον
 καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPI-
 DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ
 παντὸς μὲ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν
 τρίχωμα Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐ-
 κλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν
 προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότη-
 τα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν
 Ελλάδα.

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοὰ Φέξη 59 Ἀθήναι
 (Πρώτος ὄροφος)

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἱατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν

Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἕκαστον
 ἀσθενή

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀριθ. 38

31 Μαρτίου 1936

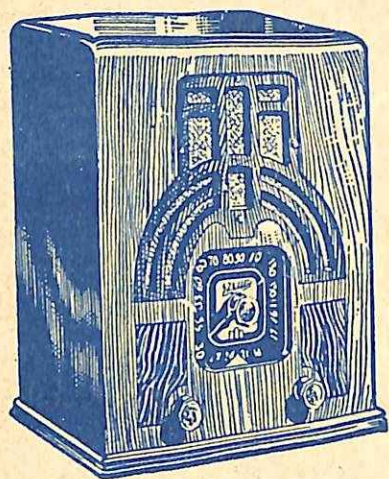

ZENITH

TRADE MARK REG.

RADIO

LONG DISTANCE

ΔΡΧ. 4.500
ΤΥΠΟΣ 4-L-26E 4 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις άνω των 40 σταθμών (187-2000 μέτρα). Με τὰ όνόματα των σταθμών επί του φωτεινού πίνακος.

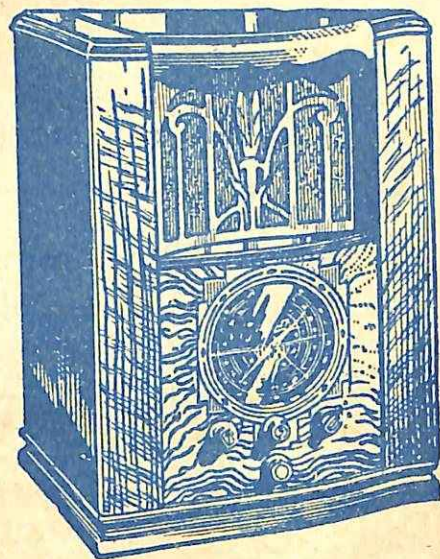
“Όλοι αϊ τελευταίαι τελειοποιήσεις.--
Λυχνίαι ΥΑΛΙΝΑΙ “Η ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ
(κατ’ έκλογήν).

Τὰ μοναδικά άμερικανικά ραδιόφωνα
μέ κολοσσιαίον φωτεινόν πίνακα (Magnu-
vision) 18 έκ. Κάθε κλίμαξ κύματος χωρι-
στόν χρώμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 9 & 12 ΛΥΧΝΙΩΝ
ΜΕ ΔΥΟ ΜΕΓΑΦΩΝΑ.

“Όλα τὰ μοντέλα είναι έφωδιασμένα
μέ λεπτοδείκτην άπαραίτητον διά τόν
άκριβή προσδιορισμόν των σταθμών
βραχέων κυμάτων.

Διά μέρη χωρίς ρεύμα, τελευταίου
τύπου ραδιόφωνα λειτουργούντα ΜΟ-
ΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ ΜΠΑΤΑΡΙΑΝ 6
VOLTS.

ΤΥΠΟΣ 7-A-28 7 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψις όλων των κυμάτων
13-2100 μέτρα). Ειδικώς κατα-
σκευασθέν διά την Έλλάδα και
μέ τὰ όνόματα των σταθμών
επί του φωτεινού πίνακος.

Γεν. Άντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58-Άθηναι